Cartea stelelor

volumul I

Vrăjitorul Qadehar

ERIK L'HOMME

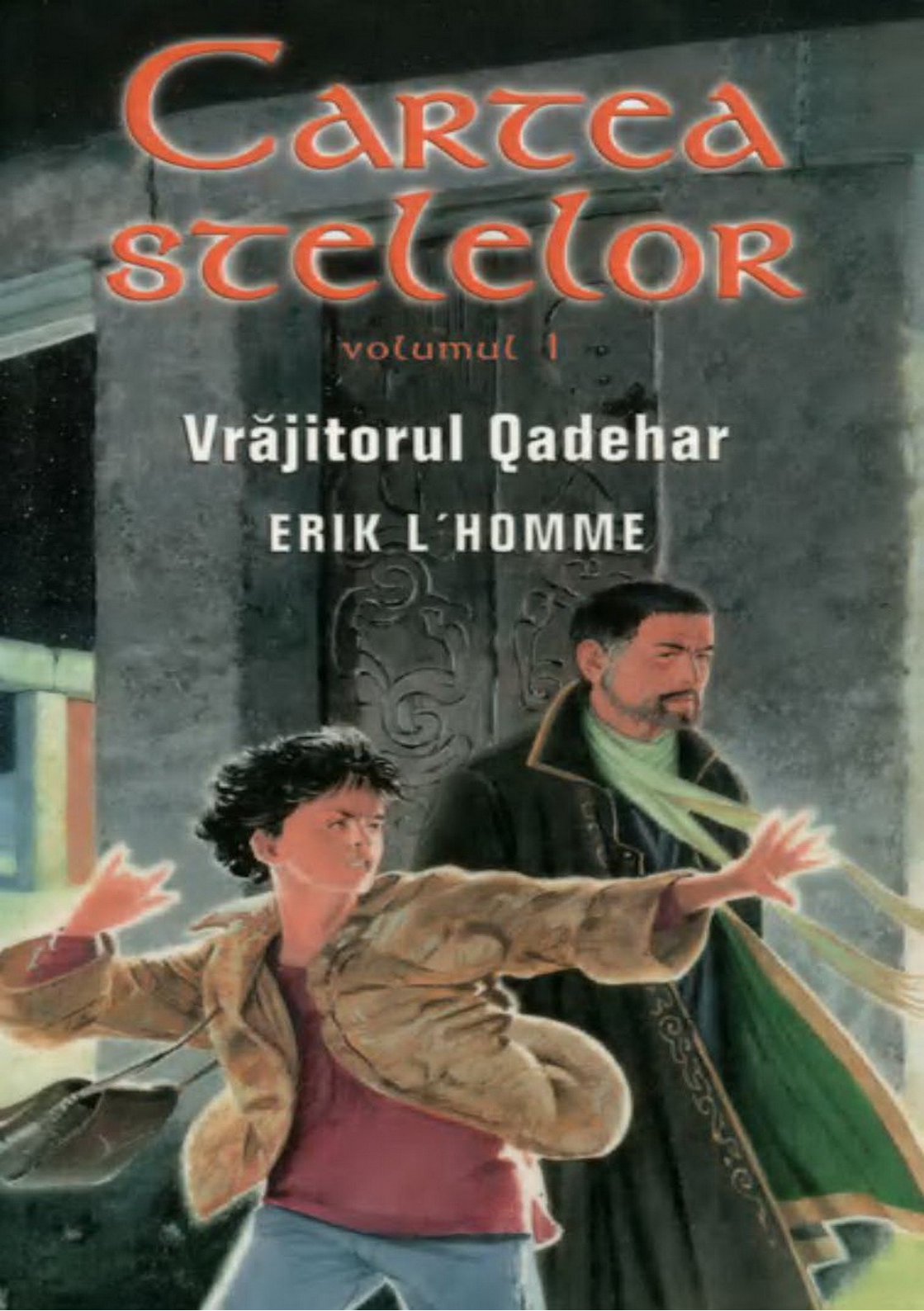

ERIK L'HOMME

Vrăjitorul Qadehar

Primul volum al trilogiei
CARTEA STELELOR

Rao, 2006

Erik L'HOMME s-a născut în 1967 la Grenoble. Încă din timpul copilăriei petrecute la Drôme, unde a crescut în contact direct cu natura, a căpătat un gust pronunţat pentru escapade de orice fel, pe care le împărtăşeşte cu pasiune în cărţi.

Având un doctorat în istorie, porneşte pe urmele eroilor din lecturile sale, aventurieri şi poeţi, spre cuceriri îndepărtate.

Paşii îl vor purta spre munţii Asiei Centrale, pe urmele Omului Sălbatic, până în Filipine, în căutarea unei comori fabuloase. Publică prima carte despre cultura şi limba unui foarte vechi popor care trăieşte între Pakistan şi Afganistan, la editura Harmattan.

Astăzi, la întoarcerea în regiunea natală, Drôme, îşi împarte timpul între jurnalism (conduce revista *Jeunes pour la Nature*), lungi plimbări şi scrierea romanelor sale.

Cartea Stelelor este prima lui trilogie pentru tineri. În 2001, Erik L'Homme a primit pentru *Vrăjitorul Qadehar*, primul volum al trilogiei, Premiul Tinereţii la Festivalul Internaţional de Geografie din Saint-Dié-des-Vosges.

Cuprins

1 Busculada
2 O surpriză nemaipomenită
3 O palmă binemeritată
4 Un sfârşit de seară agitat
5 O vizită bizară
6 Alicia de Troïl
7 O zi mare
8 Confidenţe sub stele
9 Se vorbeşte despre denumirile florilor…
10 Secretele nopţii
11 Răpirea
12 În palatul înaltului Magistrat
13 Regăsiri
14 Trăiască vacanţa!
15 Atacul
16 Mănăstirea de la Gifdu
17 Ucenicul se joacă de-a hackerul
18 Uneori, curiozitatea se plăteşte
19 Evadarea
20 Poarta Lumii a Doua
21 Trecerea
22 Colinele Mişcătoare
23 Marea Meduzelor de Foc
24 Violetul Irtych
25 Plaja
26 Tur de forţă
27 False magii
28 Romaric se aruncă în apă
29 Un uriaş meloman
30 Kushumaï-Vânătoarea
31 Deşertul Vorace
32 O întâlnire periculoasă
33 Tâlhari ghinionişti

34 Oamenii Nisipurilor
35 Yâdigâr
36 Prizonierii
37 Comandantul Thunku
38 Guillemot se înfurie
39 Iluminarea
40 Întoarcerea la Ys

Lui Jean-Philippe, al meu Maestru Vrăjitor.
Prietenilor mei care au rămas în Ys.

Harta Ţării Ys

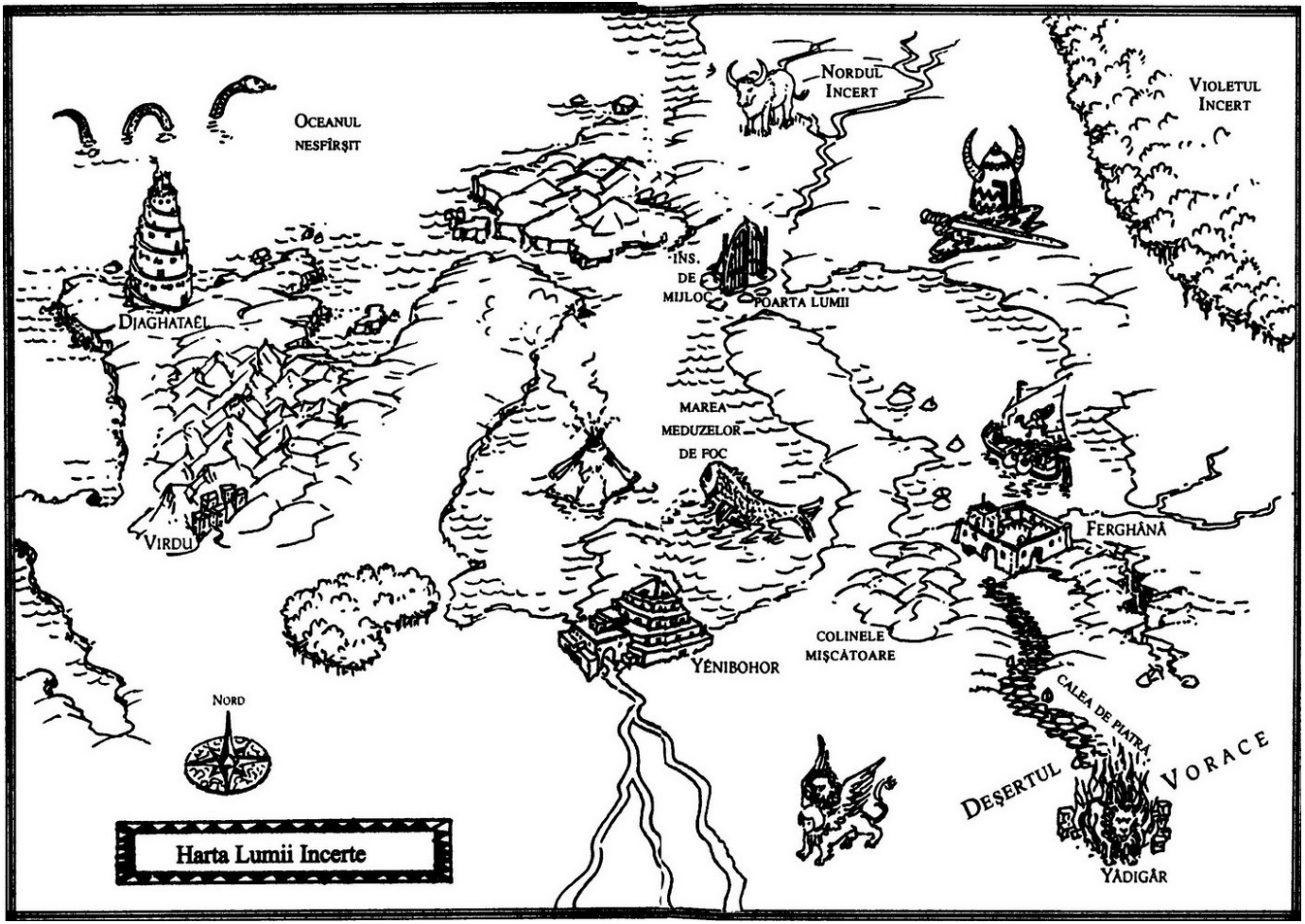
OCEANUL NESFÎRŞIT
NORDUL INCERT
VIOLETUL INCERT
DJAGHATAEL
INS. DE MIJLOC
POARTA LUMII
MAREA MEDUZELOR DE FOC
VIRDU
FERGHÂNA
COLINELE MIŞCĂTOARE
YÉNIBOHOR
CALEA DE PIATRĂ
DEŞERTUL VORACE
YADIGÂR
NORD
Harta Lumii Incerte

1
Busculada

Soneria ce anunţa sfârşitul orelor încă nu încetase să răsune. Guillemot de Troïl se fofilă printre ceilalţi elevi care se înghesuiau pe culoarele şcolii. Era început de aprilie, dar se făcuse vreme frumoasă şi toţi aveau o singură dorinţă: să ajungă pe plajă, unde să se distreze, să facă baie, dacă apa era destul de caldă, şi să se recreeze după o zi nesfârşită de şcoală.

Guillemot nu se grăbea din aceleaşi motive… Era vital pentru el să ajungă în curte printre primii, ca să se piardă de Agathe de Balangru şi de gaşca ei printre străduţele din Dashtikazar!

— Hai, hai, mai repede, lăsaţi-mă să trec, bombăni băiatul croindu-şi drum prin gloata zgomotoasă a colegilor.

În spatele lui îl auzi pe unul urlând:

— Uite-l! Este chiar lângă uşă!

Inutil să se întoarcă; recunoscuse vocea lui Thomas de Kandarisar, aghiotantul de nedespărţit al lui Agathe. Asta îi mări elanul. În cele din urmă se apropie de uşă, dar, în efortul de a-i depăşi pe toţi, se ciocni de un găligan dintr-a treia.

— Hei, piticanie! Mă căutai, cumva?

— Eh… Nu, nu, bineînţeles că nu, se bâlbâi Guillemot. Voiam doar să ies…

Aruncă priviri neliniştite peste umăr. Tipul îl ţinea strâns. O văzu pe Agathe, urmată de amicii ei, apropiindu-se cu o expresie triumfătoare.

Era o fată înaltă şi slabă, cu părul întunecat, tuns scurt, ai cărei ochi negri străluceau răutăcios deasupra unei guri prea mari.

— Lasă-l, Marco, ordonă ea. E o afacere între noi doi.

Numitul Marco ezită. Apoi îi dădu drumul şi se îndepărtă ridicând din umeri. Gaşca lui Agathe, care era tot într-a cincea, ca şi Guillemot, era temută în toată şcoala, chiar şi

de cei mai mari.

Agathe se afla faţă în faţă cu fugarul. Guillemot, cu faţa roşie sub claia de păr castaniu, o privi sfidător.

— O, dar potaia noastră pare furioasă, spuse ea pe un ton batjocoritor, ce provocă râsul acoliţilor ei care pândeau lângă uşă.

— Lasă-mă în pace! N-o să-ţi dau niciodată medalionul, strigă Guillemot, strângând din pumni.

— Mai vedem noi, replică rece Agathe, care-i făcu un semn unui băiat din gaşcă, roşcat şi îndesat.

Acesta se aruncă pe Guillemot şi, după o luptă scurtă, îl imobiliză în cleştele braţelor.

— Thomas, lasă-mă sau o-ncurci, şuieră cu greutate Guillemot, în urechea adversarului său, care se mulţumi să rânjească.

Cu aerul unei regine necruţătoare, Agathe se apropie, scotoci la gâtul victimei sale şi găsi un soare mic din aur, atârnat de un lănţişor subţire din acelaşi metal.

Îl înhăţă şi apoi îl puse la gâtul ei.

— N-ai dreptul, gemu nefericitul Guillemot, care era în continuare imobilizat de băiatul cu părul roşu. Mi l-a dat tatăl meu.

— Tatăl tău? Credeam că nu l-ai cunoscut niciodată, ba, mai mult, adăugă ea apropiindu-şi faţa de a lui, din cauza ta a ajuns un Exilat!

Dintr-odată Guillemot izbucni în lacrimi, dar, din mândrie, şi le înghiţi şi îşi lăsă capul în jos. Tocmai în acest moment îşi găsise directorul să-şi facă apariţia. Biroul lui nu era departe şi auzise schimbul de cuvinte, neobişnuit la acea oră.

— Hei, copii, ce se petrece? întrebă cu vocea posacă a omului care s-a îngrăşat odată cu vârsta.

— Păi… absolut nimic, domnule director, răspunse Agathe, care arborase pe moment un zâmbet larg. Guillemot de Troïl ne povestea ceva… ceva foarte amuzant! Nu-i aşa?

Ceilalţi aprobară entuziaşti. Directorul se întoarse spre Guillemot.

— O poveste, băiete, o poveste… facu el cu un aer gânditor. Ei bine, nu este nici locul, nici momentul, adăugă el cu bruscheţe. Hai, ştergeţi-o cu toţii! Să nu vă mai văd până mâine-dimineaţă! Nu, tu nu, Guillemot, tu rămâi!

Gaşca lui Agathe părăsi culoarul aruncând către băiat priviri pline de ameninţări.

— Ei, băieţaş, ai ceva necazuri? Ar fi ceva ce ai vrea să-mi spui?

— Nu, absolut nimic, domnule director. Serios! Aş putea să plec şi eu acum?

Bărbatul îl observă o clipă pe băiatul care tremura uşor, cu ochii umezi, apoi ridică şi el din umeri.

— Da, poţi să pleci, fiule!

Guillemot se grăbi să iasă din şcoală, o zbughi în stradă şi nu se opri din fugă decât când zări primele coline ce dominau oraşul. Îşi aruncă ghiozdanul la baza unui *menhir*[1] despicat de fulger, se aşeză pe pământ şi, fixând oceanul ce scânteia la picioarele lui, se lăsă în voia gândurilor.

Guillemot împlinise doisprezece ani la echinoxul de toamnă. Era un băiat solid şi rezistent în ciuda faptului că părea plăpând. Nu era prea înalt pentru vârsta lui, şi mai ales asta îl deranja, pentru că nu se putea apăra cum i-ar fi plăcut împotriva celor care găseau o deosebită plăcere în a-l sâcâi. Problemele lui cu Agathe au început când s-au întors din vacanţă. Nu pentru că era un elev bun (ţinta predilectă a chiulangiilor fanfaroni), rezultatele lui şcolare rămând, fără efort, medii; ci pentru că făcuse imprudenţa să sară în ajutorul unui puşti dintr-a şasea pe care gaşca lui Agathe îl teroriza. De atunci, a devenit victima lor preferată. Era ceva mai tare decât el: intra mereu în încurcături! O să ajungă oare vreodată să-şi stăpânească această pornire nesăbuită ce, în pofida timidităţii, îl împingea să se bage în treburi care nu-l priveau?

Guillemot îşi ridică şuviţa ce îi cădea pe frunte. Părul lui, mereu ciufulit, îi ascundea oarecum urechile cam clăpăuge

[1] Monument (funerar) megalitic, format dintr-un bloc de piatră neprelucrată, înălţat vertical (n.tr.).

şi îi acoperea o parte din faţa fină şi visătoare, însufleţită de ochii verzi, luminoşi şi de o gură mereu zâmbitoare. În fine, de obicei zâmbitoare, pentru că în acest moment n-avea niciun chef să zâmbească…

Apucă o piatră şi, de furie, o aruncă pe drum.

Ce, era vina lui dacă tatăl său hotărâse, cu puţin înainte de naşterea lui, să părăsească Ţara Ys şi să se stabilească în Franţa, devenind astfel un Exilat, condamnându-l să nu-l cunoască niciodată? Şi Agathe, care tocmai i-a luat preţiosul pandantiv, unica moştenire pe care acest om i-a lăsat-o mamei lui pentru el!

„S-o prindă Korriganii şi s-o pună să danseze până în vecii vecilor!” blestemă Guillemot.

Trase adânc în plămâni mirosul de iod pe care o briză uşoară îl aducea dinspre mare; pentru că era un tip plin de viaţă şi pentru că Agathe ar fi fost foarte mulţumită să-l ştie nefericit, se strădui să-şi uite necazurile.

Privirea i se pierdu peste acoperişurile de ardezie gripal ale caselor din Dashtikazar, case înalte cu trei-patru etaje, ce se îndesau una în alta, înghesuindu-se pe străduţele strâmte şi şerpuitoare. Anul trecut, oraşul de granit de culoare deschisă îşi sărbătorise aniversarea a o mie de ani. Dashtikazar cel Mândru… Cât de mult iubea acest oraş plin de surprize, aşezat la poalele munţilor şi deschis spre mare! Era capitala, inima care pulsa a mândrei Ţări Ys!

Aşa cum Guillemot învăţase la orele de istorie şi de geografie, Ţara Ys fusese, cu opt secole mai înainte, o mică bucată din coastele franceze, care s-a desprins în timpul unei furtuni cumplite. Ys a plutit în derivă spre larg, apoi vânturi venite din partea opusă au adus-o din nou la ţărm, unde şi-a reluat locul. Dar un loc special: căci ţara transformată în insulă nu figura pe hărţi şi locuitorii Franţei habar nu aveau de existenţa ei. Ys era într-un fel ancorată între Lumea Reală, căreia îi aparţinuse înainte, şi Lumea Incertă, ciudată şi fantastică. Printr-o poartă se putea pătrunde în prima şi prin alta în cea de a doua. Ambele porţi erau cu sens unic, în afară de momentele

când, din timp în timp, înalta Magistratură credea că din Ys lipsesc produsele esenţiale – cum ar fi Nutella sau ultimele filme! Această prevedere era singura posibilitate de a apăra Ys de una sau de cealaltă dintre cele două lumi.

În afară de faptul că era un spaţiu imens şi plin de pericole, se ştiau foarte puţine lucruri despre Lumea Incertă. Lumea Reală era altceva! în Ţara Ys se puteau capta, printr-un truc de programare, posturile de radio şi de televiziune franceze, iar programele şcolare, cu excepţia câtorva amănunte, erau cele din Hexagon. Mai mult, printre conducătorii francezi, unii iniţiaţi ştiau de existenţa Ţării Ys: pe unele documente secrete ea figura sub numele de „al nouăzeci şi şaptelea departament metropolitan“. Prin intermediul acestor persoane în care locuitorii din Ys aveau încredere, cei care voiau să trăiască în altă parte o altă viaţă obţineau actele şi ajutorul necesar instalării lor definitive în Franţa, oriunde în Europa sau aiurea; aceşti oameni erau Exilaţii. Ei renunţau la Ys pentru totdeauna. Alţii – destul de puţini! – preferau uneori să încerce aventura în Lumea Incertă; asta se întâmpla cu majoritatea condamnaţilor la rătăcire, pedeapsa maximă care se aplica în Ys, indivizi lacomi de bogăţii sau atraşi de necunoscut sau cu adevărat disperaţi. Toţi aceştia deveneau Rătăcitori.

Cât despre cei care rămâneau în Ys, ei trăiau pe o insulă mare, caldă vara şi rece iarna, muntoasă, acoperită de păduri dese şi de câmpii imense, presărate cu oraşe, sate şi cătune, foarte asemănătoare cu un departament din Lumea Reală! Dar şi aici existau mici diferenţe.

Zgomotul unor copite l-a smuls pe Guillemot din reverie. Pe drum, la câţiva paşi de el, se afla un om îmbrăcat într-o splendidă armură turcoaz, înarmat cu o spadă care îi atârna pe partea stângă şi cu o lance ce îl depăşea de două ori în înălţime. Calul lui, sur, era acoperit cu o plasă fină din oţel, care zornăia la fiecare mişcare.

Guillemot se ridică repede.

— Totul este în regulă, băiete? i se adresă Cavalerul cu blândeţe.

— Da, messire Cavaler, totul este în regulă, mulţumesc! răspunse el.

— Nu întârzia prea mult pe coline în seara asta, continuă bărbatul în timp ce mângâia coama calului, ce fornăia neliniştit. Korriganii sunt în sărbătoare astăzi şi ştii că le place să joace feste oamenilor!

Izbucnind în râs, cavalerul îl salută pe Guillemot şi plecă în galop spre oraş. Băiatul era emoţionat: visul lui secret, dorinţa cea mai arzătoare, era să aparţină într-o zi Confreriei Cavalerilor Vântului. Aceşti cavaleri, la ordinul comandantului lor şi sub supravegherea înaltei Magistraturi din Dashtikazar, vegheau la siguranţa Ţării Ys şi, mânaţi de propria conştiinţă, îi ajutau pe toţi cei care erau în nevoie.

Supunându-se recomandărilor Cavalerului, Guillemot luă direcţia casei în care locuia cu mama lui, la intrarea în satul Troâïl, situat foarte aproape de capitală. Korriganii, chiar dacă nu erau cele mai periculoase creaturi din Ys, erau imprevizibili şi, adesea, jocurile lor se puteau dovedi crude.

2
O surpriză nemaipomenită

— Mami! Eu sunt! M-am întors!

Guillemot se grăbi spre bucătărie şi deschise frigiderul. Scoase untul pe care îl puse pe masă alături de borcanul cu Nutella. Tăie o felie zdravănă din pâinea ce se afla pe bufet, îşi făcu o tartină enormă şi începu s-o mănânce.

Emoţiile îi făcuseră foame! Cu atât mai mult cu cât a fost nevoit să facă pe jos doisprezece kilometri pentru că pierduse trăsura şcolii!

— Tu eşti, dragule? Unde eşti?

— Aişi, în bucătăie! mormăi Guillemot cu gura plină. Mama lui intră în încăpere cu pas vioi, zâmbind. Avea o talie subţire, strânsă într-o rochie neagră (de când îşi putea aducea aminte, Guillemot n-a văzut-o îmbrăcată decât în negru), părul lung, blond, cu bucle mari, ce îi ajungea până în talie, şi ochi mari de culoarea cerului. Alicia era o adevărată Troïl. Guillemot, aşa scund cum era, semăna mai mult cu tatăl lui, cel puţin asta era concluzia la care ajunsese singur, pentru că nimeni până acum (cu toate rugăminţile lui insistente) nu crezuse de cuviinţă să i-l descrie pe tatăl său altfel decât foarte superficial.

— Cum a fost ziua de astăzi? întrebă Alicia de Troïl sărutându-şi fiul pe frunte.

— Nu mai rea decât altele, răspunse băiatul încet, apucând programul de televizor, ce zăcea pe un scaun. Oh, genial! În seara asta este un film!

Un zâmbet larg se ivi de data asta pe faţa lui Guillemot. Doamna de Troïl se mulţumi să-l privească, cu un aer amuzat şi cu braţele încrucişate.

— Fără televizor în seara asta, Guillemot.

Guillemot se destinse ca un arc şi sări de pe scaun.

Filmele erau ceva rar în programele alcătuite de Comisia Culturală a înaltei Magistraturi din Ys, care prefera reportajele şi documentarele. Se simţea deci

pregătit să înceapă cu mama sa una dintre acele lungi discuţii legate de televiziune! Dar ea îi reteză pornirea cu o mişcare a mâinii.

— Ai uitat? Astă-seară este aniversarea unchiului Urien. Ştiu, ştiu, nu te prea omori după el… dar va fi acolo toată familia şi… câţiva prieteni!

Pronunţă ultimele cuvinte pe un ton misterios. Guillemot tocmai deschisese gura ca să protesteze, dar se opri pe dată.

— Vrei să spui c-o să fie…

— … Vărul tău Romaric, împreună cu Gontrand, prietenul tău, şi gemenele Ambre şi Coralie! Romaric şi fetele ar trebui, de altfel, să treacă pe aici ca să te ia. Nu trebuie decât să-i aştepţi. În ce mă priveşte, trebuie să plec mai devreme ca să-mi ajut fratele să-şi primească invitaţii.

Doamna de Troïl îşi privi o clipă, cu tandreţe, fiul care ţopăia de bucurie prin bucătărie. Apoi se retrase ca să se pregătească.

Guillemot sări treptele patru câte patru şi năvăli în camera lui. O singură ocheadă fu suficientă pentru a-şi aminti că n-a mai făcut ordine de aproape o săptămână.

Suspină şi începu să pună lucrurile la loc. În camera lui se întâlneau ori de câte ori se vedea cu prietenii, şi nu vor pleca la unchiul lui înainte de a fi trecut o clipă pe la el.

Închise laptopul care zăcea pe un taburet şi îl strecură în sertarul biroului, aranjă în rafturile bibliotecii cărţile răspândite pe covor, întinse cuvertura şi ascunse sub ea cearşaful şifonat…

Cineva bătu la uşa de la intrare.

— Guillemot! Noi suntem!

— Urcaţi! urlă Guillemot, îndesând în dulap ultimele haine aruncate pe jos.

O uşă se trânti, se auziră râsete şi un zgomot ca de cavalcadă: două fete şi un băiat, dezlănţuiţi, luară cu asalt camera.

— Ce bine-mi pare că vă văd! exclamă Guillemot.

— Aniversarea unchiului Urien trebuie să fie ceva foarte important anul ăsta, dacă lipsim de la şcoală două zile

întregi! declară Romaric de Troïl, un băiat cu păr blond şi ochi albaştri autoritari, care părea pe atât de zdravăn pe cât de fragil părea vărul lui.

— Oricum, n-ai de ce te plânge! De când nu ne-am mai întâlnit cu o asemenea pomană? întrebă Coralie de Krakal arborând unul dintre acele zâmbete în care stătea secretul ei şi cu care facea să se topească orice băiat. Coralie era o încântătoare fată brună, cu trup subţire şi înalt şi ochi albaştri ca marea.

— De la vacanţa de Crăciun, răspunse Ambre, fixându-l pe Guillemot cu o privire insistentă, ce îl facu să roşească până în vârful capului.

Asemănătoare întru totul cu sora ei geamănă, Ambre se deosebea totuşi prin tunsoare şi printr-o atitudine băieţoasă. Temperamentul ei îi facea să se teamă pe majoritatea băieţilor, dar ei puţin îi păsa, ba chiar se amuza pe tema asta! Dar cel mai mult îi plăcea să-l tachineze pe Guillemot. Cu el îi mergea întotdeauna şi, cu toate eforturile pe care le făcea ca să rămână indiferent la provocările ei, Guillemot simţea de fiecare dată cum roşeşte. Totuşi, Ambre era o prietenă fidelă, în ochii căreia nu se putea citi niciodată răceala şi pe care puteai conta.

— Şi Gontrand? întrebă Guillemot, ca să scape de ochii ironici ai lui Ambre. Nu vine?

— Ba da, bineînţeles! îl asigură Romaric. Dar a trebuit să urce direct la castel ca să-şi ajute părinţii să ducă instrumentele. Să fi văzut ce circ a fost când au plecat! Toată lumea credea că se mută!

Romaric şi Gontrand locuiau aproape unul de altul, la alt capăt al Ţării Ys, în orăşelul Bounic, la distanţă de două zile cu trăsura de Troïl. Ambre şi Coralie locuiau ceva mai departe, pe coasta de est a insulei, în oraşul Krakal, unde tatăl lor, Utigem, era în acelaşi timp primar şi Qamdar. Un Qamdar era un şef de clan. Utigem era deci Qamdarul clanului Krakal, ca şi Urien, unchiul lui Guillemot şi al lui Romaric, care era Qamdarul clanului Troïl. Din acest motiv, Krakalii au fost invitaţi la seara aniversară. În ceea ce-i priveşte pe părinţii lui Gontrand, aceştia erau cei mai

mari muzicieni din Ys! Cum s-ar fi putut să nu fie invitaţi?

— Îmi pare rău că am ratat! exclamă Guillemot. Gontrand transformat în măgar… Mi-l imaginez bombănind încet, aranjându-şi părul cu mâna!

— Poate asta îl va mai căli pe slăbănog! spuse Ambre, strâmbându-se şi aruncând o privire aprigă spre sora ei care se aranja în geamul unei ferestre.

Toţi se porniră pe râs.

— Tata a spus c-o să fie acolo, în seara asta, toată elita din Ys, zise veselă Coralie, alăturându-se celorlalţi, care se lungiseră deja pe covorul gros din păr de capră.

— Şi nu numai aliaţii clanului Troïl, se fandosi Ambre. Urien a trimis invitaţii şi familiilor duşmane. Încercare de calmare a spiritelor.

— Familii duşmane… cum ar fi Balangru sau Kandarisar? întrebă Guillemot, a cărui faţă se întunecă.

— Nu-mi spune că mizerabila de Agathe şi gunoiul de Thomas continuă să te sâcâie!? lăsă să-i scape Romaric, cu furie. Pe bune, dacă aş fi în locul tău, n-aş înghiţi asta! I-aş face să le piară pofta să se mai ia de cei mai slabi!

Romaric îşi muşcă buzele şi regretă imediat cele spuse. Guillemot zâmbi cu tristeţe.

— În orice caz, reluă Romaric decis să repare gafa, astă-seară nu vei fi singur! Să încerce numai să se ia de clanul nostru!

Abia termină de vorbit, că Ambre scoase un urlet războinic, sări în picioare şi improviză un dans indian. Cu un răcnet, Romaric i se alătură:

— Apropiaţi-vă, Agathe Schelet şi Thomas Nevăstuica, veniţi să vă întreceţi cu Romaric Muşchii de Oţel, cu Gontrand cel Viclean, cu Coralie Zâna, Ambre cea fără Frică şi Guillemot Cavalerul!

Coralie aplaudă spectacolul, apoi spuse, cu ochii scânteindu-i:

— Abia aştept să ajung la bal! Îmi place la nebunie să dansez!

— Îţi place mai ales să-i vezi pe toţi tăntălăii înghesuindu-se să te invite la dans, preciză Ambre cu un

dispreţ calculat. Eu sper că vor fi acolo şi Cavaleri… pe bune!

— Eu, făcu la rândul lui Romaric, eu mă voi mulţumi cu bufetul. Sfânta bucătărie a unchiului! Şi tu, Guillemot?

— Eu, suspină Guillemot, care nu se putea împiedica să nu se gândească la medalionul lui şi care nu dădea dovadă de o bucurie deosebită să meargă la unchiul său, eu aş prefera să rămânem aici, între noi, departe de Agathe şi de gaşca ei.

— Dar ripostează, pentru numele lui Dumnezeu! Suntem aici pe pământul din Troïl şi ea este cea care trebuie să se simtă prost! îi aruncă Ambre ridicând din umeri. Şi, apoi, încetează să te mai gândeşti la această Agathe, mai sunt şi alte fete, nu?

Îi trimise din nou o privire ce îl facu să roşească şi, mai mult, să-i facă şi pe ceilalţi să râdă ca nebunii.

— S-a făcut ora, le spuse Romaric după ce-şi privi ceasul. Nu vreau să întârzii, asta va fi şi seara mea, nu numai a unchiului Urien…

— O, micuţul de el, se miorlăi Coralie.

— O să-l bombăne taică-său! îl ironiză Ambre, dându-i uşoare lovituri cu pumnul.

— Terminaţi, n-are niciun haz… se apără Romaric aruncând cu perna în cel mai apropiat dintre atacatori.

Nu mai ai nimic de făcut când eşti singur împotriva a trei şi când mai sunt încă multe perne în cameră!

Aproape învins de ceilalţi, ceru repede îndurare.

3
O palmă binemeritată

Locuinţa lui Urien de Troïl se afla pe înălţimile oraşului. Era o construcţie cu două etaje, flancată de două turnuri pătrate şi protejată de un zid gros, din piatră tăiată, ca toate construcţiile din zonă, ce amintea mai mult de un auster castel din Evul Mediu decât de un palat destinat recepţiilor. Timpurile când luptele dintre principalele clanuri ale Ţării Ys erau la ordinea zilei nu era atât de îndepărtat!

— Să ne grăbim! răsuflă din greu Romaric, care se afla în fruntea micului grup care urca spre construcţia fortificată a clanului Troïl.

— Mai încet, Romaric, gâfii Guillemot. Priveşte, mai sunt şi alţii care vin.

Toţi patru intraseră în curtea pavată, unde trăsurile îi aduceau pe invitaţii îmbrăcaţi în haine de sărbătoare. Vehiculele cu motor nu erau folosite în Ys. De altfel, nimic din ceea ce ar fi putut să polueze nu era autorizat.

Electricitatea era produsă de marile mori eoliene din Landa Furtunilor şi pentru nevoile casnice – cu mici panouri solare. Căldura se obţinea din lemne de foc sau se extrăgea din sol printr-un ingenios sistem de captare.

— Pe unde aţi umblat? mormăi bărbatul cu părul alb, care primea invitaţii la intrare. Domnul de Troïl a întrebat de voi!

— Bună seara, Valentin! spuse Ambre surâzând. Îmi pare rău, am fost reţinuţi la dans de… Korriganni!

— Monştrii! făcu portarul pe supăratul.

— Bună seara, Valentin! salutară la rândul lor Romaric şi Guillemot, făcându-se că boxează.

— Toată lumea este în salonul cel mare, anunţă Valentin. E momentul când pisălogul îşi ţine discursul!

Au râs de obrăznicia lui. Valentin era mai mult decât portar, era şi intendent, majordom, regizor, omul de

încredere al lui Urien de Troïl, care l-a însoţit în toate aventurile lui.

La insistenţele lui Valentin au intrat în clădire.

Au străbătut un culoar lung şi au pătruns într-o încăpere mare, încălzită de un foc uriaş ce ardea în şemineu, înţesată de lume.

— O, nu, gemu Guillemot, este deja aici.

— Unde? întrebă Coralie, aruncând priviri curioase de jur împrejur.

— Lângă tata, spre bufet, indică Ambre cu gura ţuguiată. Se crede la carnaval sau ce-i cu ea?

Agathe de Balangru, excesiv machiată, îi zărise şi ea şi le făcu un mic semn provocator.

— Las-o baltă, Guillemot, şuieră Romaric. Mai bine să-l smulgem pe Gontrand din ghearele unchiului.

Micul grup se îndreptă spre un uriaş cu barbă grizonată şi stufoasă, care vorbea tare şi izbucnea într-un râs puternic după fiecare cuvânt. Alături de el se aflau mai multe persoane, printre care şi un băiat care părea să se plictisească de moarte.

Era Gontrand de Grum, uşor de recunoscut după înălţime şi după părul negru, pieptănat cu grijă.

— Aha! strigă Urien de Troïl. În fine, iată-i pe descendenţii familiei de Troïl!

— Însoţiţi de bunii lor prieteni, unchiule, răspunse Romaric, înhăţat deja de colosul care nu părea să dea prea mare importanţă rangului lui important.

— Frumoasele mele! exclamă Urien, aproape zdrobindu-le pe gemene între braţele sale. N-aş fi crezut că vulpoiul de Utigem ar fi în stare să facă vreodată ceva atât de frumos! Apoi se întoarse către Gontrand a cărui faţă se luminase la sosirea bandei. Încântat să te cunosc, tinere Grum. Sper că eşti la fel de talentat ca părinţii tăi, spuse el, aproape zdrobindu-i umărul.

După ce a tras un hohot zdravăn, l-a eliberat, mângîindu-l pe Guillemot cu o palmă uşoară pe obraz, şi apoi a reluat discuţia pe care o întrerupsese. Cei doi veri se eschivară, urmaţi de ceilalţi trei, în direcţia şemineului.

— Poate să-mi spună cineva dacă mai am vreun umăr drept? spuse Gontrand, făcând pe smiorcăitul.

— Ce bărbat! se extazie Coralie.

— Da, semănăm leit… spuse ironic Guillemot, care nu ştia niciodată dacă să se bucure sau să se întristeze din cauza răcelii cu care unchiul lui îl trata de când se ştia.

— În orice caz, până aţi venit voi a trecut ceva timp! se plânse Gontrand. Să car harpa mamei, chiar dacă atârnă o tonă, mai merge; dar să suporţi scatoalcele unchiului vostru… este inuman!

— Plânge-te, i-o întoarse Romaric. Sunt oameni care ar plăti ca să îi fie prezentaţi lui Urien de Troïl.

— Şi mai ales ca să fie bătuţi pe umăr! adăugă Guillemot.

Romaric îl strinse cam dur pe vărul lui, dar era mulţumit să-l vadă regăsindu-şi, cu umorul bine-cunoscut, buna dispoziţie.

— Înduioşătoare, foarte înduioşătoare această scenă de familie, se auzi dintr-odată în spatele lor.

Se întoarseră brusc. În faţa lor se aflau Agathe şi inseparabilul ei aghiotant, mai roşu şi mai masiv ca niciodată, Thomas de Kandarisar.

— Mare păcat, continuă ea, că un bărbat ca Urien n-a avut de ales ca succesor decât între un avorton debil şi o brută stupidă.

Cu un urlet, Romaric se aruncă asupra ei, dar fu interceptat de Thomas. Cum amândoi erau egali ca forţă, lupta a fost scurtă.

— Îndrăzneşte, Romaric, îndrăzneşte, continuă Agathe cu un zâmbet maliţios. Loveşte o fată, tu cel care speri ca într-o zi să ajungi Cavaler!

— Şi eu sunt tot fată, bombăni dintr-odată Ambre. Ce-ai avea de zis despre una ca asta?

Fără să aibă cineva timp se reacţioneze, Ambre se mişcă cu o viteză surprinzătoare şi o pocni pe lungană, care rămase mută de uimire. Acesta fu momentul când Urien de Troïl le ceru tuturor să facă linişte şi să fie atenţi.

— Bine, o să mi-o plăteşti, şuieră Agathe, arătând cu

degetul spre Ambre, care ţinea braţele încrucişate şi avea acum un aer mulţumit. Cât despre voi…

Fără să termine ce avea de spus, se răsuci pe călcâie şi, urmată de un Thomas dezamăgit, se alătură grupului familiei sale, lângă bufet.

— Surioară, nu prea ştii tu să te îmbraci, dar la palme eşti neîntrecută! recunoscu Coralie în şoaptă.

— Mă întreb dacă n-ar trebui compus un poem care să glorifice fapta, murmură răutăcios Gontrand către Romaric, în timp ce Ambre îşi savura în linişte victoria.

— Mulţumesc.

Doar atât i-a spus Guillemot prietenei sale.

— Oricum, omul nu se plictiseşte cu voi! De asta îmi place la nebunie să fim împreună, declară încântat Gontrand prietenilor lui.

După ce Urien de Troïl le-a mulţumit invitaţilor pentru prezenţă, i-a îndemnat să trăiască unii cu alţii în bună înţelegere şi a primit felicitările de rigoare pentru cât de bine arăta la cei şaizeci de ani abia împliniţi. Toată lumea a fost invitată să bea, să mănânce şi să se distreze. Muzicanţii oraşului au început să cânte arii vesele şi conversaţiile s-au reluat şi mai aprins.

Guillemot şi mica sa gaşcă s-au apropiat de bufet. Căutându-şi mama din priviri, şi-a zărit unchiul în compania unui bărbat pe care nu-l remarcase mai devreme. Şi omul îl intriga. Mai întâi, pentru că purta haina lungă şi întunecată a Magilor şi a Vrăjitorilor din Guildă, o foarte veche instituţie care veghea, la nivel magic, la securitatea Ţării Ys, aşa cum Confreria Cavalerilor o făcea la nivel practic. Era greu să întâlneşti pe vreunul dintre ei în afara mănăstirilor unde trăiau retraşi! Şi mai era ceva: i se părea că omul îl studiază…

— Hei, Guillemot, visezi? îl întrebă Romaric, trăgându-l de mânecă. N-o să mai rămână nimic! Ia, muşcă din clătita asta! Şi gustă puţină bere cu miere, şi mai vorbim după aia!

Guillemot renunţă la curiozitatea lui şi se decise să

onoreze banchetul. I-ar fi plăcut să semene cu vărul său! Totul părea foarte simplu când era cu el. Nu era nicio îndoială că într-o zi Romaric va reuşi să intre în Confreria Cavalerilor, visul lor, al amândurora, de când s-au născut, sau, mă rog, cam aşa ceva! În timp ce el, Guillemot... Cu toată aparenta lui fragilitate, ştia că nu este deosebit de slab; dar nici deosebit de puternic. Şi aşa era cu toate: bun la şcoală, dar nu strălucitor, bun muzician, dar nu foarte talentat, prieten bun, dar nu întotdeauna simpatic. Uneori se întreba ce găsesc ceilalţi la el, cum puteau să-i dorească tovărăşia! Cum de se miră, în condiţiile astea, că unchiul Urien l-a preferat întotdeauna pe Romaric? Chiar dacă mama lui îl certa pentru că îşi făcea probleme în legătură cu acest subiect, el ştia că n-a fost niciodată bine-venit printre cei din clanul Troïl. Se simţi dintr-odată un nimeni. Poate ar trebui, pentru ca în cele din urmă să-şi găsească locul, s-o ia pe urmele tatălui său şi, cu toată supărarea mamei, să devină un Exilat.

Agitaţia din sală dovedea că se petrece ceva. Oamenii împingeau mesele la perete şi se aducea băutură. În fundul sălii, Valentin urcă pe un scaun şi, cu o portavoce în mână, anunţă:

— Doamnelor, domnilor, începe balul!

Romaric suspină. Coralie explodă de fericire.

4
Un sfârşit de seară agitat

După cum spusese Ambre, vreo zece băieţi, majoritatea adolescenţi proveniţi din cele mai bune familii din Ys, îi faceau curte lui Coralie, care se amuza clasificându-i în funcţie de calităţile de dansatori.

Nu întârzie să facă şi câteva piruete la braţul unui băiat mândru ca un păun. Pe suprafaţa cu dale lustruite a salonului, câteva cupluri dansau pe un ritm nebun.

— Urăsc dansul! le mărturisi Romaric prietenilor lui care îi studiau pe dansatori.

— Spui asta pentru că refuzi să înveţi, i-o întoarse Gontrand. Mie îmi place. Singura problemă este că le atrag numai pe nasoale!

Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, o fată care corespundea exact acestei definiţii se înfiinţă ca să-i ceară să-i fie partener pentru un dans. Gontrand îi părăsi, punându-şi mâinile în jurul gâtului, imitând gestul cuiva care se spânzură. Tradiţia cerea ca băieţii care ştiu să danseze să nu refuze invitaţia unei fete.

— Nu mă inviţi la dans, Guillemot? întrebă Ambre cu un surâs maliţios.

— Ba da… da, da, sigur, răspunse băiatul, care ar fi preferat de o mie de ori să rămână cu vărul lui şi să vorbească despre Confreria Cavalerilor.

Întinse braţul şi o conduse pe Ambre spre mijlocul sălii. Câteva secunde mai târziu, alăturându-se cercului dansatorilor, ţopăia alături de partenera sa.

— Puah! făcu Romaric ca pentru sine, întorcându-se spre bufet şi servindu-se cu o halbă de corma, berea tradiţională din Ys, îndulcită cu miere.

Nu ştia să danseze, dar nu era necesar să ştii pentru a deveni Cavaler! Era suficient să fii rezistent, să mânuieşti bine armele şi să fii curajos. Ridică din umeri dezamăgit. De acord, n-avea nicio tragere de inimă pentru asta,

părinţii lui nu dansează în faţa lui în fiecare seară, cum fac cei ai lui Gontrand: şi mama lui nu l-a obligat niciodată să ia lecţii, cum a făcut mama lui Guillemot! Totuşi… Şi n-o să se plictisească mai puţin seara dacă va încerca s-o facă? Să îndrăznească? Mai ales că dansurile din Ys nu aveau nicio legătură cu cele din Lumea Reală pe care le vedeau la televizor: aici se dansează în mai mulţi, există oricând cineva care să-ţi arate paşii şi nimeni nu şi-ar bate joc de tine în cazul în care ai fi neîndemânatic! Se râdea, se amuzau, erau întotdeauna momente agreabile.

Băiatul îşi termină paharul şi luă o hotărâre: era timpul să acţioneze.

Valentin urcă din nou pe scaun şi le ceru invitaţilor să fie atenţi.

— Doamnelor şi domnilor, urmează un intermezzo!

Dansatorii se răcoreau şi se grăbeau să-şi potolească setea în timp ce părinţii lui Gontrand îşi instalau instrumentele muzicale – o mică orgă şi o harpă mare – pe estrada orchestrei. Apoi începură să cânte. Muzica lor era o încântare şi toată lumea a rămas sub farmecul ei încă multă vreme după ce ultima notă a încetat să mai sune. Un tunet de aplauze salută talentul soţilor de Grum şi nenumărate voci ceruseră bis. Zâmbitoare, doamna de Grum se ridică şi salută asistenţa.

— Mii de mulţumiri pentru căldura cu care ne-aţi primit! Din păcate, ştiţi că tradiţia ne cere să cântăm numai o bucată în timpul unei petreceri…

Protestele se înteţiră. Doamna de Grum făcu semn cu mâna ca să le liniştească.

— Totuşi, un membru al familiei nu a cântat încă în această seară: el va răspunde deci amabilei dumneavoastră cereri. Vă rog să-l acceptaţi cu indulgenţă pe fiul nostru Gontrand!

Guillemot îi dădu un cot lui Gontrand, care amuţise la auzul anunţului mamei sale. Niciodată până acum nu fusese invitat să cânte oficial, în public!

— Du-te, Gontrand, îi şopti amicul lui, este momentul să

le arăţi ce poţi!

— Dar dacă mă blochez, gemu Gontrand, fără să se hotărască să se alăture părinţilor săi, care îl încurajau să urce pe estradă.

— Curaj! mormăi Romaric. Există în viaţă un moment al adevărului care nu trebuie ratat… şi cred că este unic!

— Mersi pentru încurajare! mai adăugă băiatul care, în aplauze, înaintă cu pas şovăitor spre muzicanţi.

Mama lui îi zâmbi în timp ce urca pe estradă şi tatăl lui îi întinse o ţiteră, un soi de chitară pântecoasă cu care îi plăcea să cânte.

— Mulţumesc pentru cadou! se strâmbă Gontrand.

— Suntem convinşi că o să reuşeşti, iubitule, îi răspunse mama lui.

— Şi mai ales, adăugă tatăl lui, cu un aer sever, a venit vremea să arăţi ce poţi.

Gontrand respiră adânc. Îi zări în fundul sălii pe Guillemot, Ambre, Coralie şi Romaric, care-i făceau gesturi de încurajare…

„Să arăt ce pot? Bine! O să vadă ce este de văzut – mă rog, de auzit!“ îşi spuse.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă el cu glas tare, după ce-şi drese vocea, în seara aceasta nu voi cânta ceva din repertoriul clasic, ci unul dintre cântecele compuse de mine!

Murmure de uimire străbătură adunarea. De ani de zile niciun muzician nu avusese îndrăzneala să-şi propună propria creaţie, pentru că lumea din Ţara Ys era renumită pentru asprimea cu care respingea orice noutate!

Liniştea, până atunci impusă de împrejurare, se transformă în curiozitate atentă. Gontrand începu să cânte. Interpretarea era jucăuşă, cu accente de îndrăzneală. Impetuozitatea înlocuia cu succes lipsa de experienţă. Apoi băiatul începu să cânte. Căldura vocii sale, asociată textului de un sentimentalism naiv care evoca frumuseţile locului natal, Bounic, cuceri asistenţa.

Până şi Vrăjitorul din Guildă ridicase capul şi îl studia zâmbind. Aplauze dezlănţuite îi salutară performanţa, şi

tatăl lui, emoţionat şi încântat, îl strânse în braţe.

— Bravo, Gontrand! îi strigă Romaric, în timp ce prietenul lui reuşi să se smulgă din braţele mamei sale, îmbujorată de mândrie, iar Urien de Troïl veni să-l felicite.

— Eh, nu mi-am arătat întreaga valoare, răspunse Gontrand cu un aer de falsă modestie, aranjându-şi părul.

— Şi ce te-a împiedicat? îl întrebă curioasă Coralie.

— O gaşcă de idioţi care gesticulau în fundul sălii ca să mă deruteze! o ironiză băiatul.

Gaşca îl bombardă cu cocoloaşe de pâine.

— L-aţi observat pe Vrăjitor în timp ce Gontrand cânta? îi întrebă Guillemot pe ceilalţi.

— Nu, răspunseră ei uimiţi. Ce făcea?

— Păi… nimic, găsi de spus Guillemot. Lăsa impresia că-i place, asta este tot.

— Şi de când te interesează pe tine Vrăjitorii? îl tachină Ambre, care găsise un punct sensibil ca să-l necăjească.

De când… Niciodată nu m-au interesat în mod special Vrăjitorii! Mă rog…

— Lasă-i baltă pe purtătorii de mantii, interveni Romaric, şi… mai bine să dansăm! îi îndemnă el pe ceilalţi, care nu-şi credeau urechilor. Uite, a început muzica!

— Atunci, hai, repede, cedă Coralie surprinsă, mi-aş dori să fiu eroina serii!

Plecară amândoi spre ringul de dans, unde fata încercă să-l înveţe pasul de *bourrée*[2]. Ceva mai târziu, Romaric se întoarse singur.

— Se pare că nu m-am descurcat foarte prost, suspină el. Dar n-am avut noroc: *bourrée*-ul este un dans greu!

— Şi, continuă Ambre, sora mea te-a abandonat pentru un frumos mai talentat.

— Gura, linişte! îi întrerupse Guillemot. Se-ngroaşă gluma, acolo, lângă şemineu!

De fapt, doi bărbaţi se încăieraseră, se insultau şi se loveau cu mâinile.

— Ăsta este tata! exclamă Ambre, stupefiată.

— Cu tatăl Agathei! adăugă Gontrand consternat.

---

[2] Vechi dans popular francez, cu un ritm vioi (n.tr.).

Cearta se înteţea. Urien de Troïl, ajutat de Valentin şi de alţii, încerca din răsputeri să-i despartă. Peste toată hărmălaia se înălţă vocea puternică a domnului de Troïl, care strigă: „Domnilor! Domnilor!” apel rămas fără niciun efect.

Dintr-odată, cei doi bărbaţi traseră săbiile şi se aşezară faţă în faţă. Ambre se îngălbeni şi îşi muşca buzele. Atunci, omul cu mantia întunecată, Vrăjitorul din Guildă se interpuse între ei, ridică braţele şi pronunţă câteva cuvinte cu voce şuierătoare. Imediat cele două săbii se transformară în praf şi pulbere. Vrăjitorul se întoarse imediat spre invitaţii stupefiaţi şi se adresă sălii:

— Locuitori din Ys! N-aţi tras deloc învăţăminte din faptele rele ale Umbrei? Ţara Ys este o ţară fragilă, care nu este lipsită de duşmani! Mai mult ca niciodată, este nevoie să trăiţi uniţi, nu învrăjbiţi şi să daţi uitării micile neînţelegeri!

Furia războinică a combatanţilor se topi lăsându-i pe domnul Krakal şi pe domnul de Balangru stânjeniţi, în mijlocul cercului ce se formase în jurul lor.

— Incidentul este de domeniul trecutului! tună Urien de Troïl. Să înceapă dansul!

A fost nevoie de ceva timp pentru ca atmosfera de sărbătoare să revină, toţi comentând cu interes intervenţia Vrăjitorului care îndrăznise să amintească, fără să pară că deranjează pe cineva, de Umbră, această creatură misterioasă şi terifiantă care a venit de mai multe ori din Lumea Incertă, pentru a aduce nenorocire asupra Ţării Ys… Clanul Balangru a părăsit imediat încăperea şi, curând, şi castelul. Ambre şi Coralie se aruncară în braţele tatălui lor, care încerca să-i liniştească pe toţi, minimalizând motivul disputei invocând ameţeala provocată de băutură. Unchiul Urien se întreţinea cu Vrăjitorul din Guildă şi îi mulţumea pentru ajutor.

În acel moment Romaric urlă:

— Guillemot! Priviţi la Guillemot!

Deasupra bufetului, cu ochii daţi peste cap, Guillemot plutea în aer, fără cunoştinţă.

5
O vizită bizară

— Bună dimineaţa, dragule, cum te simţi astăzi? îl întrebă Alicia pe fiul ei, punând pe noptieră un platou cu un mic dejun copios.

— Binişor, răspunse Guillemot, ridicându-se pe pernă.

— Ţi-am făcut sendvişuri cum îţi plac ţie: cu unt şi cu multă Nutella!

— Miam, miam! Genial!

— Nu pot să pricep cum poţi să mănânci aşa ceva… se minună Alicia după ce se aşează pe pat alături de fiul ei.

— Foarte simplu, explică băiatul muşcând din felia de pâine, uite, mami: deschid gura, bag pâinea în gură şi mestec.

— Prostuţ ce eşti! răspunse mama, ciufulindu-i părul cu tandreţe.

Apoi se ridică şi începu să facă ordine în cameră. Guillemot îşi înghiţi micul dejun cu lăcomie, în timp ce mama lui aranja cărţile şi jocurile răspândite în jurul patului.

Erau trei zile de când băiatul nu se dăduse jos din pat. Când l-au luat de la unchiul Urien era în stare de inconştienţă. Alicia de Troïl era înnebunită de grijă. Din fericire, Guillemot şi-a recăpătat repede cunoştinţa şi a început să-şi revină. Mama lui a insistat totuşi să mai rămână ceva vreme în pat şi doctorul i-a dat o scutire pentru şcoală. Guillemot n-a opus nicio rezistenţă: ocazia de a lipsi de la şcoală trei zile nu putea fi ratată!

Mama reveni lângă el şi îi puse mâna pe frunte, ca să-i verifice temperatura.

— Doctorul spune că mâine ai putea să te întorci la şcoală, îl anunţă ea mulţumită.

— Genial, strigă Guillemot strâmbându-se.

Tocmai atunci bătu cineva la uşa de la intrare.

— Bine, te las, spuse Alicia. Nu te juca prea mult la

calculator. Încearcă mai bine să te odihneşti, dragule…

Coborî scările în grabă. Guillemot suspină. Cât timp mama lui stătuse cu spatele, ar fi putut să-şi apropie fruntea de radiator. Poate astfel ar fi scăpat de cursuri (şi de Agathe!) toată săptămâna… Dar nu era o soluţie, şi el ştia asta. Recapitulă: astăzi ratase matematica şi scrima; o să recupereze în weekend. În schimb, pentru ieri şi alaltăieri era mult mai grav: înotul (o să încerce să înoate mâine-seară, ca să nu rămână în urmă cu programul), korrigani (limba Korriganilor: o detesta), franceza (nu mai ştia dacă era vorba despre gramatică sau despre interpretare de text), fizica şi chimia (în acest moment studiau harta complicată a vânturilor din Ţara Ys) şi ska (limba folosită în Lumea Incertă, pe care o învăţau în cadrul culturii generale, aşa cum se întâmpla cu latina în Lumea Reală: mai degrabă simplu). Mai suspină o dată, dar mult mai profund. Săptămâna asta nu va putea să hoinărească la sfârşitul orelor!

Scârţâitul scărilor îl smulse din gânduri.

— Mami! Cine era la uşă?

Nu-i răspunse nimeni. Afară, paşii se opriseră.

— Mami? Tu eşti?

Inima lui Guillemot începu să bată mai repede. Se întâmpla ceva ciudat. Ciuli urechea; de la parter nu se auzea niciun zgomot. Scara începu din nou să scârţâie.

— Mamă!

Niciun răspuns. Devenea îngrijorător. Guillemot sări din pat. Fără să aibă timp să se schimbe, alergă spre panoplie, în pijamaua lui albastră. Smulse sabia pentru exerciţii, pe care o folosea ca să repete acasă mişcările de scrimă învăţate la şcoală, şi se aşeză după uşa care dădea spre culoar. Clanţa se mişcă uşor: cineva se pregătea să intre! Cineva care spera, fără îndoială, să-l ia prin surprindere şi care probabil că-i făcuse ceva rău mamei lui, la parter! La gândul acesta Guillemot strânse şi mai tare sabia în mână.

O siluetă se strecură fără zgomot în cameră. Băiatul abia avu timp să vadă că era vorba despre un bărbat îmbrăcat într-o mantie întunecată; învârtind sabia deasupra capului

şi urlând, se aruncă asupra intrusului. Acesta făcu o săritură în faţă, blocă braţul lui Guillemot şi îl dezarmă. Acţiunea fu fulgerătoare.

— Bună, băiete! Nostim mod de a primi un musafir.

Încă zăpăcit de faptul că fusese atât de repede imobilizat, Guillemot avu nevoie de un moment pentru a-şi recunoaşte adversarul.

— Vrăjitorul! Vrăjitorul de seara trecută! murmură el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Exact, fiule, confirmă musafirul fixându-l cu o privire binevoitoare.

Bărbatul era foarte înalt, bine făcut; părul era tăiat foarte scurt, faţa pătrată şi ochii de un albastru metalic îi dădeau un aer dur ce contrasta cu vocea şi cu zâmbetul cald. Era greu să-i apreciezi vârsta, dar, fără îndoială, era mult mai bătrân decât părea. Sub mantia întunecată, care dovedea apartenenţa sa la Ordinul Guildei, purta haine practice şi confortabile, ca ale celor care călătoresc. O traistă din pânză uzată îi atârna pe umăr.

Îl obligă pe Guillemot să stea pe pat şi se aşeză lângă el.

— Nu eşti lipsit de curaj, puştiule. Dar atacul a fost prea lent!

— Ce i-aţi făcut mamei? i-o tăie cu agresivitate băiatul căruia nu-i plăcea felul în care acest om glumea cu el.

— Mama ta? Cred că-mi face un ceai, în bucătărie…

— Minţiţi! îl apostrofă Guillemot, care simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Hai, băiete, calmează-te! E adevărat că ar fi trebuit să bat înainte de a intra; îmi pare rău că te-am speriat. Dar te asigur că mama ta este bine!

În acelaşi moment, auziră zgomot de paşi pe scări şi, câteva secunde mai târziu, Alicia de Troïl pătrunse în cameră cu o tavă, o cană şi un ceainic aburind. Guillemot îi aruncă o privire întrebătoare:

— E-n regulă, mami?

— Sigur, dragule! De ce?

Guillemot se simţi brusc foarte stânjenit.

— Nu, nimic…

— Bine, vă las, spuse veselă Alicia, după ce aşează tava pe pat. Maestre Qadehar, dacă aveţi nevoie de mine, sunt în bucătărie.

Femeia părăsi camera şi trase uşa după ea.

Guillemot pricepu că se înşelase: Vrăjitorul era doar un musafir, pe care se pare ca mama lui îl cunoştea şi care nu avusese altă grijă decât să-şi facă apariţia cât mai discret! Acum îl interesa scopul acestei vizite. Ce voia de la el acest om ciudat şi de ce mama lui ţinea atât de mult să-i lase singuri? Îşi stăpâni curiozitatea şi aşteptă ca Vrăjitorul, care termină de băut ceaiul, să-i dea o explicaţie.

După ce îşi linse buzele de plăcere, bărbatul puse cana pe tavă şi se întoarse spre băiat.

— Ei, băiete, cum a fost cu leşinul?

În vocea Vrăjitorului se simţea ceva ce îi dădea lui Guillemot încredere.

— Oh, l-am şi uitat, domnule. Doctorul a spus că m-am făcut bine şi că aş putea să mă întorc mâine la şcoală.

Omul se puse pe râs. Râsul lui plăcut îl făcu pe băiat să se liniştească.

— Numele meu este Qadehar. Maestrul Qadehar. Iar doctorul tău este un nepriceput!

Guillemot nu ştiu cum să reacţioneze. Vrăjitorul continuă:

— Este un nepriceput, pentru că tu n-ai fost niciodată bolnav. Ai auzit vreodată de efectul Tarquin?

Guillemot scutură din cap.

— În ce clasă eşti, băiete?

— Într-a cincea, dom… oh, Maestre Qadehar.

— Bineînţeles… Este normal, reluă Vrăjitorul. Cursurile de istorie a Ordinului Guildei şi cele despre Confrerie nu se fac decât dintr-a patra… Ei bine, Tarquin era un adolescent care a trăit în Ys acum trei sute de ani. Un băiat absolut normal. Într-o zi, pe când asista la un duel între vrăjitori, ceva foarte frecvent în acele timpuri, îşi pierdu cunoştinţa şi începu să plutească în aer. Aşa, ca tine!

— Şi, mai departe? îl îndemnă Guillemot nerăbdător.

— Tarquin şi-a revenit după două zile şi incidentul a fost uitat. Mai târziu, va intra ca Ucenic în Guildă şi va dovedi aptitudini ieşite din comun în practicarea magiei. Astfel că a ajuns Mare Maestru al Guildei, înainte de vârsta cerută în mod obişnuit, şi a deschis drumuri noi pentru vrăjitoria noastră. Membrii Guildei au făcut legătura dintre leşinul lui din tinereţe şi calităţile lui de Vrăjitor. De atunci, numim „efectul Tarquin“ înclinaţiile pe care unii copii le au pentru practicarea magiei.

Tăcu un timp. Gândurile se amestecau în capul lui Guillemot. Qadehar se mulţumi să-l observe zâmbind.

— Şi… vai, mie mi s-a întâmplat la fel cum i s-a întâmplat şi lui Tarquin? Vreau să spun, se bâlbâi băiatul, am avut o reacţie magică?

— Da, tinere, confirmă Vrăjitorul. Din cauză că am invocat forţele magice pentru a transforma săbiile în praf, tu ai început să pluteşti şi ai leşinat.

— Şi… acum? întrebă Guillemot îngrijorat, ce se va întâmpla?

Bărbatul îl asigură.

— Nimic, băiete! Nu eşti bolnav. Poţi să-ţi reiei viaţa de dinainte! Totuşi…

Vrăjitorul îl privi cu insistenţă.

— Totuşi, Maestre Qadehar? întrebă Guillemot cu o voce nesigură.

— Linişteşte-te, fiule, reluă Qadehar. Îţi repet, totul va fi foarte bine! Îţi spuneam, pur şi simplu, că, la fel ca Tarquin şi alţii înaintea ta, ai, fără îndoială, unele aptitudini pentru magie. Şi, cum cred că voi mai rămâne ceva timp pe aici, mă întrebam dacă ai accepta poate să devii Ucenicul meu.

Guillemot rămase fără grai. Leşinul lui, acest om care îi propunea nici mai mult, nici mai puţin decât să devină Vrăjitor nu însemnau prea mult într-un timp atât de scurt? De ce nu-l lasă niciodată lumea în pace? Nu avea şi aşa destule probleme? Dacă nu era gaşca lui Agathe, trebuia să fie un pretins efect Tarquin! Mâine ce-o să mai fie? Şi apoi, mai ales, mai ales…

Simţi că-l cuprinde disperarea. Ştia că unii copii, pe la treisprezece ani, devin Ucenici Vrăjitori. Dar nu se întrebase niciodată cum se întâmplă asta, din simplul motiv că el spera să devină Cavaler! Deci, cândva, Scutier. Problema era că un Scutier nu putea deveni Vrăjitor, la fel cum un Ucenic nu putea să ajungă Cavaler.

Intrigat de tăcerea lui, Qadehar îl întrebă:

— Este ceva care te nemulţumeşte? Dacă te gândeşti la mama ta sau la unchiul tău, mă străduiesc să obţin acordul lor! Dacă este vorba despre studiile tale, nu-ţi face probleme: noi lucrăm numai în unele seri, miercurea şi sâmbăta după-amiază, şi duminica…

— Nu, încercă să explice Guillemot, care simţea că se sufocă. Este… Confreria… Visul meu este să devin Cavaler al Vântului.

Qadehar deveni serios.

— Înţeleg. Gândeşte-te bine, băiete. Şi cântăreşte-ţi bine decizia: căci, aşa cum probabil ştii, dacă accepţi să-mi urmezi învăţăturile, nu vei putea niciodată să intri în Confrerie. Asta este legea: Vrăjitorii şi Cavalerii lucrează împreună, dar nu se amestecă niciodată…

Guillemot era descumpănit. Ce-ar trebui să facă? Dacă accepta, pierdea orice şansă să poarte vreodată armura turcoaz a Cavalerilor ale căror fapte îl entuziasmau încă de pe vremea când era la vârsta poveştilor! Pe de altă parte, universul Guildei şi al Vrăjitorilor i s-au părut întotdeauna stranii, chiar înspăimântătoare. Ce să aleagă? Ce ascundeau aceşti oameni în umbra mantiilor lor? Îl vor lăsa în pace dacă le va refuza oferta. Îşi aminti foarte clar o frază a lui Romaric. Vărul lui i-a spus lui Gontrand, chiar înainte de momentul triumfului: „Există în viaţă un moment al adevărului care nu trebuie ratat… şi cred că este unic!“

Poate ăsta este momentul lui, acum. Se hotărî să se lase în voia instinctului şi, fixându-şi privirea în ochii reci ai Vrăjitorului, îl întrebă:

— Credeţi cu adevărat că ar trebui să accept?

— Da, Guillemot, aşa cred, răspunse Qadehar fără să

ezite.

Băiatul păru că se gândeşte, apoi aprobă din cap cu convingere.

— De acord. Sunt de acord, lăsă Guillemot să-i scape, aruncându-se cu capul înainte. Rămâne ca dumneavoastră să-i convingeţi pe mama şi pe unchiul meu!

Cu un surâs de mulţumire, Qadehar se ridică de pe pat, unde stătuse până atunci.

— O să mă ocup de asta. Dar mai întâi trebuie să oficializăm acordul dintre noi.

Scotoci în traistă şi scoase o bucată de cărbune.

— Este cărbune de tisă, arborele magic prin excelenţă.

Se apropie de Guillemot, îi luă mâna dreaptă şi-i desenă ceva pe palmă, cu cărbunele.

— Acesta este semnul supunerii, indispensabil celui care învaţă.

Desenă acelaşi lucru şi pe palma propriei mâini.

— Semnul răbdării, indispensabil celui care îi învaţă pe alţii. Acum repetă după mine: „Eu, Guillemot, accept să învăţ magia şi îl recunosc pe Qadehar ca Maestru“.

Guillemot repetă, cu un sentiment de uşurare greu de povestit. La rândul lui, Qadehar făcu propriul legământ:

— Eu, Qadehar, Vrăjitor de Guilda, accept să-l învăţ magia şi să-l accept ca Ucenic pe Guillemot.

Apoi îşi strânseră mâinile bărbăteşte, făcând să se amestece urmele lăsate de cărbune.

— N-ai să regreţi, Guillemot. Crede-mă…

Guillemot spera din tot sufletul, pentru că era prea târziu să mai dea înapoi.

6
Alicia de Troïl

Aşezat în fotoliul său din stejar masiv de Tantreval, în care îi plăcea să mediteze pe înserat, Urien de Troïl contempla flăcările ce dansau în şemineu. Trosnetul buturugilor de castan răsuna în sala cea mare, cufundată în linişte.

Alături de el, pe un taburet, Valentin îşi încălzea la foc palmele şi picioarele lungi, întinse. Un buştean se rostogoli din vatră şi majordomul îl puse la loc cu ajutorul unui cleşte mare.

— Pentru numele Domnului, gemu Urien. Să-mi facă mie una ca asta! Utigem şi imbecilul de Balangru se pot mândri că au reuşit să-mi strice seara aniversară!

— Hai, Urien, încercă Valentin să-l calmeze, ce-a fost a fost. Şi, pe deasupra, nici măcar n-a fost atât de grav.

— N-a fost grav? urlă uriaşul înfigându-şi mâinile în braţele imensului fotoliu. Dacă n-ar fi fost acolo Qadehar, cei doi idioţi ar fi fost în stare să se înjunghie!

— Că bine zici, Quadehar, începu să improvizeze majordomul pentru a schimba vorba; nu pentru el a venit Alicia astă-seară?

Cu un aer contrariat Urien se cufundă în fotoliu. Mirat de liniştea ce a urmat întrebării sale, Valentin reluă:

— Ce s-a întâmplat? Se pare că nu…

Dintr-odată a înţeles că proasta dispoziţie a lui Urien n-avea nicio legătură cu nefericitul episod din seara trecută, ci cu un eveniment mult mai grav ce îl sâcâia. Ascultă cu atenţie confidenţele seniorului de Troïl.

— Imaginează-ţi, începu uriaşul cu voce gravă, Qadehar a cerut să-l ia pe Guillemot ca Ucenic.

Valentin rămase uimit. Pe faţa lui se citea surpriza.

— Dar, dar… asta nu este posibil!

Urien se ridică brusc şi începu să se plimbe în lung şi-n lat prin faţa şemineului, pradă gândurilor agitate.

— Nu, bineînţeles, nu este posibil, conchise el. De altfel, asta vreau să-i spun şi soră-mii. Va trebui să mă asculte. Eu sunt capul familiei…

Undeva, în imensa clădire, se trânti o uşă şi pe culoar se auzi zgomot de paşi.

— Ea este, anticipă Valentin. Vrei să mă retrag?

— Faci cum doreşti, mormăi Urien. Există vreun secret între noi, bătrâne?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire complice.

Apoi se întoarseră s-o întâmpine pe Alicia.

Ca de obicei, Alicia de Troïl era îmbrăcată în negru; acel negru ce facea să iasă în evidenţă albeaţa braţelor pe care îi plăcea să le lase dezvelite şi albastrul clar al imenşilor ei ochi.

Abia împlinise treizeci şi unu de ani şi era o femeie foarte frumoasă, care ar fi trezit mult mai mult interesul bărbaţilor dacă nu ar fi avut întipărite pe faţă un aer sever şi o imensă tristeţe.

Se apropie de foc.

— Brr! E mult mai bine aici. Tot drumul, cât urci spre castel, suflă un vânt rece ca gheaţa. Ce faceţi, Urien? Valentin?

— Foarte bine, doamnă, mulţumesc, răspunse majordomul. Pot să vă ofer un ceai ca să vă încălziţi? Poate o ciocolată caldă?

— Mai bine un ceai, Valentin, mulţumesc! spuse tînăra femeie zâmbind. Şi tu, frăţioare, nu mi-ai răspuns, continuă ea în timp ce majordomul se îndrepta spre bucătărie.

— Merge, merge, bombăni uriaşul, scărpinându-şi barba.

— Nu s-ar zice, răspunse Alicia fixându-l cu ochii ei mari.

— Nu, de fapt, nu, nu merge! explodă Urien de Troïl. Ce înseamnă toată povestea asta cu Guillemot şi vrăjitoria?

Pentru o clipă, Alicia se arătă uimită. Apoi reluă, străduindu-se să-şi păstreze calmul:

— Povestea asta, cum îi spui tu, s-ar putea să fie o poveste frumoasă. Maestrul Quadehar, Vrăjitor al Guildei…

— Îl cunosc pe Quadehar! o întrerupse Urien. Este un

om corect, căruia nu am nimic să-i reproşez.

— Şi atunci, se ambală la rândul ei Alicia, care este problema? Ei? Tu care nu încetezi să spui oricui vrea să asculte că fiul meu nu este bun de nimic! Că nu-şi găseşte locul în Ys? Iată că un Vrăjitor apare, declară că Guillemot are toate calităţile pentru a fi un bun Ucenic, şi tu, tu îţi dai ochii peste cap şi spui…

— Eu spun nu! urlă el. Nu, nu şi nu! Puştiul acesta nu se va apropia de Guildă! Pricepi? Eu îi interzic!

Alicia îşi măsură fratele cu o mină dispreţuitoare.

— Când mă gândesc că eu ţi-am luat apărarea întotdeauna în faţa fiului meu, în timp ce tu întotdeauna l-ai detestat şi el întotdeauna a simţit-o…

Ea se apropie de Urien a cărui furie se potolise în faţa tonului neobişnuit de dur al surorii sale.

— Ascultă-mă bine, Urien…

Privirea îi era dură ca tăişul unei săbii.

— Este a doua oară în viaţă când tu îmi interzici ceva. Prima dată, am cedat, din nefericire pentru mine. Astăzi îţi ţin piept; pentru binele fiului meu!

— Nu este momentul să vorbim despre trecut, dar… încercă să intervină Urien.

— Taci, n-am terminat! Uite ce se va întâmpla; o să-l încredinţez pe Guillemot acestui Vrăjitor pentru a-l pregăti şi, în schimbul acordului tău, voi uita conversaţia pe care am avut-o astă-seară. Pentru ca, în inima mea, să poţi rămâne fratele meu drag.

Alicia îi aruncă lui Urien o ultimă privire ce îl facu să tremure din cap până-n picioare, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu pas grăbit.

— A plecat? întrebă Valentin punând o tavă pe masa joasă de lângă fotoliul în care stătea Urien.

— Da.

— Şi cum rămâne?

— În niciun fel. Am îmbătrânit, Valentin. Mă simt obosit.

Majordomul surâse şi puse mâna pe umărul prietenului său.

— Adevărat, nu mai suntem la prima tinereţe! Sunt

apuse timpurile când eram doi Cavaleri curajoşi care luptau pentru onoare şi pace în Ys!

— Ai dreptate, e mult de-atunci, suspină colosul. Am refuzat întotdeauna să mă gândesc la asta, deoarece pentru mine a te refugia în trecut înseamnă un mod de a fugi de viitor. Dar ce viitor mai există pentru noi, amice? Oare viaţa noastră nu se află deja în urmă?

— Hai, dramatizezi, încercă să-l calmeze Valentin, care se simţea emoţionat.

Tăcură, cufundându-se în linişte şi contemplând flăcările.

— Afurisită femeie sora ta, oricum, spuse Valentin după o clipă.

— Da, este o adevărată Troïl.

— Şi Guillemot, la fel, Urien, şi Guillemot. N-ar fi momentul să…?

Privirea tăioasă a seniorului de Troïl îl împiedică să continue, aşa că nu mai putu decât să scoată un suspin. Valentin se ridică, puse un butuc pe foc şi plecă spre bucătărie ţinând tava cu ceai, lăsându-l pe Urien singur cu gândurile lui întunecate.

7
O zi mare

— Da, simţeam… simţeam ceva… ceva ca o putere… ceva ce aşteptam de multă vreme, de foarte multă vreme… Când mă gândesc că am căutat copilul în această Lume… tot timpul acesta… când nu era…

— Maestre? Maestre, este totul în regulă?

Tânărul ras în cap şi îmbrăcat într-o tunică albă se apropie ezitând de silueta care se ghicea în penumbră, în fundul camerei cu pereţii din piatră cenuşie.

Locul era plin de mobile acoperite de nenumărate instrumente şi hârtii.

— Da, da… Totul este în regulă… Totul merge foarte bine chiar…

Tânărul rămase nemişcat. Vorbele aspre şi înfundate ale celui pe care îl numea „Maestre“ îi îngheţaseră sângele în vine.

— Adu-mi de băut. Trebuie să sărbătoresc evenimentul. Astăzi este o zi mare.

Tânărul se grăbi spre scara în spirală, uitând să închidă uşa în urma lui.

În semiîntuneric, silueta se mişcă şi începu să măsoare cu paşi mari camera luminată slab de o lucarnă. S-ar fi zis că trage umbra după el.

— Simt pe-aproape… curând va fi şi clipa triumfului…

Servitorul reveni gâfâind, ţinând în mâini o cupă mare de metal. Se opri o clipă ca să-şi şteargă cu mâneca tunicii sudoarea de pe frunte şi înaintă cu grijă.

— Corma voastră, Maestre.

— Pune-o acolo…

Îndeplini porunca şi făcu un pas înapoi.

Silueta misterioasă se apropie de masă. Cel care, de departe, părea o iluzie nu era deloc aşa: întunericul se mişca odată cu silueta! Şi forma pe care semiîntunericul o ascundea, formă umană, fără îndoială, abia se zărea. Un

văl întunecat acoperi cupa cu corma.

— Ridic paharul în cinstea lui Tarquin… Şi a tuturor celor pe care efectul ce-i poartă numele i-a scos la lumină…

Maestrul scoase un rânjet. Tânărul în tunică îndreptă o rugăciune spre Bohor, Atotputernicul, pentru că supliciul său luase sfârşit. Detesta turnul acesta, camera asta încărcată de obiecte stranii şi de cărţi indescifrabile! De altfel, nimănui nu-i plăcea să răspundă cererilor Maestrului, şi servitorii îşi jucau la zaruri rândul. Numai el n-avusese niciodată noroc.

— Du-te şi caută-l pe Lomgo… Şi spune-i să aducă imediat ceva de scris…

Servitorul nu aşteptă să-i spună de două ori şi, mulţumindu-i în gând lui Bohor care îi ascultase ruga, dispăru din nou, cât putu de repede, pe scară.

Puţin după aceea, un alt personaj îşi facu apariţia în camera întunecată. Înalt şi slab, ras în cap la fel ca servitorul, cu ochi pătrunzători ca aceia ai unei păsări de pradă, cu care de altfel şi semăna, scribul nu părea mai puţin speriat de misterioasa siluetă.

— M-aţi chemat, Maestre?

— Da… aşază-te, Lomgo, şi scrie… Apoi te vei duce personal să-i duci scrisoarea prietenului nostru… Să nu uiţi aurul de care este nevoie întotdeauna…

Un nou rânjet răsună în cameră. Lomgo schiţă un mic zâmbet.

— Păreţi binedispus, Maestre.

— Da… foarte binedispus… De-o veşnicie n-am mai fost atât de binedispus.

— Să fie o prevestire fericită pe care aţi descoperit-o în măruntaiele unui şobolan?

— Mai mult decât o prevestire, Lomgo, mai mult decât o prevestire… O promisiune… promisiunea unei împliniri…

Scribul ridică din sprincene.

— Nu pricep, Maestre.

— Nu contează, nu contează… Sunt obişnuit… înţeleg eu şi pentru cei care nu înţeleg… Mulţumeşte-te să scrii şi să

faci ce ţi-am spus.

Lomgo strânse din buze. Avea o părere foarte bună despre el şi detesta să se vadă neluat în seamă. Totuşi, se strădui să zâmbească şi să lase capul în jos. Maestrul Quadehar era puternic. Foarte puternic. Poate prea puternic. Cu o mână, fixă o foaie de hârtie pe pupitru. Cu alta, de la care îi lipsea un deget, luă o pană, o înmuie în cerneală şi începu să scrie.

Odată scrisoarea terminată, Lomgo a salutat şi s-a retras. Silueta învăluită în întuneric înaintă până la uşa pe care o închise şi o încuie, apoi se aşeză în mijlocul camerei. Acolo, păru cuprins de nebunie: începu să danseze, cu gesturi largi, în timp ce fredona un cântec ciudat. Dintr-odată, când un fulger brăzdă cerul, camera se lumină şi totul dispăru, silueta şi penumbra, ca înghiţite de neant.

8
Confidenţe sub stele

— Maestre Qadehar, întrebă Guillemot, în timp ce se plimbau de-a lungul mării pe plaja acoperită de nisip cenuşiu, dacă sunteţi unul dintre vrăjitorii Guildei, Maestre, de ce nu staţi ca toţi ceilalţi într-o mănăstire pierdută în câmpie sau în munţi?

Iniţierea începuse. Cel puţin acum, asta însemna că băiatul îşi petrecea tot timpul liber cu Vrăjitorul, notând şi încercând să reţină un număr imens de informaţii, de la numele plantelor şi al algelor, până la amplasarea marilor unde telurice – acest flux de energie invizibilă ce străbate pământul aşa cum curenţii mătură marea – şi episoadele principale din istoria Guildei. Sarcină, se pare, uriaşă, ce îl facea pe Guillemot să adoarmă în flecare seară extenuat. Din când în când, luau o pauză şi plecau să colinde fără o ţintă precisă, doar de plăcerea de a merge. În aceste momente, atmosfera se destindea şi Guillemot profita pentru a-şi satisface curiozitatea.

— De ce, fiule? îi răspunse Qadehar observând zborul unui pescăruş. Pentru că sunt, pur şi simplu, un Urmăritor.

Guillemot rămase cu gura căscată.

— Un Urmăritor? Dar de ce nu mi-aţi spus-o niciodată?

— Fără îndoială, pentru că nu m-ai întrebat niciodată, Guillemot.

Urmăritorii erau Vrăjitorii şi Cavalerii care îşi petreceau cea mai mare parte a vieţii lor în Lumea Incertă pentru a-i urmări şi a-i anihila pe indivizii sau pe alte creaturi care, într-un fel sau altul, ameninţau Ţara Ys. Urmăritorii nu erau prea numeroşi şi aveau la activ întâmplări unele mai extraordinare ca altele. Lui Guillemot nu-i venea să creadă că Maestrul Qadehar era unul dintre ei!

— Aţi asistat la întâmplări de necrezut, Maestre Qadehar!

Vrăjitorul se amuză de emoţia lui Guillemot, care îl

privea cu ochii mari.

— Oh, da, am văzut câte ceva! Destul de multe pentru a le putea povesti aici şi acum. Mai târziu, dacă munceşti cum trebuie…

— Maestre, îl imploră Guillemot, povestiţi-mi!

Qadehar avu aerul că ezită, apoi se lăsă înduplecat.

— Fie, Guillemot. Dar numai începutul, niciun cuvânt în plus!

Se aşezară pe nisip. Cu faţa la oceanul ce scânteia sub razele soarelui la apus. Guillemot era încântat. Vrăjitorul începu:

— Pe vremea aceea eram tânăr şi orgolios. Hotărâsem să intru în Guildă pentru a deveni un nou Tarquin, cel care zguduise ordinul învechit şi îl îndreptase spre un nou destin! M-am pus pe studiu cu asiduitate şi, în câţiva ani, atinsesem un nivel destul înalt în materie de vrăjitorie; mă simţeam capabil să port mantia întunecată şi să îndeplinesc mii de fapte eroice! Dar Maestrul meu, deşi era de părere că sunt suficient de dotat pentru magie, considera că eram destul de certăreţ şi de indisciplinat pentru a fi un bun Vrăjitor… Vezi tu, Guillemot, calmul şi stăpânirea de sine sunt două calităţi indispensabile pentru a practica magia! Pe scurt, nu ştia ce să facă cu mine şi mă vedeam deja condamnat să rămân Ucenic până la sfârşitul zilelor… Tocmai atunci, un tânăr şi strălucitor Vrăjitor, proaspăt primit în ordin, a dispărut cu cea mai valoroasă operă a Guildei: *Cartea Stelelor,* care era păstrată în mănăstirea de la Gifdu. Această veche carte de farmece, unică, avea înscrise secrete pe care numai Magii, cei mai înţelepţi Vrăjitori, aveau voie să le ştie! S-a crezut că hoţul s-a refugiat în Lumea Incertă. În acele timpuri, Guilda nu avea Urmăritori şi îi displăcea să ceară ajutorul Confreriei Cavalerilor, care avea. S-au căutat printre noi voluntari care să-l urmărească în Lumea Incertă pe Vrăjitorul renegat, să-l hărţuiască şi să-i ia celebra carte. M-am oferit imediat, aşa cum poţi să-ţi imaginezi! Candidatura mi-a fost acceptată; hoţul făcea parte din promoţia mea, îmi fusese chiar coleg de clasă: s-a considerat că faptul că-l

cunoşteam îmi dădea un avantaj… Iată începutul poveştii, fiule, iată cum am devenit Urmăritor.

Qadehar îşi întrerupse fraza ridicându-se, pentru a sublinia faptul că şi-a terminat istorisirea.

— Şi apoi? întrebă Guillemot, nerăbdător.

— Am spus de la început, nimic mai mult. Restul pentru mai târziu.

— Spuneţi-mi drept, Maestre, îl imploră băiatul, cine era acest Vrăjitor pe care l-aţi urmărit şi pe care l-aţi prins?

— Se numea Yorwan. Şi nimeni nu l-a găsit. Nu mă întreba mai mult: gata cu subiectul ăsta pentru astăzi.

Din tonul sec al Maestrului său, Guillemot înţelese că nu-i va folosi la nimic să-i mai pună întrebări.

Dezamăgit, lovi cu piciorul o scoică. Qadehar reluă cu gravitate.

— Fiule, au trecut patru săptămâni de când lucrezi cu mine. Fii sincer: regreţi hotărârea pe care ai luat-o?

— Nu, Maestre Qadehar, răspunse Guillemot privindu-l drept în ochi. Dar… este adevărat că…

— Hai, spune, ţi-am cerut să vorbeşti deschis.

Suspină şi începu să spună:

— Este adevărat că uneori am impresia că nu sunt făcut pentru magie! Mă încurc la numele de flori, nu reuşesc să simt curenţii telurici şi exerciţiile de concentrare mă adorm. Sunteţi sigur că posed reacţia Tarquin?

Qadehar râse şi îl cuprinse pe Guillemot pe după umeri.

— Este normal, Guillemot. Nu eşti elevul meu decât de o lună! Este nevoie de trei ani pentru a desăvârşi formarea ta ca Ucenic, alţi trei ani pentru a ajunge la cea de Vrăjitor şi restul vieţii pentru a încerca să o stăpâneşti! Eu cred că te descurci foarte bine.

— Adevărat? întrebă băiatul schiţând un zâmbet.

— Bineînţeles că este adevărat! Gândeşte-te la ce ţi-am povestit; ce lecţie ai învăţat de aici?

Guillemot se gândi un moment, apoi, ezitând:

— Că trebuie să ştii să aştepţi… că destinul v-a dat un semn?

— Bravo, Guillemot, îi spuse cu mândrie Qadehar. Că

trebuie să aştepţi, să înveţi şi să munceşti, aşteptându-ţi clipa!

Porniră spre casă. Se lăsa noaptea.

— Cum merge cu mama şi cu unchiul tău? îl întrebă Vrăjitorul.

— Bine, răspunse Guillemot pe un ton evaziv. Ar putea suna ciudat, dar mama pare foarte fericită că am devenit Ucenic. Unchiul Urien, în schimb, pare mai puţin încântat! Dar nu contează, m-am obişnuit: orice fac eu nu este destul de bine pentru el.

— Se pare că nu-ţi iubeşti prea mult unchiul, Guillemot.

— Mai degrabă el este cel care nu mă iubeşte.

Qadehar surâse.

— Un răspuns bun! Şi la şcoală totul este în regulă? reluă el pentru a schimba subiectul, continuând să meargă, cu mâinile la spate.

— Aşa şi-aşa. Nu este o fericire să te afli între profii care pun întrebare după întrebare şi o fată care îşi petrece timpul urmărindu-te! Dar mă descurc.

Vrăjitorul puse din nou mâna pe umărul lui.

— Eşti curajos, Guillemot. Mi-am dat seama de asta când, în camera ta, te-ai repezit cu sabia la mine. Asta este bine! Curajul, voinţa şi spiritul de dreptate sunt cele trei porţi ce duc spre autoperfecţionare! Apoi Qadehar ridică ochii spre cer. Uite, priveşte…

Cerul de un albastru adânc era acoperit de sute de mii de stele.

— Cunoşti stelele, fiule?

— Bineînţeles! Harta cerului am învăţat-o anul trecut, răspunse Guillemot răsucindu-şi gâtul pentru a încerca să găsească constelaţia Ursa Mare; era simplu! Anul acesta se învaţă harta vânturilor, şi nu este atât de important… asta este, am găsit Ursa Mare. Toate celelalte se aranjează în jurul ei.

— Pleiadele… Delfinul…

— Şi Lira… Ceva mai jos, Coroana!

— Bine, spuse Qadehar. Apoi adăugă ca şi cum ar fi vrut

să schimbe subiectul: Vezi tu, Guillemot, *Cartea Stelelor* stă la baza Guildei. Cartea asta ascunde numeroase secrete, dintre care mare parte rămân de neînţeles chiar şi pentru cei mai înţelepţi dintre noi! Dar, mai presus de orice, cartea conţine bazele magiei noastre. A cunoaşte ştiinţa plantelor sau a cunoaşte hărţile forţelor elementare stă la îndemâna tuturor celor care fac efortul de a învăţa. În timp ce magia, posibilitatea de a acţiona asupra lucrurilor, cum ar fi să măreşti efectul unui ceai, sau să faci să apară bruma, ori să transformi metalul în praf, toate astea cer o anume putere! Această putere ne-a fost dată de *Cartea Stelelor... O* să-ţi spun mai multe foarte curând…

— Când, Maestre, când? exclamă Guillemot, simţind că Vrăjitorul a abordat un subiect esenţial, mult mai pasionant decât toate numele complicate pe care îl obliga să le dea ierburilor.

— De obicei, Maestrul arată elevului *Cartea Stelelor* la sfârşitul primului an de studiu. Cred că tu eşti destul de dotat, Guillemot; o să deschidem cartea după trei luni de studiu!

— Dar cum, Maestre? Se arătă îngrijorat Guillemot. Mi-aţi spus că această *Carte a Stelelor* a fost furată de Yorwan…

— Cu secole în urmă, Guilda a scos din această carte tot ceea ce era de înţeles, îl asigură Qadehar. Învăţăturile au fost transmise din generaţie în generaţie, de la Vrăjitor la Ucenic! În aşteptarea acestui moment, vreau ca plantele de pe coline şi forţele telurice ce străbat Troïl să nu mai fie un secret pentru tine.

Guillemot promise Vrăjitorului tot ce acesta voia de la el. Lucrurile începuseră să devină interesante!

9
Se vorbeşte despre denumirile florilor...

Dragă Guillemot,

Am primit scrisoarea ta. Ceea ce îmi povesteşti este incredibil! Iată-te Ucenic Vrăjitor! Şi nu al unui Vrăjitor oarecare: Qadehar Urmăritorul! L-am întrebat pe tata: mi-a spus că este o celebritate printre ai lui. Se zice că şi-a petrecut viaţa hărţuind monştrii de toate felurile şi se spune că este singurul om de care Umbra se teme cu adevărat...

Guillemot îşi întrerupse lectura. Gontrand vorbea serios? Umbra, marea ameninţare din Lumea Incertă, duşmanul declarat al oamenilor din Ys, invizibil şi malefic, care a făcut în mai multe rânduri ravagii în ţară se teme deci de Maestrul lui? Asta, oricum, explică faptul că, la unchiul Urien, Vrăjitorul a evocat Umbra în public, fără măcar să lase lumii impresia că se teme. Totuşi, aşa cum scrie şi prietenul lui, asta ar părea aproape imposibil!

Reluă lectura.

...Este ciudat că s-a transformat în babysitter! Poate a decis să se retragă. În orice caz, aştept cu nerăbdare vacanţa mare: o să fie grozav să ne întâlnim cu toţii la Troïl! Acum te las: vărul tău arde de nerăbdare pe lângă mine să adauge şi el câteva cuvinte.

Guillemot îşi întrerupse din nou lectura şi fu cuprins de îndoială. De ce Qadehar l-a ales pe el? De ce l-a împins să renunţe la visul lui de a deveni Cavaler şi să intre în serviciul Guildei? Adesea se întreba dacă făcuse o alegere bună şi avea ceva îndoieli în această privinţă.

În sinea lui, deşi spera din tot sufletul că şi-a găsit calea,

era măcinat de gândul că Vrăjitorul se înşelase în ceea ce-l privea şi că nu avea înclinaţii speciale pentru vrăjitorie.

Dacă era mediocru în toate, de ce ar fi fost altfel pentru magie? Dar nu mai avea de ales: nu va mai fi niciodată Cavaler. Mai mult, era liber să abandoneze orice învăţătură şi să ducă o viaţă normală, ca orice alt cetăţean din Ys... Ideea asta nu-i plăcea prea tare. Prefera să se gândească la faptul că, deşi nu avea calităţi speciale, ar fi putut deveni, prin multă muncă, Vrăjitor! Până ce, aşa cum i s-a întâmplat şi Maestrului său, destinul îi va da un semn.

Se cufundă din nou în lectură.

Dragă vere,

Profit de scrisoarea marelui aiurit, care nu-şi mai revine de când a gâdilat chitara la Troïl, ca să-ţi spun că sunt foarte mândru că ai fost ales de marele Qadehar! Tata crede că este o prostie faptul că unchiul nostru nu şi-a dat niciodată acordul. Ţi-am luat apărarea, sper că nu te îndoieşti!

Rezultat: adio film sâmbăta. Deşi sunt Cavaler din tot sufletul, împreună vom distruge monştrii din Lumea Incertă! în orice caz, pe curând! Ambre mi-a confirmat într-o scrisoare că va veni împreună cu Coralie să petreacă vacanţa de vară la Troïl Va fi genial!...

Romaric

Guillemot puse gânditor scrisoarea în rucsac. Era adevărat, vacanţa se apropia. În trimestrul al treilea îşi dublase eforturile şi acum era sigur că în toamnă va fi într-a patra. Dar, mai ales, a muncit din greu cu Qadehar. Era pregătit. În seara asta Maestrul o să deschidă pentru el *Cartea Stelelor!*

Pierdut în gânduri, nu-i auzi apropiindu-se de banca pe care stătea, în curtea pentru recreaţie.

— Alo, Guillemot cel Adormit visează cu ochii deschişi?

Guillemot tresări. În faţa lui, Agathe de Balangru şi

gaşca ei îl spionau cu un amestec de răutate şi curiozitate.

— Nu-l speriaţi, spuse un băiat din gaşcă, riscă să leşine!

Toţi rânjeau răutăcios. Fata cea înaltă se strâmbă şi-l reduse la tăcere doar cu un gest.

— Adevărat, stârpitură? Parcă te luase un Vrăjitor sub aripa lui?

Guillemot o privi atent pe Agathe şi se gândi la atitudinea ei. În ciuda aerului răutăcios, astăzi nu se mai comporta ca de obicei. S-ar fi zis… s-ar fi zis că se teme! Dar de ce şi de cine? De el, era clar! Sau mai degrabă de Ucenicul care era acum. Inima lui Guillemot începu să bată cu putere. Acum ori niciodată, trebuie să profite! O asemenea şansă nu va mai exista.

Se ridică şi se strădui să-şi păstreze o atitudine calmă.

— Da, este adevărat. Qadehar Urmăritorul mă învaţă magia.

Pronunţase numele Maestrului cu speranţa că vor fi impresionaţi; ceea ce se şi întâmplă. În gaşcă se auziră murmure. Agathe îi făcu din nou să tacă, dar acum părea că ezită în mod cert. Guillemot trebuia s-o facă înainte ca ea să-şi revină. Îi măsură cu privirea şi anunţă mândru, cu voce calmă:

— Maestrul Qadehar m-a învăţat ieri un truc amuzant: cum să scurtez picioarele oamenilor! O să vă arăt.

Guillemot adoptă aceeaşi poziţie pe care Qadehar o luase când distrusese săbiile şi pronunţă cu voce puternică:

— *Taraxacum! Papaver rhoeas!*

Thomas de Kandarisar, pe atât de prost, pe cât de puternic, scoase un urlet, îşi luă picioarele la spinare şi o şterse, urmat imediat de toată gaşca. Agathe aruncă o privire plină de ură spre băiatul subţiratic care, cu braţele ridicate, invoca puterile malefice, şi apoi o şterse şi ea.

Guillemot izbucni în râs: îi pusese pe fugă pe teroriştii şcolii strigând numele ştiinţific al păpădiei şi al macului! Pentru această clipă de reală fericire nu regretă deloc ca i-a spus „da“ lui Qadehar! Magia, bună treabă.

Cum se făcuse târziu, Guillemot părăsi în grabă colegiul, traversă oraşul şi se îndreptă spre Troïl, în direcţia colinei unde Qadehar îi dăduse întâlnire.

Un dolmen[3] gigantic se înălţa în vârful colinei, de unde se deschidea o largă panoramă spre sud, în direcţia mării, şi spre est, în direcţia munţilor. Veneau aici atât copiii, ca să se joace, cât şi îndrăgostiţii, primăvara, când era lună plină. Astăzi, Guillemot era acolo din alt motiv.

Qadehar era acolo şi îl aştepta, aşezat pe o uriaşă bucată de granit. Când se apropie, se ridică.

— Bună ziua, Guillemot!

— Bună ziua, Maestre, răspunse adolescentul, gâfâind.

— Aici, spuse Qadehar trăgând aer în piept, aerul are un parfum încântător! Nu ţi se pare?

— Da, ezită Guillemot, care nu se aştepta la o asemenea primire.

— Îmi place locul acesta! S-ar putea spune că este cu adevărat magic!

Vrăjitorul pronunţase ultimele cuvinte într-un asemenea fel, încât obligau, fără îndoială, la un comentariu. Ucenicul a prins ideea.

— Este normal, Maestre, aici se adună curenţii telurici din Dashtikazar, specifici pentru Troïl.

Qadehar îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Aminteşte-mi ce este acela un curent teluric, Guillemot, îl rugă Qadehar, privindu-l cu seriozitate.

— Un râu de energie ce curge nevăzut pe sub pământ, Maestre. Din când în când, mai multe astfel de râuri se adună formând un adevărat fluviu de energie. Locurile unde acestea se întâlnesc se numesc noduri telurice. Au o forţă foarte mare. Ca aici, Maestre.

Guillemot răspunse foarte sigur pe el. Qadehar sări de pe dolmen, se aplecă deasupra ierburilor şi smulse o floare pe care i-o băgă lui Guillemot sub nas.

— Şi asta ce este?

---

[3] Monument funerar megalitic, alcătuit dintr-o piatră plată aşezată orizontal pe două pietre verticale (n.tr.).

— *Hypericum maculatum,* sunătoare pătată! Se culege vara. Conţine un ulei care se face roşu şi se foloseşte pentru cicatrizarea rănilor.

— Şi este singura care face asta?

Guillemot ezită, dar Qadehar îl străfulgeră cu privirea, şi el se bâlbâi:

— Ei, nu, nu… Mai are o soră, *Hypericum perforatum,* sunătoare găurită, care preferă pământul mai sărac.

Faţa Vrăjitorului se lumină cu un surâs generos.

— Bine, Guillemot, foarte bine!

Se urcă din nou pe dolmen şi îi făcu băiatului semn să urce lângă el.

— Ai muncit mult. De altfel, nu m-am îndoit niciodată de tine.

Guillemot radia de fericire. Maestrul reluă:

— Aşa cum ţi-am promis, o să deschid pentru tine *Cartea Stelelor* şi te voi învăţa primele secrete ale Guildei. Dar, mai înainte, o să-ţi dau câteva lucruri.

Scoase din desagă un sac din pânză, nou-nouţ, precum şi un carnet gros, îmbrăcat în piele neagră.

— Orice Ucenic Vrăjitor are o asemenea traistă în care îşi pune cărţile pe care le studiază. Plantele pe care le adună şi… carnetul propriu, care conţine cercetările şi descoperirile personale!

Guillemot luă cu cea mai mare grijă cele două obiecte şi le examină cu atenţie.

— N-o să verific niciodată ceea ce tu vei scrie în carnetul personal, Guillemot, preciză Qadehar amuzat de reacţia elevului său. Tu vei fi cel care va aprecia ce este demn de notat.

— Vă mulţumesc, Maestre! Sunt cele mai frumoase cadouri pe care le-am primit vreodată!

— Bine, bine, spuse cu simplitate Vrăjitorul, măgulit. Eşti gata acum pentru *Cartea Stelelor?*

— O, da, răspunse Guillemot cu ochii strălucitori. Sunt gata!

— Atunci, ascultă-mă şi, dacă ţi se pare ceva neclar, nu ezita să mă întrerupi şi să-mi pui întrebări.

10
Secretele nopţii

— Guillemot, tânărul meu elev, începu Qadehar, primul efort ce trebuie făcut pentru a înţelege magia lumii înconjurătoare este să priveşti lucrurile diferit. Să priveşti piatra asta, continuă el arătându-i o stâncă, să simţi vântul, spuse el trăgând aer în piept, să asculţi păsările; la prima vedere, nu au nimic în comun. Şi totuşi, câteva lucruri le uneşte pe toate trei!

— Câteva lucruri, Maestre? îl întrebă Guillemot hotărât să priceapă întru totul secretele vrăjitoriei pe care Qadehar tocmai încerca să i le dezvăluie.

— Da, Guillemot, o legătură invizibilă, ce uneşte tot ceea ce există, adică toate cele cinci elemente! Sper că ştii care sunt cele cinci elemente!

— Sunt… ezită Guillemot, credeam că sunt patru: apa, pământul, focul şi aerul.

— Uiţi făptura! făcu Qadehar cu un aer maliţios.

— Făptura… Vreţi să spuneţi fiinţa?

— Vreau să spun oamenii, plantele, animalele… Tot ceea ce respiră, fiule! Ai priceput? Pot să continui?

— Da, da, Maestre. Continuaţi!

— Ei bine, aceste cinci elemente sunt unite printr-o legătură invizibilă şi impalpabilă pe care cei din vechime o numeau Wyrd. Ţine minte: Wyrd! Ca o pânză de păianjen uriaşă, ale cărei fire ar fi legate de fiecare lucru în parte. Ce spui de asta?

— Grozav, sări Guillemot gânditor. Asta ar vrea să zică, de exemplu, că, dacă eu mă mişc, toată această pânză se mişcă şi deci întreaga lume simte că eu mă mişc… Imposibil.

— Nu, Guillemot, răspunse Qadehar vizibil încântat de răspunsul elevului său, nu este imposibil: simplu, pânza este atât de mare încât, dacă tu te mişti, nimic şi nimeni nu simte direct acest lucru, în afară de ceea ce este cu

adevărat aproape de tine. Matematicienii Lumii Reale au intuit existenţa Wyrd şi au construit pe baza ei teoria haosului. Ai auzit vorbindu-se despre asta?

— Ei… ezită băiatul, da, cred că da. Nu este povestea aia cu aripile fluturelui care în bătaia lor pot stârni o furtună capabilă să mătură celălalt capăt al planetei?

— Asta este, Guillemot! Această teorie spune, simplificând, că şi cea mai neînsemnată faptă poate avea urmări asupra întregii lumi. Acum, continuă Vrăjitorul, imaginează-ţi că ar fi posibil să fie controlate urmările! Că ai putea face ceva ştiind ce va provoca într-un loc precis de pe pânză!

— Asta ar vrea să spună, continuă prudent băiatul, că ar exista puterea de a influenţa lucrurile prin intermediul altor lucruri care la prima vedere nu au nicio legătură cu primele… Dar cum, Maestre?

Qadehar surâse de exaltarea băiatului, care începea să descopere întreaga amploare a secretului Guildei.

— Cu ajutorul unor chei, Guillemot. Chei ce permit pătrunderea în Wyrd, ce permit atingerea a ceea ce este mai intim în tot ce există!

— Chei? Aşa cum sunt cheile cu care se deschid uşile? anticipă timid Ucenicul.

— Exact, fiule! Numai că aceste chei nu sunt nişte obiecte, ci nişte semne.

Vrăjitorul îşi întinse trupul şi suspină de plăcere, profitând de ultimele raze de soare. Privirea i se pierdu o clipă în zare. Îl trase de mâneca mantiei întunecate şi îl rugă:

— Maestre Qadehar, vă rog…

Qadehar îi zâmbi afectuos.

— Ai prins gustul secretelor vrăjitoriei, Guillemot?

— Vorbiţi-mi de semne, Maestre, îl imploră băiatul, de semnele ce permit deschiderea uşilor!

— Da, continuă Vrăjitorul, care se amuza văzându-l pe Guillemot notând cu grijă tot ce-i spunea în carnetul lui cel nou. Gândeşte-te la un soi de alfabet, ale cărui litere au o anume semnificaţie şi o putere specială. Acum,

imaginează-ţi aceste litere unite între ele în cuvinte, apoi cuvintele legate în fraze! Iată-te în posesia unui flux de energie necesară pentru a vizualiza, a pătrunde şi a modifica Wyrd! Acesta este secretul, Guillemot, secretul practicării magiei: să stabileşti şi să controlezi legătura dintre lucruri foarte diferite!

— Genial! exclamă Guillemot. Adică datorită acestor semne poate fi controlat întregul univers!

— Încetişor, încetişor, încercă Maestrul să tempereze entuziasmul Ucenicului. Nu este atât de simplu! Mai întâi, vrăjitoria nu este o ştiinţă exactă, ci rezultatul unor încercări şi a-l unor experienţe mereu noi. Apoi, Wyrd are propriile legi ce nu trebuie schimbate, altfel totul se prăbuşeşte. În fine, aceste semne, pe care noi Vrăjitorii le numim Grafeme, sunt energii neutre al căror impact depinde numai de cel care le foloseşte… Ce zici, Guillemot?

— Ei… că trebuie multă atenţie? Că nimic nu se face la întâmplare?

— Bravo, fiule! răspunse Qadehar bătând băiatul pe umăr cu un aer mulţumit. În aşteptarea vârstei când omul devine înţelept, prudenţa şi umilinţa trebuie să fie cuvintele de ordine pentru un Vrăjitor!

— Mai vorbiţi-mi despre semne… despre Grafeme, Maestre!

— Guillemot, aş vrea mai întâi să-ţi vorbesc despre ceea ce vor însemna următorii tăi ani de studiu ai vrăjitoriei. Şi, dacă asta nu te va descuraja, o să-ţi vorbesc şi despre Grafeme!

— De acord! acceptă Guillemot încântat.

— Va trebui să studiezi materii ce ţi se vor părea foarte departe de magia propriu-zisă, cum ar fi geologia, geografia sau istoria. Să înveţi hărţile vânturilor, ale curenţilor tereştri şi marini; alcătuirea rocilor şi a metalelor, comportamentul animalelor, proprietăţile plantelor, psihologia umană, pe scurt, tot ceea ce priveşte cele cinci elemente! Pentru că a înţelege lumea înseamnă să stăpâneşti Wyrd.

Guillemot suspină. Magia părea dintr-odată mai puţin nostimă decât îşi imaginase el! Totul i se amesteca în cap. Qadehar continuă:

— Îţi vei fortifica şi mlădia trupul prin exerciţii: a face magie înseamnă putere şi rezistenţă! Îţi vei controla respiraţia: respiraţia este motorul principal al practicării magiei. Nu-ţi neglija niciodată trupul, Guillemot; este singura ta sursă de energie.

— Forţa unui Vrăjitor, Maestre, se nelinişti Guillemot, depinde de cea a trupului său?

— Da şi nu, fiule! Forţa unui Vrăjitor stă, înainte de toate, în modul în care îşi stăpâneşte arta. Dar, în acelaşi timp, şi în capacitatea lui de a se folosi de energiile elementare: dirijarea unui flux teluric cere să fii puternic, crede-mă! În fine, unii Vrăjitori posedă într-un foarte mare grad forţa interioară specială pe care noi o numim Ond şi care dă forţă magiei noastre. Te naşti cu o Ond puternică, aşa cum unii se nasc cu capacitatea de a alerga repede sau cu talent la desen!

— Această… Ond, Maestre, făcu o încercare Guillemot, are vreo legătură cu efectul Tarquin?

— Este foarte posibil, recunoscu Qadehar. Văd că pricepi repede. Să continui?

Guillemot aprobă insistent. Vrăjitorul reluă:

— În timp ce-ţi antrenezi memoria şi trupul, vei lucra şi cu Grafemele. Trebuie mai întâi să le cunoşti: numele, forma, ordinea în alfabet şi puterea. Apoi va trebui să ţi le însuşeşti, să le redescoperi singur prin meditaţie, să devină parte din inima şi spiritul tău. Odată Grafemele însuşite, vei învăţa cu ajutorul meu să le foloseşti: să le scrii sau să le gravezi, să le cânţi, să le chemi în tine şi să le reproduci. Datorită lor vei putea să te aperi de orice agresiune şi să fii deasupra oricărui adversar sau să devii clarvăzător şi chiar să prevezi viitorul! Ce zici de asta?

Guillemot rămase tăcut o clipă. Îşi spunea că oricum nu avea de ales! Şi că o parte a studiului i se părea mai atractivă decât cealaltă… Se strădui să adopte o atitudine mulţumită, gândindu-se la misterioasele Grafeme care îl

fascinau.

— Genial, Maestre!

— Bine, bine, băiete! Acum ce vrei să ştii?

— Grafemele… Cine le-a inventat?

— Nu se ştie cine le-a inventat, Guillemot. Mai mult, nu se ştie nici cine a scris *Cartea Stelelor,* nici chiar de câtă vreme este în posesia noastră… *Cartea Stelelor* ne-a învăţat Grafemele, dar probabil că ele se aflau din totdeauna la îndemâna oamenilor.

— Unde, Maestre, unde? întrebă Guillemot privind de jur împrejur.

— … Acolo, fiule, spuse blând Vrăjitorul arătând spre stelele ce apăruseră pe cer rând pe rând, în timp ce se lăsa întunericul. În secretele nopţii.

— Vreţi să spuneţi că…

— Vreau pur şi simplu să spun că Grafemele ne vin din stele, mai precis din unele constelaţii a căror formă o reproduc. Din cauza asta ne-am numit cartea de farmece *Cartea Stelelor;* din cauza cerului nopţii şi a alfabetului pe care astrele, reflectând Wyrd, este desenat cu puncte luminoase!

Guillemot era fericit. Cu privirea aţintită spre cer, i se părea că-şi găsise locul în lumea asta: acolo sus, în mijlocul stelelor!

11
Răpirea

Guillemot, cu ochii închişi, se chinuia să vizualizeze al treilea Grafem din alfabetul stelelor. Desenul, simplu de altfel, îi apărea destul de greu în minte. Făcu un ultim efort de concentrare, apoi, din cauza insuccesului, abandonă şi deschise ochii. Clipi din cauza luminii prea crude a soarelui de amiază, ce cădea pe nisipul plajei unde se aşezase ca să lucreze.

Trecuseră trei săptămâni de când Qadehar deschisese pentru el *Cartea Stelelor şi* trei săptămâni de când se străduia din greu să reţină semnele, aceste chei ce deschideau uşile magiei adevărate. Trei săptămâni pe care le-a petrecut în întregime, sau aproape, cu primele trei Grafeme, profitând de relaxarea profesorilor care anunţa apropierea iminentă a vacanţei mari şi lăsând-o mai moale cu studiul celor cinci elemente. Şi ce obţinuse? Trei nenorocite de semne de care se ruga să-i vină în minte când închidea ochii. Maestrul lui îi dăduse forma şi numele a douăzeci şi patru de semne, considerind că, înainte de a începe să studieze cu adevărat, trebuie să se antreneze pentru a simţi puterea Grafemelor…

Guillemot era cuprins de mânie. El, Ucenicul talentat, ales datorită efectului Tarquin, claca în faţa unor desene idioate! Îşi puse carnetul pe nisip. Apoi respiră adânc, închise din nou ochii şi începu să se concentreze din răsputeri. Primul Grafem se întrezări ca prin ceaţă în noaptea minţii sale: Fehu care îi evoca, fără să ştie de ce, o vacă grasă. Al doilea se adăugă primului: Uruz, care îl facea să se gândească la ploaie. În sfârşit li se alătură şi al treilea: Thursaz, care părea că râde ca unchiul său, un râs de uriaş. De data asta, a mers! Jubila. În această clipă o voce îl smulse din meditaţie:

— Crezi că doarme? Hei, Guillemot Somnorosul, dormi?

Guillemot tresări recunoscând vocea lui Thomas de

Kandarisar. Deschise ochii: nu era vis; roşcatul era chiar în faţa lui şi, alături de el, cu mâinile în şolduri şi cu un zâmbet răutăcios întipărit pe faţă, Agathe de Balangru. Spera totuşi să fi scăpat de ea şi de banda ei cu formula magică pe care o scornise!

— Trebuie să stăm de vorbă, stârpitură, scrâşni lungana care nu lăsa impresia că se teme de el.

— Mda, se băgă şi Thomas, ai făcut mişto de noi data trecută, nu-i aşa?

— Să nu negi, piticanie, continuă Agathe. L-am întrebat pe tata. Mi-a spus că un Ucenic nu poate face magie.

— Absolut deloc, da! adăugă Thomas. Se pare că este nevoie de ani ca să fie capabil de vreuna!

— Aşa că s-ar zice, încheie fata pe un ton ameninţător, că este nevoie să verificăm chiar noi. Thomas, e rândul tău!

Thomas se aruncă asupra lui Guillemot, care se ridicase într-o rână, gata să-şi ia picioarele la spinare. Numai că pentru asta ar fi trebuit să-şi abandoneze preţiosul carnet; aşa că nu făcu niciun gest şi se chirci aşteptând şocul.

Dar şocul nu veni. Thomas înţepenise, paralizat de frică, cu ochii holbaţi, întorşi spre mare. Agathe privi în aceeaşi direcţie şi urlă de groază: ieşind din apă, doi Gommoni se îndreptau în grabă spre ei.

Gommonii, creaturi uriaşe cu ochii sticloşi, cu părul din alge şi pielea acoperită cu solzi vâscoşi, semănau ca alură cu oamenii, dar prin comportament erau mai mult animale: animale feroce… Se simţeau la fel de bine în apă, pe nisip sau printre stâncile de pe coastă, unde îşi aveau lăcaşul, şi, în vechime, erau consideraţi cei mai mari duşmani ai pescarilor din Ys. Asta a făcut ca, în urmă cu câteva secole, să fie exilaţi în Lumea Incertă, datorită eforturilor conjugate ale Guildei şi ale Confreriei!

De atunci, în Ys nu se mai ştia de existenţa lor decât din cărţi şi din legende.

Numai că Gommonii care se îndreptau grăbit acum spre ei erau, vai, cât de poate de adevăraţi…

— Fugi, fugi, Agathe! urlă la rândul lui Thomas către lungana care, paralizată de groază, părea incapabilă să schiţeze vreun gest.

Înjurând, băiatul o luă de braţ şi o forţă să îl urmeze. Guillemot îi îndemna să se grăbească. O luară la goană toţi trei spre dunele acoperite de ierburi, ce păreau a le oferi mai multă siguranţă şi deci o şansă în plus să scape de Gommoni.

Guillemot alerga cât putea de repede, dar începuse deja să gâfâie. Se înfunda în nisip, şi simpla mişcare de a pune un picior în faţa celuilalt însemna un efort epuizant. Avea sentimentul foarte neplăcut că fiecare pas îl trăgea câte puţin înapoi! Era ca în acele coşmaruri pe care le avea uneori, în care era urmărit de o creatură oribilă, şi atunci îşi simţea picioarele ca lipite de pământ şi nu putea să înainteze! Guillemot nu se putea opri din tremurat. N-o să ajungă niciodată până la dune! Aruncă o ocheadă în spate: Thomas şi Agathe nu se descurcau mai bine şi, mai grei, se chinuiau şi mai tare. Cei doi monştri erau destul de aproape.

Thomas se întoarse şi el. Zări creaturile, acoperite de solzi, la doar câţiva paşi. Îl cuprinse un sentiment de panică şi strigă. Apoi lăsă braţul lui Agathe, pentru a înainta mai repede. Dezechilibrată, fata se împiedică şi căzu. O secundă mai târziu, primul Gommon era deasupra ei. Agathe urlă şi se zbătu în toate direcţiile până când mâinile puternice o imobilizară. Monstrul o ridică ca pe un fulg, o aruncă pe umăr, se întoarse şi o duse spre ocean, fără să ţină cont de ţipetele şi de strigătele de ajutor ale victimei. Al doilea Gommon se apropie de cei doi băieţi care, atenţi la scenă, se opriseră din fugă. Rictusul lui dezveli nişte dinţi ascuţiţi, iar cuţitul pe care îl ţinea într-o mână vorbea despre intenţiile creaturii: nu vor fi răpiţi, ci ucişi!

— AHAAAAA!

Scoaseră amândoi un strigăt de groază şi o luară la sănătoasa.

— Mai repede! Mai repede! gâfâia Guillemot

îndemnându-l pe Thomas, care pierdea teren.

Gommonul, obişnuit să se mişte pe nisip, câştiga teren. Dunele erau foarte aproape: puteau încă să ajungă, era cât pe ce! Acesta fu momentul când Thomas se poticni şi se trânti pe nisip, gemând de durere. Guillemot se opri din fugă şi veni în ajutorul tovarăşului său.

— Ridică-te, Thomas! Haide, în picioare!

Băiatul, întins pe nisip, îl privea cu ochii măriţi de frică pe urmăritorul care se apropia. Încercă să se ridice, dar glezna pe care şi-o răsucise în fugă nu mai rezistă; căzu la loc.

— E prea târziu! gemu Thomas. Du-te, pleacă!

Guillemot ezită.

Se simţea capabil să-l alunge pe Gommon dacă ar fi fost în stare să ajungă printre ierburile de pe dune.

Primele case nu erau decât la zece minute de acolo: ar fi putut trimite imediat ajutoare. Dar nu suficient de repede pentru a-l salva pe Thomas. Îi dorise moartea de mii de ori când roşcatul se agăţase de el la şcoală! Dar de la a dori ceva la mânie şi până la realizare… Soarta care îl aştepta pe Thomas nu se compara cu porcăriile pe care i le făcuse el. Nu, va lupta până la capăt alături de el şi nu-l va abandona. Orice s-ar întâmpla! „Hotărât lucru, gândi Guillemot, nu se poate scăpa de propria natură;“ faptul că devenise Ucenic Vrăjitor nu-l scutea de periculoasele sarcini cavalereşti.

Gommonul era acum la câţiva paşi: fuga nu îi mai putea ajuta cu nimic. Thomas de Kandarisar, înnebunit de groază, se târa pe pământ şi se ţinea de gleznă ajutat de Guillemot, într-un ultim efort. Creatura nu trebuia decât să întindă mâna ca să-i apuce. Ştia asta şi părea că-şi lasă timp, poate din plăcere. Lama cuţitului pe care îl ţinea în mână strălucea şi mai tare în lumina soarelui.

Atunci s-a întâmplat ceva ciudat.

În capul lui Guillemot, fără să-l invoce, al treilea Grafem îşi făcu apariţia, mult mai limpede decât în timpul exerciţiilor. Rapid, imaginea puse stăpânire pe mintea băiatului, crescu şi se mări, răspândind în el o căldură

dulce la început, apoi insuportabilă. I se părea că Grafemul îl arde, îl consumă în interior. Guillemot îl lăsă pe Thomas şi se întoarse, ajungând faţă în faţă cu urmăritorul. Îşi prinse capul cu mâinile şi se chirci de durere, gemând.

Surprins, Gommonul înţepeni şi îl privi cu ochii lui sticloşi. Atunci, singura soluţie care i se păru lui Guillemot că-i poate potoli durerea era să strige numele Grafemului, sperând din toate puterile să scape astfel de focul ce îl devora.

— THUUURS AAAAZ!!!!

Gommonul se dădu imediat înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică de pumn. Mormăi, îi privi pe cei doi băieţi fără să înţeleagă ce se întâmplă, apoi se cufundă, trăsnit, în nisip.

— Gata! exclamă Thomas ridicându-se. Cum ai făcut?

Imediat ce a strigat numele Grafemului, Guillemot s-a simţit uşurat. S-ar fi zis că semnul magic ar fi acţionat asupra lui pentru a-l obliga, pe el, care-l ignora, să-l folosească aşa cum trebuia! Îl observă pe Thomas pe jos, fără să-şi creadă ochilor, la fel de uimit ca Thomas, care se apucase de umărul lui.

— Cum ai făcut, spune, cum ai făcut? repetă Thomas cu o voce tremurătoare în care se citea admiraţia.

Amândoi aveau încă picioarele rănite. Niciodată, în viaţa sa, lui Guillemot nu-i fusese atât de frică! Chiar mai rău ca atunci când unchiul Urien l-a fugărit prin castelul din Troïl, ca să-l pedepsească pentru că, împreună cu Romaric, îi strecuraseră un şobolan în pat…

Înainte de a răspunde respiră adânc.

— Învăţ vrăjitoria… Nu ţi-am spus?

Thomas de Kandarisar nu găsi nimic de adăugat şi se mulţumi să aprobe din cap cu seriozitate. Apoi îşi aminti dintr-odată de dispariţia lui Agathe, şi scena răpirii ei, de care uitase din cauza bucuriei de a fi în viaţă, îi reveni brutal în memorie.

— Să ne grăbim să anunţăm Confreria, îi spuse Guillemot lui Thomas, care, încă sub şocul groaznicei aventuri, îndurerat de dispariţia complicei sale, nu-şi putu

stăpâni un suspin.

Guillemot se întoarse la locul unde îşi lăsase carnetul pe nisip şi îl strecură în traistă. Apoi, susţinându-l cât de bine putea, îl conduse pe băiatul cel voinic, care şchiopăta, spre Dashtikazar.

12
În palatul înaltului Magistrat

Răpirea lui Agathe făcu mare vâlvă.

Mai exact, provocă un adevărat cutremur ce zgudui întreaga Ţară Ys! Mai întâi, pentru că domnul de Balangru, lăsându-şi soţia să plângă pentru amândoi dispariţia fiicei lor, făcu scandal tunând şi fulgerând împotriva Confreriei care, după părerea lui, nu-şi făcuse datoria. Apoi, pentru că şi Confreria, ca să se reabiliteze, răscoli ţara în lung şi-n lat de pomană. În al treilea rând, pentru că prezenţa Gommonilor pe coaste însemna că Ys nu era la adăpost de ameninţările Lumii Incerte. În fine, pentru că fiecare se temea mai mult sau mai puţin că Umbra ar fi putut fi în spatele acestei noi provocări.

Erau încă foarte prezente în amintire ororile pe care Umbra le comisese deja: distrugerea în întregime a unui oraş de către bandele de Orki sângeroşi (echivalentul terestru al Gommonilor, cu diferenţa că ei erau produsul pur al Lumii Incerte), o tentativă aproape reuşită de a incendia Dashtikazarul cu bule de foc malefice. Au ratat de fiecare dată, pentru că Vrăjitorii şi Cavalerii le-au respins atacurile!

Populaţia din Ys îşi amintea mai ales de ziua când însăşi Umbra s-a făcut văzută bântuind în preajma unui cătun din Munţii Auriţi, pe care monştrii ei se pregăteau să-l distrugă. Mai mult decât cadavrele nenorociţilor de orăşeni răspândite pe drumul ce ducea spre înălţimile unde se aflau armatele de Orki, prezenţa nebuloasă şi rece a Umbrei a îngrozit escadrila Cavalerilor Vântului venită să-i întâmpine pe duşmani.

Ţara era în fierbere. Qamdarii s-au reunit în adunare generală şi, în cartiere, oraşe şi sate, omenii formau grupuri care făceau de gardă. Drumurile răsunau de galopul cailor Confreriei şi nu se mai văzuseră de mult atâtea mantii întunecate bătând în lung şi-n lat oraşele şi

satele, în fine, astăzi era o zi specială: nu pentru că era prima zi a vacanţei şcolare, ci pentru că înaltul Magistrat îi convocase în palatul său pe Reprezentanţii Clanurilor, pe Marele Mag al Guildei, pe Comandorul Confreriei şi pe Delegatul Corporaţiilor Comerciale şi al Artizanilor. Locuitorii Ţării Ys aşteptau mult de la această reuniune a tuturor somităţilor.

— Aşadar, cum te simţi, fiule? îl întrebă Maestrul Qadehar pe Guillemot în timp ce înaintau amândoi pe lungul coridor al înaltei Magistraturi, ce ducea în sala de consiliu.

— O să fie mai bine când totul se va termina, răspunse Guillemot cu o grimasă.

Întâlnirea cu înaltul Magistrat şi, în acelşi timp, cu cele mai importante personalităţi din Ys l-ar fi făcut să se teamă şi pe cel mai curajos băiat! De altfel, Guillemot nici nu acceptase invitaţia decât după ce primise asigurarea că poate fi însoţit de Maestrul său.

— Lasă! răspunse Qadehar oferindu-i unul dintre acele zâmbete cu care ştia să-i încălzească inima, după cele prin care ai trecut, întâlnirea asta nu e cine ştie ce!

— Mda, mormăi băiatul, mă întreb dacă n-ar fi fost de preferat să mă lupt cu o întreagă bandă de Gommoni!

Qadehar izbucni în râs, urmat imediat de Guillemot. După aventura de pe plajă, când s-a aflat faţă în faţă cu monştrii ieşiţi din valuri, devenise un erou pentru oamenii din Ys, cu excepţia tatălui lui Agathe, care îi reproşase pe faţă că nu i-a salvat fiica, şi a unchiului Urien, care s-a mulţumit să mormăie că a avut norocul să poată fugi şi că nu este cazul să se facă din asta o întreagă poveste.

După ce i-a trecut spaima, mama lui s-a manifestat ciudat, stăpânită fiind atât de nelinişte, cât şi de mândrie. Dar cel pe care acest episod l-a marcat cel mai tare a fost Thomas; de când Ucenicul Vrăjitor îl scosese din ghearele Gommonului, moştenitorul clanului Kandarisar se uita la el cu o privire pierdută plină de admiraţie şi se ţinea după el peste tot, aşa cum făcea înainte cu Agathe. La început,

asta l-a enervat pe Guillemot, dar, văzând că nu reuşea în niciun fel să-i schimbe comportamentul, sfârşi prin a-l accepta.

Au ajuns în faţa sălii. Qadehar ciocăni în uşa de stejar masiv. Un gardian veni să le deschidă şi îi pofti înăuntru. În faţa lor, aşezaţi în jurul unei impozante mese rotunde, se aflau înaltul Magistrat şi iluştrii săi invitaţi.

— Bună ziua, bună ziua, Maestre Qadehar, ce plăcere să vă revăd! îl întâmpină seniorul pe Vrăjitor.

Înaltul Magistrat era un bărbat la vreo şaptezeci de ani, cu o privire ascuţită şi cu voce fermă. La vremea lui fusese un şef de clan corect şi cu experienţă, ceea ce a făcut să fie ales în acest post cu o majoritate confortabilă; era cunoscut ca fiind priceput în afaceri şi totodată un diplomat abil, ştiind să aprecieze sfaturile corecte, deşi era foarte sever în luarea deciziilor. Până în prezent, nu aveau decât să se felicite pentru alegerea lor.

La masă mai era Comandorul care conducea Confreria, un colos în puterea vârstei, cu faţa acoperită de cicatrice care spuneau totul despre numeroasele bătălii la care participase. Fusese cel mai bun Cavaler al generaţiei lui, şi pairii îl aleseseră în unanimitate pentru a-l înlocui pe predecesorul lui, mort în timpul unor lupte sângeroase, pe care le purtaseră în Munţii Auriţi cu hoardele de Orki dezlănţuite de Umbră.

Alături de ei, cu pântecele rotund şi cu privirea ascuţită, stătea Delegatul care veghea la interesele artizanilor şi ale comercianţilor care îl aleseseră. Deşi mai puţin prestigioasă ca a celorlalţi patru, funcţia lui era poate cea mai importantă, pentru că de corporaţiile al cărui deputat era depindea supravieţuirea materială a întregii ţări. Era destul de des în conflict cu înaltul Magistrat pe tema produselor pe care Ys le importa din Lumea Reală, dar asta era regula jocului, şi opoziţia lor nu depăşea acest cadru. Ceva mai departe, stătea un bărbat pe care Guillemot îl cunoştea bine şi care îi facea semne prietenoase: era Utigem de Krakal, tatăl lui Ambre şi al lui Coralie, pe care Qamdarii îl aleseseră să-i reprezinte. Ceea

ce frapa cel mai mult la acest personaj era faptul că era foarte scund şi slab, cu părul brun şi ochi albaştri, pe care fetele îi moşteniseră. Dintre toate personalităţile prezente, era cel a cărui autoritate părea cel mai uşor de contestat, cunoscute fiind rivalităţile ce divizau clanurile.

În fine, în fruntea mesei, cu capul acoperit de gluga mantiei sale întunecate, Charfalaq, Marele Mag al Guildei, un bătrân descărnat şi aproape orb, cu urechea îndreptată spre cel care vorbea. „Nu te lăsa păcălit de aparenţe, îl avertiză Qadehar. În pofida vârstei sale, Marele Mag rămâne un mare Vrăjitor!“

— Ah! iată-l, desigur, pe Guillemot de Troïl, autorul întâmplărilor de săptămâna trecută, spuse înaltul Magistrat întorcându-se spre băiat. Apropie-te, nu-ţi fie frică!

În timp ce Guillemot înaintă timid, înaltul Magistrat i se adresă lui Utigem de Krakal, pe care îl observase facând semne de complicitate adresate băiatului:

— Îl cunoşti pe tânăr, Utigem?

— Sigur, înălţimea Voastră. La mine în casă ar trebui să fii surd ca să nu fi auzit de el! Adevărul este, adăugă el aruncând o privire spre Guillemot, că tinerelul pare să aibă mare succes la fetele din Ys!

Deşi situaţia era foarte gravă, toată lumea zâmbi. Guillemot, roşu ca racul, şi-ar fi dorit cu ardoare să posede în clipa aceea, dacă ar fi existat, formula care să-l ajute să intre în pământ… în cele spuse recunoscu imediat una dintre glumele răutăcioase ale lui Ambre, care profitase de neplăcerile lui cu Agathe pentru a-i transmite tatălui ei acest zvon! Îşi promise să regleze cu ea această afacere, cu prima ocazie.

Înaltul Magistrat redeveni serios şi îl întrebă pe Qadehar:

— Ai vreo idee cum a reuşit băiatul să-i joace acest renghi Gommonului?

— Nu prea, Înălţimea Voastră, răspunse Vrăjitorul, după ce a aruncat o ocheadă spre Mag. Se pare că Guillemot are totuşi ceva înclinaţii spre magie, în orice caz suficiente

pentru a declanşa efectul Tarquin. Fără îndoială, combinată cu această natură receptivă, frica a activat rudimentele de vrăjitorie pe care am început să i le predau…

Înaltul Magistrat se întoarse spre Comandor.

— Aveţi ceva noutăţi despre fiica lui Balangru, Cavalere?

— Vai, nu, înălţimea Voastră, răspunse Cavalerul. Un singur lucru este sigur totuşi: fata nu se află în Ys…

Răspunsul colosului îi reduse pe toţi la tăcere.

Înaltul Magistrat se adresă Magului.

— Mare Mag Charfalaq, cum staţi cu cercetările? Gommonul prizonier a mărturisit ceva?

— Este prea devreme, înălţimea Voastră, răspunse bătrânul cu o voce răguşită, dar calmă, întreruptă de lungi accese de tuse. Cei mai buni Vrăjitori ai noştri lucrează la acest mister. În ce-l priveşte pe Gommon… Este de neînduplecat! Dar va sfârşi prin a vorbi.

Cuvintele bătrânului înţelept au fost din nou urmate de linişte. Delegatul fu cel care rupse tăcerea:

— Se ştie măcar de ce a fost răpită fiica lui Balangru? S-a primit vreo cerere de răscumpărare?

— Nu, răspunse Comandorul care era responsabil cu siguranţa ţării. Nimeni n-a contactat încă familia…

— Şi, în concluzie, explodă Utigem de Krakal, căruia nu părea să-i ardă de glumă, ce este de făcut? Concetăţenii noştri sunt îngroziţi, aşteaptă nişte răspunsuri!

— Nu este nimic altceva de făcut, îi răspunse calm înaltul Magistrat. Trebuie să rămânem la posturi şi să aşteptăm rezultatele anchetei…

— … Sau chiar următoarea răpire, ricană reprezentantul Clanurilor.

— Eu am două fete, dar şi voi aveţi copii, şi chiar copii mici! Nu ştiu ce credeţi voi, dar eu n-am niciun chef să-i văd dispărând!

— Calmează-te, Utigem, reluă înaltul Magistrat. Nimeni nu doreşte o nouă dispariţie! Dar am mai spus-o: trebuie să fim răbdători. Pentru moment, ne preocupă însă alte lucruri. Tu, de exemplu, adăugă el întorcându-se spre

Guillemot.

— Eu? se bâlbâi el. Dar de ce? Ce am făcut?

— Tu eşti unul dintre cei doi martori ai răpirii, îi explică Comandorul. Şi tu eşti cel care l-ai învins pe Gommon. Celălalt poate te-a văzut acţionând. În orice caz, este nevoie să te punem cât mai repede la adăpost, într-unul dintre forturile Confreriei, de exemplu.

Marele Mag ridică mâna pentru a cere cuvântul; Guillemot, ca toţi ceilalţi, de altfel, se întoarse spre el. Bătrânul răspândea o aură specială, şi Ucenicul înţelese imediat ce a vrut Maestrul să spună recomandându-i să nu se ia după aparenţe: la Marele Mag nu magia se hrănea din corp, ci corpul se hrănea din magie! Nu putea să nu nutrească faţă de el respect şi chiar admiraţie, facând abstracţie de o antipatie instinctivă pe care o simţea pentru acest bătrân, care nu avea deloc un aer simpatic.

— De ce să nu-l ascundem într-una dintre mănăstirile noastre? sugeră Charfalaq. Nicăieri în altă parte n-ar putea fi mai la adăpost!

Era exact de ce se temea Guillemot! Să se vadă închis undeva, tocmai când începea vacanţa! Se strâmbă. Dar, pentru a-l linişti, Qadehar îi puse o mână pe umăr şi ceru cuvântul:

— Foarte amabil din partea dumneavoastră că-i purtaţi de grijă elevului meu… Totuşi, cred că Guillemot va fi în siguranţă cu mine. Lăsaţi-l în Troïl: mă voi instala şi eu acolo şi voi veghea asupra lui. În acelaşi timp, aş putea să-mi continui lecţiile.

Membrii Consiliului discutară un moment. Marele Mag se arătă cel mai reticent la propunerea Vrăjitorului, în cele din urmă, toţi au fost de acord cu ideea lui Qadehar, care părea cea mai rezonabilă. Nu era el cel care cunoştea cel mai bine Lumea Incertă şi creaturile care o locuiau şi chiar, se spune, singurul om capabil să ţină piept Umbrei, teribilul lor duşman?

Qadehar remarcă uşurarea lui Guillemot când îl auzi pe magistrat confirmând decizia Consiliului de a-l încredinţa Vrăjitorului şi îi făcu cu ochiul complice. Băiatul se întrebă

de unde ştie maestrul lui că Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie trebuiau să sosească a doua zi la Troïl pentru toată vacanţa de vară!

13
Regăsiri

— Povesteşte, mai povesteşte o dată! insistă Romaric foarte incitat de povestea pe care Guillemot o spunea a zecea oară pentru prietenii lui.

— Ho, pisălogule, interveni Ambre, nu vezi că e sătul până-n gât?

— Mă rog, replică blondul, totuşi, n-ai chiar în fiecare zi ocazia să asculţi un erou adevărat povestindu-şi aventurile!

— Numai eu pot să înţeleg cum vine asta, interveni şi Gontrand în glumă: cazul meu, dacă aş fi un nimeni, mi-aş dori să mă aflu în prezenţa unor fiinţe excepţionale, cum ar fi un ucigaş de Gommoni sau un muzician genial.

— Uau, mormăi Romaric dându-i una lunganului care protestă, o să vezi ce-o să-i facă viitorul Cavaler muzicianului genial!

Tocmai în acest moment Coralie intră ca o vijelie în camera lui Guillemot, unde se retrăseseră ca să scape de orele fierbinţi ale după-amiezii, ţinând în mâini un platou pe care se aflau pahare cu oranjadă rece. Toată lumea aprobă iniţiativa. Cocheta luă aerul că acceptă complimentele şi se maimuţări făcându-i pe toţi să izbucnească în râs.

Cu siguranţă, vara începuse bine!

De când se regăsiseră pentru vacanţă în casa lui Guillemot, aşa îşi petreceau ei vremea, amuzându-se, şi nici n-ar fi observat cum zboară timpul, dacă mama lui Guillemot nu i-ar fi chemat la masă.

În Ys era un obicei: părinţii erau foarte exigenţi cu copiii în timpul anului şcolar, dar, în schimb, le lăsau o libertate aproape totală în cele două luni de vacanţă de vară. Inutil de spus că toţi şcolarii din ţară aşteptau acest moment cu nerăbdare!

Călătoriile prin ţară alternau cu întrecerile sportive ce

aveau loc pe plaja din oraşul Troïl, cu jocurile de cărţi din camera lui Guillemot şi cu serile de conversaţie ce aveau loc în salon, după ce văzuseră un film.

Guillemot era adesea sufletul petrecerilor. Nu-i displăcea deloc să-şi povestească aventurile; adesea, se surprindea înflorind şi adăugând de la el diferite elemente, prins fiind de plăcerea jocului, şi era măgulit de privirile admirative pe care i le aruncau prietenii. În privirea vărului Romaric citea admiraţie, ceea ce îl umplea de mândrie mai mult decât orice!

Astăzi profita şi mai mult de aceste clipe pentru că obţinuse de la Qadehar, care fusese găzduit de unchiul Urien, o zi de repaus complet: de mâine, va trebui să-şi petreacă din nou o parte din vacanţă cu Maestrul.

— Mergem pe faleză? propuse Ambre după ce-şi sorbiseră ultima picătură din pahare.

— Genial! aprobă Gontrand ţopăind, urmat imediat de ceilalţi.

Coborâră în goană scările şi ieşiră în strada pavată, ce străbătea în serpentină oraşul Troïl.

Casa în care locuia Guillemot era situată la marginea oraşului şi era destul de izolată.

De-o parte se întindea câmpia ce ducea spre mare, iar în cealaltă parte începea pădurea de stejari şi de fagi, ce se întindea până departe, în interiorul ţării. Dar mica bandă alese să se îndrepte spre falezele de pe coaste, pe care le preferau.

Guillemot încetinise pasul şi mergea cot la cot cu Ambre.

— De ce i-ai spus tatălui tău toate poveştile alea?

— Ce poveşti? întrebă Ambre surprinsă, întorcându-se spre el.

— Ştii tu foarte bine, se înroşi băiatul, legate de mine şi de fetele din Ys…

— Ah! da, recunoscu Ambre pe un ton natural, habar n-am. Mi-a trecut ideea prin cap şi m-a amuzat!

— Ei, bine, nu e nimic amuzant în asta! se supără Guillemot.

Ambre mimă surpriza.

— Zău? Atunci nu este adevărat?

Guillemot se posomorî. Era imposibil să discuţi serios cu fata asta.

Conştientă că mersese cam departe, fata încercă să reia discuţia:

— Mama ta este foarte drăguţă că ne suportă pe toţi patru timp de două luni!

— Da, este adevărat, aprobă Guillemot. Pentru nimic în lume nu şi-ar dori să fiu nefericit; şi asta s-ar întâmpla dacă mi-aş petrece vara departe de voi.

— Linguşitorule! spuse Coralie, care se apropiase de ei, lăsându-l pe Romaric, care îi explica lui Gontrand, cu gesturi largi, ce antrenamente trebuie să facă pentru a intra în Confrerie.

— Mama are întotdeauna un aer atât de trist! S-ar zice că se simte vinovată că l-a lăsat pe tata să plece şi că nu mi-a făcut nişte fraţi şi surori… suspină Guillemot.

— Şi eu care aş fi dat orice ca să fiu copil singur la părinţi! exclamă Ambre, pe care sora ei o fulgeră cu privirea.

— Principalul este că te iubeşte, nu? conchise amabilă Coralie.

— Da, da, ai dreptate, spuse Guillemot evaziv, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge gândurile negre ce ar fi putut să-i strice plăcerea vacanţei.

Imediat apărură falezele de calcar alb ce se înălţau deasupra oceanului, uriaşi fragili, schimbându-şi mereu înfăţişarea sub acţiunea mării, a vânturilor şi a ploii, erodându-se încet sau zdrobindu-se în bucăţi mari. Erau mai puţin spectaculoase decât cele de pe coastele Landei Triste sau cele din Munţii Auriţi, acolo unde s-a produs ruptura când uraganul a smuls Ys de continent. Totuşi, erau impozante.

Merseră pe drumul spre plaja acoperită cu galeţi[4], după ce aruncară o privire spre Guillemot, care îi asigură cu un surâs: era ca şi cum niciodată Gommonii nu l-ar fi atacat şi

[4] Fragment mic de rocă cu muchiile rotunjite de acţiunea mării sau a torenţilor şi care prin cimentare formează conglomerate (n.tr.).

ca şi cum niciodată n-ar fi trebuit să fugă de pe plaja din Ys!

Pe drum, Guillemot le povesti prietenilor săi, care îl ascultau miraţi, despre viaţa ce însufleţea faleza, la prima vedere inospitalieră: pentru că panta era lină, creştea pe ea iarba presărată de flori de mac şi coada-şoricelului, care atrăgeau fluturii şi adesea aricii. În spărturile pereţilor abrupţi îşi făceau cuib multe specii de păsări, de la pescăruşii argintii la şoimi.

— Nu-mi spune că toate astea le-ai învăţat la şcoală! i-o tăie Gontrand, în timp ce înaintau spre mare.

— Nu, Maestrul Qadehar este cel… Asta face parte din studiul meu, îi lămuri Guillemot.

— Şi ce treabă are magia cu asta? întrebă Coralie curioasă.

— V-am mai spus, răspunse el, absolut niciodată nu trebuie să abordez acest subiect, nici măcar cu voi. Am promis…

— Cunoaştem, cunoaştem, bombăni Romaric. Coralie a vorbit fără să se gândească, asta este tot.

— Asta este specialitatea ei, o trânti Ambre, înainte de a propune: să facem puţină ascensiune! Cine acceptă provocarea?

Propunerea ei nu produse prea mare entuziasm. Toţi ştiau că le este imposibil să se caţere la fel de bine ca ea. Ca de obicei, Romaric a fost singurul care a acceptat.

— Sigur, un reflex idiot de viitor Cavaler! îl spuse în băşcălie Gontrand.

Se aşezară ca să asiste la spectacol.

Romaric se căţăra din răsputeri şi fiecare gest îi provoca un geamăt. Ambre se mişca graţios şi se urca fără un efort vizibil. S-ar fi spus că dansează pe perete, căutând să se agaţe de pietre cu mâinile şi cu picioarele, prin uşoare mişcări de balansare. A ajuns imediat în vârful stâncii pe care o alesese, în aplauzele celorlalţi, care rămăseseră jos. Deşi era încă puţin supărat pe ea, Guillemot era emoţionat. Se întreba dacă mai văzuse un spectacol atât de frumos ca acela pe care îl oferise Ambre.

Romaric, suflând greu şi transpirând, abia a ajuns-o din urmă. Ea i-a întins mâna ca să-l ajute pe ultimii metri, şi el acceptă cu mare plăcere. Căţăraţi amândoi pe aceeaşi stâncă îşi anunţară victoria ridicând braţele. Gontrand, Coralie şi Guillemot le răspunseră de jos. În clipa aceea Ambre scoase un urlet:

— ACOLO! ACOLO! GUILLEMOT! ATENŢIE!

Albă la faţă, arăta cu mâna, agitându-se, spre tufişurile din apropierea mării. Romaric începu şi el să strige şi să gesticuleze. Cei trei, rămaşi pe plajă, se întoarseră. Văzură o umbră care se strecura spre ei pe plajă, nu departe, o umbră mare şi îndesată.

Coralie începu să urle. Guillemot, înţepenit, fu tentat, un moment, să apeleze la Grafemul lui, cel care îl salvase ultima dată, dar abandonă imediat ideea: Thursaz venise singur, nu el îl făcuse să apară. Îşi lăsă capul în jos, ruşinat de a se fi lăudat în faţa prietenilor, apoi se ridică, gata să se apere plin de curaj. Îl văzu pe Gontrand tremurând şi scoţând din buzunar un fluier ciudat în care, deşi nu reuşea să scoată niciun sunet, sufla ca şi cum ar fi vrut să-şi scuipe plămânii.

Dintr-odată, cu un zgomot asurzitor şi într-o jerbă de scântei, o rocă din apropiere păru că se deschide şi îşi facu apariţia Qadehar. Clătinându-se, se interpuse între Guillemot şi umbra care rămase nemişcată, luând poziţia magică de apărare. Timpul parcă îngheţase. Nimeni nu mişca şi nici nu îndrăzneau să respire. O clipă mai târziu, Vrăjitorul se destinse şi izbucni în râs.

— Apropie-te! Nu te teme!

Din tufişurile în care se ascundea ieşi cel căruia soarele îi proiecta umbra pe plajă.

— Nu mi-e frică, mormăi o voce pe care toţi o recunoscură cu stupoare.

Apăru imediat, cu mâinile în buzunare şi foarte mirat, Thomas de Kandarisar! Băiatul, lat în umeri şi îndesat, înaintă spre grup şchiopătând şi târându-şi picioarele.

14
Trăiască vacanţa!

— Cum se ţine ca scaiul! sări Coralie după ce se întoarse şi zări scăfârlia roşcată a lui Thomas, care îi urma de la distanţă.

— Adevărat, admise Romaric, dar ne-a explicat ieri, când ne-a speriat atât de tare pe plajă: s-a jurat să-l apere pe Guillemot, care i-a salvat viaţa!

— Voi aţi observat de mai multă vreme că se ţine după mine? întrebă Guillemot.

— Nu, răspunseră ceilalţi într-un glas.

— Se pare că locuieşte la hanul din Troïl, adăugă Coralie, care le ştia pe toate. Hangiul este prieten cu tatăl lui.

— Asta nu mă miră, taică-său are prieteni peste tot, conchise laconic Gontrand, ridicând din umeri. Ce prostănac, Thomas ăsta, să ne bage atât de rău în sperieţi!

— Şi tu, cu fluierul tău magic! glumi Romaric ciufulindu-l pe Gontrand.

— Şi ce-i cu asta? N-aveam de unde să ştiu! se apără el aranjându-şi părul cu palmele.

— În orice caz, ştii să păstrezi un secret, aprecie Ambre ciufulindu-l din nou.

— Terminaţi, ce naiba, e enervant! mormăi el aranjându-şi încă o dată părul. Qadehar mi-a încredinţat fluierul la începutul vacanţei, pentru a-l putea avertiza dacă Guillemot este în cel mai mic pericol! Mi-a cerut să nu vă spun nimic. A avut încredere în mine.

— Cred că acum îşi muşcă mâinile! îl tachină Romaric.

— Oh! Destul, a făcut ce trebuia să facă, interveni Guillemot. În orice caz, îţi mulţumesc! Pentru că n-aş fi fost decât eu cel care să vă apere…

— N-ai de unde să ştii, îl asigură Coralie; poate că, dacă ar fi fost un Gommon adevărat, puterea ta s-ar fi făcut simţită.

— Da, poate, spuse băiatul. Bine, prieteni, acum vă las. Pe diseară!

— Pe diseară! îi răspunseră, privindu-l cum dispare pe cărarea ce ducea spre luminişul dintre stejari, unde îl aştepta Vrăjitorul Qadehar pentru lecţia zilnică.

Episodul cu umbra de pe plajă, deşi avusese loc numai cu două zile înainte, li se părea deja de domeniul trecutului. Din cauza obligaţiilor pe care Guillemot le avea faţă de Maestrul său, vacanţa nu mai era la fel. Petrecea cu ei dimineaţa şi seara, dar după-amiaza era consacrată învăţării tainelor magiei. Dintr-odată, Romaric se hotărî să-şi petreacă jumătatea de zi rămasă făcându-şi antrenamentele de viitor Cavaler, iar Gontrand facând game la chitară şi privindu-l cum transpiră. Ambre şi Coralie nu erau mulţumite decât pe jumătate de acest nou fel de a petrece timpul, şi acum, după ce le făcuseră băieţilor toate farsele ce le trecuseră prin minte, se plictiseau. Din fericire, se vor aduna toţi cinci seara şi se vor culca noaptea târziu.

Guillemot ajunse imediat în luminiş. Qadehar îl aştepta aşezat pe pământ, cu ochii închişi şi rezemat de trunchiul unui stejar. Ca să-i atragă atenţia, băiatul îşi drese glasul.

— Vino alături de mine, îi spuse vrăjitorul care nu se mişcă din loc.

Guillemot se conformă. Se aşeză lângă Maestru, având grijă să-i imite poziţia.

— Relaxează-te şi lasă-te învăluit de energia copacului, ce urcă de la cele mai adânci rădăcini până la cele mai de sus frunze…

Guillemot închise ochii şi încercă să se concentreze. Nu simţea nimic… Cum îi ghicise gândurile, Qadehar continuă:

— Este un medicament lent, fiule. Dar te asigur, coloana ta vertebrală se va simţi mai bine fără ca tu să fii conştient de asta! Dar să stăm puţin de vorbă; parcă ieri voiai să mă întrebi ceva?!

Îşi petrecuseră după-amiaza din ajun recitând, iar şi iar, cele douăzeci şi patru de Grafeme, deşi Guillemot

încercase să îndrepte discuţia spre episodul de pe faleză.

— Da, Maestre, răspunse el bucuros, aş vrea să ştiu…

— Nu schimba poziţia, spatele bine lipit de copac! Bine, te ascult.

Guillemot îşi corectă poziţia şi apoi continuă:

— Cum aţi făcut, Maestre, să ieşiţi dintr-o stâncă?

Vrăjitorul râse.

— Pentru că nu eram cu adevărat înăuntru, băiete! Am folosit, ca să ajung la tine, căile oferite de Wyrd. Mai întâi, mi-am calculat traiectoria, aşa cum pregăteşti un itinerar pe o hartă cu ajutorul unei busole; apoi am pătruns în Wyrd strecurându-mă într-un stejar, din care am ieşit traversând o stâncă. Asta este tot!

— Asta este tot? sări Guillemot surprins, crezând că n-a auzit bine. Dar cum se poate călători aşa? Eşti în pădure, apoi ciocăni la uşa unui copac, el deschide, alergi pe o potecă, se deschide o fereastră într-o piatră şi, buf, apari pe o plajă? Este incredibil!

— Nu este chiar aşa de incredibil, Guillemot. Este numai epuizant şi, apoi, asta presupune o mare măiestrie în folosirea magiei, precum şi o bună cunoaştere a Wyrd. Hai, mai bine spune-mi cum ai face tu!

— Eu, se miră Ucenicul, cum adică?

— De exemplu, cum ai face să deschizi copacul şi stânca pentru a intra şi a ieşi din Wyrd?

— Eu… eu aş…

— Gândeşte-te! spuse Qadehar destul de dur. Aştept.

— Ei… Aş… Aş chema Raidhu! Carul, Grafemul Călătoriei!

— Şi apoi, întrebă Vrăjitorul, a cărui faţă se luminase, pentru a-ţi calcula traiectoria şi a te orienta în Wyrd?

— Aş cere ajutor de la Perthro, Grafemul ce seamănă cu un cornet pentru zaruri şi care este ghid pentru Wyrd, răspunse Guillemot, care devenise mai sigur pe el.

Simţi cum mâna Vrăjitorului i se aşază afectuos pe umăr.

— Bravo, bravo, fiule. Începi să înţelegi multe lucruri! Dar rămâi la nivelul teoretic: practica este infinit mai dificilă şi mai periculoasă! Recită poemul înţelepciunii

Ucenicilor vrăjitori.

Guillemot se conformă:

— Ştii cum trebuie gravat? Ştii cum trebuie interpretat? Ştii cum trebuie colorate Grafemele? Ştii cum trebuie verificate? Ştii cum trebuie căutate? Ştii cum trebuie distruse? Ştii cum trebuie oferite? Ştii cum trebuie păzite? Mai bine nu le cauţi decât să le distrugi; un dar este întotdeauna recompensat. Mai bine nu le oferi decât să le păstrezi prea mult…

— Într-o zi, fiule, reluă Qadehar, vei înţelege din plin sensul acestor fraze! Pentru moment, este de ştiut că în faţa vrăjitoriei trebuie întotdeauna să rămâi umil şi prudent… Da, vrei să pui o altă întrebare?

Guillemot se agită aşa cum avea obiceiul să facă de câte ori ardea de nerăbdarea de a-i pune o întrebare Maestrului.

— Maestre Qadehar, ce reprezenta acea poziţie pe care aţi luat-o împotriva umbrei lui Thomas, pe plajă?

— Bună întrebare, copile! Era o Stadha, o poziţie ce reproduce forma unui Grafem pentru a-i da mai multă putere atunci când îl invoc… în cazul cu pricina, epuizat de drumul meu prin Wyrd, am adoptat poziţia Naudhiz, Grafemul Pericolului, ce foloseşte la fel de bine atât pentru a neutraliza atacurile magice, cât şi pentru a rezista agresiunilor fizice. Mai este şi altceva ce ai vrea să ştii?

— Nu, Maestre, răspunse gânditor Guillemot, apreciind dintr-odată distanţa pe care o mai avea de parcurs pe calea vrăjitoriei.

— Atunci, lasă-mă. Astăzi sunt obosit… Aşa cum nu există război fără suferinţă atunci când eşti Cavaler, nu se poate practica magia fără riscuri atunci când eşti Vrăjitor! Haide, du-te, fiule! Şi, pe mâine!

Guillemot nu aşteptă să i se spună de două ori şi o luă la fugă pe drumul ce ducea spre Troïl.

Îşi găsi prietenii încântaţi să-l vadă venind mai devreme decât fusese prevăzut. În entuziasmul lor, hotărâră să pregătească un picnic pentru seară şi să meargă să-şi

petreacă noaptea sub cerul liber, în landă, în jurul unui mic foc de tabără.

— Sunteţi siguri că nu riscăm nimic cu Korriganii? întrebă pentru a cincea oară Coralie, înspăimântată de toate poveştile care circulau despre ei.

— Absolut nimic, îi răspunse Romaric prinzându-şi sacul în spate. Mai spune-i şi tu Gontrand, că eu m-am săturat până-n gât.

— În această perioadă a anului, frumoasă prinţesă, Korriganii nu dansează în jurul menhirelor şi a dolmenelor: este suficient să alegi un loc în câmp unde Korriganii nu au ce căuta! Mai mult, adăugă el, în seara asta vom fi însoţiţi de un Cavaler curajos şi de un Vrăjitor puternic!

— Ha, ha, ha… Foarte nostim! îi aruncă Romaric. Hei, cine duce sacul cu mâncare? în orice caz nu un sfrijit care se îndoaie la prima adiere de vânt!

— Destul, arţăgosule! interveni Ambre, trăgând uşa de la bucătărie.

Apoi, pocnind din palme şi imitând vocea autoritară a unei profesoare, ordonă:

— Atenţie, grupă, la drum!

Ca s-o facă să tacă, se aruncară cu toţii pe ea.

Noaptea se lăsa încet.

Au mers multă vreme până au găsit locul care li se păru ideal, lângă un crâng de frasini, printre bolovani ruginiţi de licheni. Au aprins focul, au pus cartofii în cenuşa fierbinte, au înfipt cârnaţii în ţepuşe şi i-au aşezat deasupra jăraticului. Se desfătau, povestind istorioare nostime ce le stârneau râsete nebune. Apoi au cântat vechi cântece din Ys, ce supravieţuiseră din generaţie în generaţie. Romaric şi Coralie se lansaseră într-o conversaţie aprinsă despre timpurile de altădată din Ys, el extaziindu-se în legătură cu actele de bravură ale Cavalerilor Vântului şi ea în legătură cu bijuteriile femeilor din epocă, aşa cum erau ele reprezentate în tapiserii. Gontrand îşi scoase chitara din husă.

— Cât este de bine, suspină Ambre, lungită pe spate,

pentru a savura mai bine notele melancolice ce ieşeau din instrumentul lui Gontrand.

— Păcat că nu poate fi aşa toată viaţa, adăugă Guillemot, care stătea lângă ea, cu mâinile sub ceafa şi cu privirea pierdută printre stele.

Întunericul le ascundea feţele şi numai ochii le străluceau. „Da, îşi spuse Guillemot, surprins că se simţea tulburat de prezenţa fetei, păcat că viaţa nu poate fi pentru totdeauna ca în acest moment!“

15
Atacul

— Ce facem după-masă? întrebă insinuant Coralie.

Vremea era închisă şi toţi erau foarte obosiţi din cauza nopţilor nedormite şi a zilelor prea agitate. Tolăniţi pe covorul din camera lui Guillemot, îşi petrecuseră dimineaţa fără să facă nimic şi s-ar fi putut întâmpla acelaşi lucru tot restul zilei, dacă nu acţionau într-un fel.

— Pe bune, ce facem, continuă ea, dacă tot este Guillemot cu noi!

Quadehar, chemat de urgenţă la una dintre mănăstirile Guildei, a fost nevoit să plece, şi elevul lui se bucura de o după-amiază liberă nesperată.

— Dacă am merge la film? propuse Gontrand.

— Bună idee! aplaudă Ambre. Ce rulează în Troïl săptămâna asta?

— Cred că este un film mai vechi despre maşina timpului, răspunse Coralie.

— Bine, reluă fata, cine este pentru?

Mâinile se ridicară una după alta, fără prea mare entuziasm.

Dar cum nu ştiau ce să facă şi cum erau decişi să-şi piardă timpul, mai bine se aruncau pe prima idee acceptabilă!

— Ce fel de îngheţată vrei, Ambre? întrebă Gontrand.

— De vanilie, te rog!

— Şi tu, Guillemot? continuă el întinzând îngheţata lui Ambre.

— La fel, mulţumesc!

— I-auzi, acelaşi gust, Guillemot! exclamă fata, destul de tare ca să audă toată lumea. Este un semn!

Ochii verzi ai băiatului îi aruncară săgeţi, în timp ce Gontrand şi Romaric râdeau pe sub mustaţă. Guillemot era aproape convins, din noaptea pe care o petrecuseră în landă, că între el şi Ambre se crease un fel de armistiţiu!

De fapt, de câteva zile, Ambre nu-l mai provoca pe faţă, şi asta era ceva foarte plăcut... Se pare că pacea luase sfârşit, şi Guillemot suspină. Oare fetele nu aveau altceva mai bun de făcut în viaţă decât se lege de băieţi? De nervi, se mută de pe scaun.

— Ştttt, facu cineva din sală, începe!

Lumina se stinse. Lui Guillemot îi veniră în minte, pentru o clipă, privirea răutăcioasă a lui Agathe şi zâmbetul batjocoritor al lui Ambre. Apoi decise să-şi alunge gândul, pentru a privi filmul. Tocmai era pe cale să se concentreze, când simţi o mână ce o căuta discret pe a lui. Îşi simţi inima tresărind. Ambre se afla lângă el. De ce voia să-l ia de mână? Nimeni nu putea să-i vadă – deci nu voia doar să-l facă să se simtă prost faţă de alţii. A! Era altceva la mijloc! Era oare... era oare din întâmplare? Simţea oare cu adevărat ceva pentru el? Inima îi bătea mai tare. Ce-ar fi trebuit să facă? Cum de n-a observat nimic? Să-i şoptească să înceteze? Încercă să-şi păstreze calmul. Un viitor Vrăjitor, aşa cum era el...! Incapabil să controleze o situaţie atât de jenantă! Nu se putu împiedica să nu roşească. Ar fi vrut să-i spună ceva. Dar ea ar fi râs de el. Ce să facă, ce să facă?

Ambre, renunţând să mai insiste, îşi puse mâna pe mânerul scaunului, iar Guillemot răsuflă uşurat.

— Crezi că este posibil să călătoreşti în timp, ca în film? îl întrebă Romaric pe vărul lui.

După film, hotărâră să se întoarcă acasă facând un ocol prin pădure, pentru a se bucura de soarele ce se arătase din nou şi strecura printre frunze o lumină minunată.

— Da, ar putea fi posibil, răspunse Guillemot. Nu ştiu cum, dar în orice caz nu cu o maşină!

— Chiar poţi să crezi că în Lumea Reală nu au habar despre magie?! exclamă Romaric.

— Poţi fi sigur de altele şi mai şi, răspunse Gontrand. Uite, de exemplu, n-au Cavaleri!

— Nici cinci minute nu poţi să fii serios, Gontrand! îl bombăni Romaric, care, din cauza razelor de soare, părea

şi mai blond. Nu ştiu dacă te uiţi la jurnalele de la TV, dar sunt pe cale să-şi arunce lumea în aer.

— Tata spune întotdeauna, schimbă vorba Ambre, care, la fel ca Guillemot, se purta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat la cinema, că principalul merit al Ţării Ys este de a fi ales ce a fost mai bun din Lumea Reală.

— Da. În orice caz, nu-i invidiez pentru aerul lor poluat şi pentru apa lor care pute a clor, continuă Romaric. Dar accept că mi-ar plăcea să urc într-o maşină! Un Porsche sau un Ferrari!

— Şi eu să urc pe trepte la festivalul de la Cannes! adăugă Coralie, clipind.

— Nu e nimic de văzut acolo, se bosumflă Romaric.

— Şi ce dacă? se supără fata.

— Pst! îi întrerupse dintr-odată Guillemot. N-aţi auzit niciun zgomot ciudat?

Au încremenit. Se aflau în mijlocul pădurii şi, de jur împrejurul lor, natura fremăta de zgomotele familiare: triluri de păsărele, adierea vântului care mişca frunzele, insectele care zumzăiau.

— Nu, n-am auzit nimic, răspunse Romaric.

— Curios, mormăi Guillemot. Totuşi, mi s-a părut… E ceva ce nu pare normal!

Părăsi cărarea şi înaintă câţiva paşi. Scrută pădurea. Era sigur că a auzit un mormăit, un mormăit înfundat, la fel cu acela al unui urs. Nu se vedea niciun animal şi niciun tufiş în care să se fi putut ascunde. Nimic altceva decât copaci prea subţiri ca să se poată piti cineva după ei.

— Vezi ceva, Guillemot? şopti Gontrand.

— Nu, eu…

Într-un vârtej de frunze, o creatură colosală răsări din pământ şi se ridică drept în faţa lui Guillemot, provocând un urlet general de mirare şi de teamă.

Era un Ork! Unul dintre acei oribili monştri din Lumea Incertă, pe care îi folosea Umbra în armatele ei.

Veri cu Gommonii, Orkii erau dăruiţi cu o statură impunătoare, cu putere şi cruzime; se deosebeau de primii pentru că erau pregătiţi să trăiască pe pământ, nu în

mijlocul mării. Părul lor, cenuşiu şi ţepos, era ţinut strâns la ceafa cu o bandă de stofă unsuroasă; în mijlocul unei feţe dure şi acoperite de riduri, ce aminteau de pielea unei şopârle, luceau doi ochi mici şi pătrunzători, de prădător; epiderma lor, groasă şi care se scorojea sub îmbrăcămintea grosolană din pânză şi piele, semăna cu cea a elefantului; văzându-le membrele anormal de lungi, se putea ghici excepţionala lor aptitudine pentru alergat.

Orkul i-a aşteptat, ascuns într-o groapă săpată în pământ, la marginea drumului, acoperit de crengi. Pe moment, nemişcat, ţinea în mâini o bâtă şi îşi plimba privirea crudă peste grupul mut de uimire.

— Suflă, suflă din răsputeri! urlă dintr-odată Romaric, observându-l pe Gontrand care scosese disperat din buzunar fluierul de apel şi-şi scuipa plămânii încercând să scoată un sunet.

— Păi suflu, suflu!

Qadehar însă nu se facea văzut. Un fior de panică cuprinse grupul, care se pregătea s-o ia la fugă. În acea clipă, un al doilea Ork îşi dădu drumul cu uşurinţă dintre crengile unui copac, unde stătuse ascuns, şi le bară retragerea.

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât intervenţia tovarăşului său, primul Ork ţâşni de la pământ răsucind arma şi, grohăind, se aruncă asupra lui Guillemot.

Nu i se păruse că aude un mormăit! Aşa că Guillemot o luă la sănătoasa şi se strecură printre copaci, sperând astfel să scape de creatura din Lumea Incertă. Trebuia să gândească repede. Al doilea Ork îi urmărea prietenii, învârtind măciuca în aer. N-o să reziste multă vreme în faţa unui asemenea adversar! Maestrul lui, dintr-un motiv sau altul, nu se arăta. Dar, de data asta, deşi se afla într-un pericol real, Thursaz nu interveni de la sine, dintr-odată, aşa cum făcuse împotriva Gommonului de pe plajă.

Guillemot se aplecă instinctiv şi scăpă la mustaţă de uriaşa mână cu gheare ce dădea să-l apuce de păr. Încercă să alerge şi mai repede.

— Ambre! urlă Coralie. Ambre!

La fel ca Guillemot, Coralie încerca în zadar să se distanţeze de Ork, care se luase după ea şi aproape o ajunsese din urmă. În ciuda dimensiunilor lui, se deplasa foarte uşor, şi crengile pe care fata le împingea spre el în timp ce străbătea tufişurile nu reuşeau să-i încetinească fuga. Cum o zări, Ambre se aruncă în ajutorul surorii ei.

— Destul, nenorocitule! strigă ea, aruncându-i în faţă un pumn de ţărână care, pentru o secundă, îl orbi pe Ork, suficient totuşi ca fata să se distanţeze.

Monstrul urlă de furie şi îşi îndreptă atenţia asupra fetei îndrăzneţe. Romaric şi Gontrand, la rândul lor, încercară să-l atragă pe Ork către ei, înjurându-l şi aruncând în el cu lemne. Cauză pierdută: creatura furioasă se aruncă pe Ambre, care, din ce în ce mai sufocată, încerca din răsputeri şi cu toată îndemânarea de care era în stare să evite loviturile de măciucă ce se năpusteau asupra ei…

Guillemot se albi la faţă. Ar fi trebuit să-i sară în ajutor! Era singurul care avea puterea s-o ajute împotriva acestor monştri! Din fericire, Orkul care îl urmărea, poate ceva mai bătrân decât celălalt, obosise, şi Ucenicul reuşi să ia iniţiativa. Schimbă direcţia pentru a se apropia de prietenii lui. În acelaşi timp, se strădui să se concentreze şi să-şi aducă aminte toate Grafemele. Când ajunse la Ingwaz, al douăzeci şi doilea, acesta începu să crească uşor. Din instinct, Ucenicul Vrăjitorii chemă. În acelaşi moment, o întâlni pe Ambre, iar cei doi monştri Ork se găseau faţă în faţă. Monştrii schimbară între ei o privire şi se opriră din alergat. Romaric, Gontrand, Coralie, Ambre şi Guillemot făcură la fel şi, gâfâind, încercară să-şi recapete suflul. Pentru o clipă, timpul se opri în loc.

Apoi, răcnind şi învârtind şi mai repede armele deasupra capetelor, cei doi Orki atacară grupul, care o luă din nou la fugă, urlând. De data asta, Guillemot nu se mişcă. Închise ochii. Trebuia să se concentreze, să-şi golească mintea, să uite de monştrii înalţi de aproape doi metri, cu dinţii ascuţiţi şi cu arme ameninţătoare! Ingwaz strălucea în întunericul de sub pleoapele sale.

Adoptă Stadha, poziţia Grafemului, deschise ochii şi, în

momentul când cei doi Orki se apropiară de ei, strigă:

— INGWAAAAZ!

Primul Ork se opri imediat, ca şi cum şi-ar fi prins picioarele într-o capcană cu dinţi puternici. Brusc, fixat la pământ, scoase un răcnet puternic şi se zbătu în toate direcţiile, dar îi fu imposibil să mai înainteze! Tovarăşul lui continuă să alerge spre băieţi.

Guillemot se îngrijoră. Grafemul de Fixare nu funcţionase decât pe jumătate! Era prea târziu să mai cheme un altul; în orice caz, nu se simţea în stare. Singura scăpare era s-o ia la fugă! Ceea ce se şi pregătea să facă în momentul în care o formă ţâşni dintre copacii cei mai apropiaţi şi-l lovi pe Ork, chiar când acesta se arunca asupra lui Guillemot.

— Thomas!

Era chiar Thomas, care intervenise miraculos şi care se lupta din răsputeri cu monstrul! Revenindu-şi în simţiri, Guillemot se agăţă de o creangă şi îl lovi pe Ork de mai multe ori, de fiecare dată având grijă să nu-l rănească pe Thomas. Romaric, Ambre şi Gontrand le săriră în ajutor. Totuşi, înfruntarea nu era egală, şi Thomas pierdea deja sânge şi îşi pierdea puterile, din cauză că era rănit Ia braţ. Orkul se îndreptă, furios, mormăind, ridicându-şi tânărul adversar pe care-l prinsese de gât, în timp ce Qadehar îşi facu apariţia gâfâind, din cauza drumului pe care-l străbătuse pentru a veni.

Când îl zări, monstrul rămase pironit locului, scoase un strigăt de groază, îl lăsă pe Thomas şi încercă să fugă. Vrăjitorul aruncă imediat asupra lui puterea Grafemului Ingwaz, şi Orkul se opri alături de tovarăşul său, zgâriind pământul de neputinţă.

Qadehar se apropie de Thomas, care zăcea la pământ, fără suflare.

16
Mănăstirea de la Gifdu

Animalul – un uriaş cal sur – pe care Qadehar îl împrumutase de la unchiul Urien, mergea prudent pe cărarea îngustă ce şerpuia pe văile spre Gifdu. Guillemot, aşezat pe crupă, în spatele Vrăjitorului, contempla peisajul impresionant. Plecaseră din Troïl în zori, şi acum se apropia seara. Băiatul rupse tăcerea ce se instalase de când se aşezase în şa, după ce prânziseră la un han de pe marginea drumului, la miezul zilei.

— Maestre, credeţi că Thomas va scăpa?

— Poţi să fii sigur, Guillemot. A fost foarte grav muşcat de Ork, dar acum este în afara oricărui pericol. Dacă n-aş fi ajuns la timp…

— Este de necrezut, Maestre, cum cineva a putut să vă interzică să intraţi în Wyrd ca să ajungeţi la noi!

— Nu cineva, băiete, Umbra! De fapt, se pare că şi-a sporit considerabil puterile dacă a ajuns să-mi taie orice acces la Wyrd timp de zeci de minute! Acesta este motivul pentru care mergem la Gifdu, Guillemot: să raportăm Marelui Mag, în amănunt, ultimele evenimente.

— Mare noroc că aţi ajuns în apropiere de Troïl când aţi auzit fluierul de apel!

— Cel mai mare noroc, Guillemot, e că am alergat foarte repede!

Pătrunseră într-o strâmtoare foarte îngustă şi abruptă.

Guillemot se gândea cât este de necesar pentru un Vrăjitor să aibă o bună condiţie fizică. La început, fusese destul de mândru că l-a ţinut la distanţă pe Ork, în pădure. Apoi însă şi-a dat seama că, în realitate, efortul l-a epuizat: atunci când a vrut să cheme al doilea Grafem, i-a fost peste puteri, aşa cum îi fusese şi s-o ia la fugă din nou! Nu, numai lui Thomas şi numai lui i se datorează faptul că era încă în viaţă. La întoarcerea la Troïl, o să vorbească cu Romaric: ar putea să se antreneze împreună.

— De fapt, felicitări pentru vraja ta de imobilizare, fiule, reluă Qadehar. Cum ţi-a venit ideea?

— Aproape mi s-a impus, Maestre. Nu în acelaşi fel ca Thursaz, pe plajă, împotriva Gommonului, dar a venit aproape singur! Spuneţi-mi de ce Ingwaz n-a acţionat asupra celui de al doilea Ork?

— Ingwaz este un Grafem selectiv, ce nu acţionează decât asupra unei singure persoane. Ar fi trebuit să-l invoci de două ori pentru a-i opri pe cei doi agresori.

Guillemot îşi promise să ţină minte. Dacă ar fi ştiut… Thomas nu şi-ar fi riscat viaţa!

Copitele calului făceau să alunece pietrele de pe drum.

— Pot să vă întreb ceva, Maestre?

— Nu asta ai făcut până acum?

— Eh… da! Pot, Maestre?

— Dă-i drumu' Guillemot, îl încurajă Qadehar.

— Prima dată, pe plajă, cu Agathe şi Thomas… Agathe mi-a spus că Ucenicii nu pot face vrăji… De ce mie mi-a reuşit?

Se lăsă un moment de tăcere.

În cele din urmă, Vrăjitorul sfârşi prin a răspunde laconic:

— Pentru că tu eşti deosebit de dotat, Guillemot.

Treceau printr-o strâmtoare periculoasă. Qadehar trebui să coboare pentru a îndruma calul. Când urcă iarăşi în şa, Guillemot îl întrebă din nou:

— Maestre…

— Da, fiule.

— De ce s-au temut de dumneavoastră cei doi Orki?

Qadehar schiţă un zâmbet uşor.

— Pentru că, din momentul când am început să mă afirm, m-am făcut cunoscut în Lumea Incertă. Cunoscut şi… temut!

— Maestre, Grafemele au aceleaşi puteri în Lumea Incertă ca aici?

— Şi da, şi nu, Guillemot. Puterea Grafemelor este aceeaşi, numai că se comportă diferit. Nu pot să-ţi explic asta mai exact acum. Este nevoie să câştigi propria

experienţă în materie… Pentru a simplifica, reţine că noi, Vrăjitorii, ne păstrăm şi, adesea chiar, puterile noastre sunt mai mari în Lumea Incertă.

Guillemot nu mai avu nimic de zis. Rămase tăcut până când ajunseră la mănăstirea Gifdu, mândria Guildei, locul celor mai înalte instanţe ale vrăjitoriei din Ţara Ys.

Mănăstirea se ridica pe vârful unui deal, în mijlocul văii Gifdu, care se lărgea în acest loc, înainte de a se opri la poalele abrupte ale Muntelui Vrăjitorilor. Zidurile, cenuşii şi groase, împrumutaseră atât de bine formele reliefului, încât ar fi putut fi confundate cu stâncile, dacă n-ar fi fost presărate cu sute de ferestre. Din cauza vântului ce sufla fără încetare în acest loc al văii, acoperişurile nu erau făcute nici din paie, nici din ţiglă, ci din pietre plate, ce faceau ca edificiul să se confunde cu peisajul dezolant.

Era pentru prima dată când Guillemot vedea mănăstirea altfel decât în cărţi, şi simţi cum i se taie răsuflarea. Întregul Troïl ar fi putut încăpea între zidurile uriaşei construcţii! Qadehar observă cât de surprins era elevul său.

— Ei, Guillemot? Cum ţi se pare Gifdu?

— Este imensă, Maestre! exclamă băiatul. Câţi Vrăjitori trăiesc în ea?

— Oh, foarte puţini. Vreo cincisprezece, poate. Dar nu asta este esenţial: cea mai mare parte din mănăstire este ocupată de biblioteci şi de săli de studiu. Vrăjitorii care locuiesc aici au ca principală sarcină să se ocupe de ele. Restul clădirii adăposteşte dormitoare şi refectorii ce îi găzduiesc pe membrii Guildei care vin să studieze.

— Deci învaţă magia? întrebă Guillemot oarecum decepţionat.

— Magia nu se învaţă nicăieri, Guillemot, pentru că ea se învaţă peste tot! Nu este nevoie decât de un Maestru şi de un Ucenic. Dar, mai târziu, atunci când vei avea nevoie de răspunsuri la întrebările tale, aici vei putea veni să le cauţi…

— De la Gifdu a furat Yorwan *Cartea Stelelor?*

Faţa lui Qadehar se întunecă.

— Da, de aici. Dar trebuie să ştii că este mai bine să nu aminteşti de această poveste în mănăstire. A lăsat prea multe amintiri triste.

Guillemot îşi muşcă buzele.

— Iertare, Maestre!

— De ce iertare? Nu aveai de unde să ştii. Acum ştii.

Coborâră de pe cal şi, ţinându-l de hăţuri, urcară de-a lungul unui drum mai larg, tăiat în stâncă. Ajunseră repede în faţa singurului loc prin care se putea intra în mănăstire: o poartă mare de stejar, ghintuită cu nituri şi acoperită cu plăci de fier.

— Uau! făcu Guillemot admirativ. Trebuie să fie straşnic de solidă poarta asta!

— Mai puţin decât ai crede! răspunse Qadehar. Adevărata sa rezistenţă constă în Galdr, incantaţiile, asocierile de Grafeme ce sunt gravate pe ea. O să mai avem ocazia să vorbim despre asta.

Vrăjitorul trase de clopotul mare ce se afla la intrare.

După câteva minute, un omuleţ care purta ochelari, rotofei şi aproape chel, îmbrăcat precum Qadehar într-o mantie întunecată, veni să le deschidă. Descoperindu-i pe vizitatori, zâmbi cu toată gura.

— Qadehar!

— Mă bucur să te revăd, Gerald. A trecut ceva timp!

Cei doi bărbaţi şi-au dat salutul Vrăjitorilor.

— Gerald, ţi-l prezint pe Guillemot, elevul meu…

— Încântat, dacă-mi pot permite, răspunse în glumă Gerald, strângând viguros mâna tânărului.

— Guillemot, continuă Qadehar, dânsul este Vrăjitorul Gerald.

— Este portarul? întrebă candid băiatul, decepţionat că omul responsabil cu o asemenea sarcină nu este un colos.

Cei doi Vrăjitori râseră.

— Aici nu există portari, tinere Ucenic, explică Gerald. Poarta de la Gifdu se descurcă singură!

— Gerald este Vrăjitorul informatician, preciză Qadehar.

— Şi sper să te văd cât mai des în sala calculatoarelor pe

timpul sejurului tău, îl preveni omuleţul. Sub pretextul că Grafemele sunt mult mai amuzante, Ucenicii neglijează magia microprocesoarelor!

Îi încredinţară calul lui Gerald, care îl duse la grajduri, şi ei porniră pe un culoar larg. În spatele lor, poarta se închise singură.

— Marele Mag nu ne poate primi mai devreme de mâine. Să mergem deci să ne plimbăm prin mănăstire!

Qadehar veni să-şi întâlnească elevul în cămăruţa ce le fusese repartizată, în aripa sudică, la etajul trei. Era simplă şi curată: două paturi, o masă şi două scaune, într-un colţ, o uşă dădea în mica sală de baie. În sfârşit, o fereastră, apărată cu un oblon solid, oferea asupra văii o privelişte ce îţi tăia respiraţia.

Ieşiră din cameră şi o luară pe nesfârşitele coridoare ale mănăstirii.

— Aici sunt bucătăriile… Acolo, biblioteca de Istorie… Aici, o sală de lucru… Acolo, camera în care se află calculatoarele lui Gerald… Deschiseră uşi, traversară săli, străbătură interminabile galerii. Toate stilurile arhitectonice erau prezente, de la cele mai vechi la cele mai modeme, dar precumpănitor era cel medieval, ceea ce conferea ansamblului nu numai unitate, dar şi o senzaţie de seninătate. Guillemot deschise ochii mari şi îşi ciuli urechile. Totul sfârşi prin a se amesteca şi a se confunda în mintea lui, atâtea locuri erau de văzut.

— Aici este patio[5], singurul loc din mănăstire unde sunt acceptate conversaţiile zgomotoase… Acolo, biblioteca Lumii Incerte, ce conţine toate informaţiile de care dispunem pe marginea subiectului… Aici, sala de gimnastică…

— Gimnastică, Maestre?

— Bineînţeles! Ai uitat de importanţa exerciţiilor fizice?

Îşi continuară vizita în impozanta mănăstire, Qadehar facând pe ghidul lui Guillemot prin labirintul de culoare ce semănau toate între ele, şi noaptea se lăsă înainte ca ei să-

[5] Curte interioară pavată, înconjurată de arcade (n.tr.).

şi termine turul. Se îndreptară spre bucătării, unde Vrăjitorul comandă o masă zdravănă, pe care o duse pe un platou până în cameră. Mâncară cu poftă, admirând totodată uimitorul spectacol al văii, peste care încet, încet se lăsa noaptea.

— O să-ţi continui vizita prin Gifdu de unul singur. Mâine eu am multe de făcut. Să ne culcăm, băiete!

— Noapte bună, Maestre Qadehar. Vise plăcute!

— La fel şi ţie, Guillemot, la fel şi ţie!

17
Ucenicul se joacă de-a hackerul

Guillemot era morocănos. Erau aproape două săptămâni de când stăteau la mănăstirea Gifdu, cel mai important loc al Guildei Vrăjitorilor. Îl întâlniseră deja de două ori pe Marele Mag, şi băiatul îi spusese bătrânului descărnat tot ce ştia. Nu pricepea de ce Maestrul său prelungea atât şederea… Gommonul capturat pe plajă nu spusese niciun cuvânt. Şi ce legătură avea cu el? Cât îi lipseau Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie! Avea impresia că i-a trădat stând departe de ei; şi, mai ales, câte momente minunate a ratat! Figura lui Ambre îi revenea în minte fără să vrea. Iată că a ajuns să regrete glumele celei mai exasperante fete din Ys! Sigur, acesta era un semn că singurătatea îl apăsa cu adevărat. Aruncă un ochi pe o Piatră Vorbitoare pentru a verifica dacă o luase în direcţia potrivită. Mări pasul pe scara ce ducea spre parter.

Qadehar îl lăsase singur cea mai mare parte a timpului. Îi permisese încă din primele zile – cu o voce ciudat de ironică – să hălăduiască după pofta inimii prin clădire. Guillemot plecase să descopere mănăstirea. Bineînţeles, ca toţi Ucenicii care stăteau pentru prima oară la Gifdu, la început s-a rătăcit şi a fost nevoie să bântuie îndelung pe coridoare până când vreun Vrăjitor venea să-l caute şi să-l ducă în camera lui!

Spre uimirea generală, Guillemot, pus în gardă de Maestrul său, pricepuse într-o singură zi ceea ce novicii descopereau într-o săptămână: în unele locuri, în pereţi, existau pietre gravate (pe care Vrăjitorii le numeau Pietre Vorbitoare) ce ofereau indicaţii despre direcţia ce trebuia urmată! N-a avut nevoie decât de o zi pentru a descifra semnele de pe ele. Atunci porni în cercetarea mănăstirii şi ajunse repede la concluzia că a făcut turul complet.

În lipsa unui alt Ucenic cu care să împartă plăcerea descoperirilor sale, Guillemot se apucă imediat să

cerceteze cu asiduitate numeroasele săli de lucru din mănăstire. În acest fel, în afară de Gerald, la care aprecia mai ales umorul fin, sfârşi prin a se împrieteni cu mai mulţi Vrăjitori. Qadwan, responsabil cu gimnastica, era unul dintre ei. Era un bătrân solitar, surprinzător de suplu şi de puternic pentru vârsta lui, care reuşise să şi-l apropie povestindu-i nefericitele lui aventuri cu Orkii.

În fiecare dimineaţă îl ajuta şi pe Eugene, angajat la poşta mănăstirii, să trieze sacii cu scrisori ce soseau la Gifdu din cele patru colţuri ale Ţării Ys: simpli cetăţeni, şefi de clanuri, uneori chiar Korrigani (Guillemot recunoştea scrisul lor mărunt şi alambicat), numeroşi erau cei care solicitau sfaturile sau arbitrajul Guildei!

Şi Vrăjitorii de la Gifdu, la rândul lor, se ataşaseră de Guillemot, râdeau la glumele lui şi se amuzau de seriozitatea cu care se plimba cu sacul şi cu carnetul de Ucenic de la bibliotecă la sala de studiu.

Băiatul învăţă multe. Dar această situaţie începu să-l nemulţumească. Era vorba de vacanţa lui pe care şi-o petrecea aici. Departe de Troïl şi de prietenii lui! Va avea vreme berechet să se întoarcă la Gifdu mai târziu, în octombrie sau în noiembrie, în vacanţa de Samain.

Suspinând, se opri lângă o Piatră Vorbitoare, care îi propunea trei direcţii diferite. O luă pe un culoar prost luminat pentru a se îndrepta spre sala calculatoarelor.

După ce îl salută pe Gerald, care părea foarte ocupat cu munca de clasare, se instală în faţa unui monitor liber. La această oră a zilei – ora siestei! — gazdele de la Gifdu erau puţin active; cu atât mai mult cu cât, de câteva zile, căldura era sufocantă şi sala calculatoarelor nu avea reputaţia de a fi foarte răcoroasă! Guillemot îşi aşeză sacul pe un colţ al mesei şi puse calculatorul în funcţiune.

Nu era foarte priceput în acest domeniu, dar, ca majoritatea şcolarilor din Ys, învăţase destulă informatică ca să se distreze. Începu să se uite prin calculator în căutarea unui joc. Cum nu găsea, dădu o căutare în plus, pentru a vedea dacă sistemul calculatorului nu conţine vreun joc pe care Gerald n-ar fi dorit să-l lase la îndemâna

Ucenicilor. În timp ce motorul de căutare îi ceru parola indispensabilă pentru investigaţia lui, tastă cuvântul „joc“. Primi răspunsul imediat: „Nu există". Evident, ar fi fost prea simplu. Tastă „divertisment", cu acelaşi rezultat, încercă imediat alte sinonime, apoi diferite nume de jocuri care îi plăceau. Fără succes. Era pregătit să plece, dar, în timp ce scria „Maestrul Donjonului“, un joc care îi plăcea mai mult decât toate, motorul de căutare îl duse în faţa unei pagini de prezentare serioase, pe un fond de cer înstelat, ce afişa simplu, scris de mână, „parola“.

— Hopa! Asta devine interesant, murmură Guillemot.

Urmară douăsprezece simboluri identice, cerând fiecare o literă sau o cifră; o parolă atât de lungă, încât lui Guillemot nu i-ar fi ajuns o viaţă ca să o găsească.

I se păru curios că un simplu joc beneficiază de o asemenea protecţie. Entuziasmul îi scăzuse, dar lăsă loc unei teribile decizii.

— Între noi doi, joc misterios!

Încercă să tasteze parola plimbându-şi degetele pe tastatură, dar încercarea nu avu niciun rezultat. Cunoştinţele lui erau prea modeste pentru a pirata sistemul. Reflectă un timp. Dintr-odată, îi veni o idee! Cu ajutorul mouse-ului, desenă cu precizie o imagine copiată de sute şi sute de ori pentru Maestrul său; Elhaz, Grafemul Lebedei, cel care deblochează situaţiile şi deschide încuietorile!

Odată terminat, mută desenul pe pagina înstelată pe locul unde trebuia înscrisă parola. Apoi aşteptă. Nu se întâmpla nimic.

— Trebuie să lipsească ceva, mormăi din nou Guillemot, gânditor.

Cuprins de o bruscă inspiraţie, branşă microfonul calculatorului şi activă sunetul. Apoi îşi apropie buzele şi murmură:

— Prin puterea Străbunilor şi a Curcubeului, tu care trosneşti când arzi, Elhaz…

Pe ecran, Grafemul începu să strălucească, apoi păru că se evaporă înghiţind simbolurile parolei. Pagina tremură,

şi imediat dispăru, cedând locul unui nou meniu.

— Daaaaa!

Guillemot strânse pumnii în semn de victorie. Despre ce joc o fi vorba? Parcurse meniul: „Contabilitatea mănăstirii”, „Membrii Guildei“, „Prieteni şi duşmani presupuşi ai Guildei", „Proiecte în curs de derulare“…

Lista era lungă. Era greu de crezut, dar intrase în inima sistemului central! Acolo unde, cu siguranţă, nu avea dreptul să ajungă. Aruncă o privire în direcţia lui Gerald, dar acesta era în continuare ocupat cu inventarierea discurilor.

„Calm, calm. Oricum, nu ai intenţii rele. Obiectivul tău n-a fost să prejudiciezi Guilda. Deci ceea ce ai făcut nu este atât de grav. Este suficient să părăseşti programul, să închizi calculatorul şi să pleci calm…“

În timp ce încerca să se încurajeze, lui Guillemot îi păru rău să renunţe la dosarele ce i se oferiseră, tot atâtea invitaţii pentru a-şi satisface curiozitatea!

— „Planul mănăstirii Gifdu.“ Să vedem, nu e o crimă dacă arunc o privire pe el.

Dădu un clic, şi mănăstirea îi apăru în plan tridimensional. Plimbând mouse-ul pe locurile care îl interesau, văzu ivindu-se planul detaliat al locurilor, însoţit de comentarii. Crezuse că vizitase totul! în realitate, Gifdu era la fel de întinsă sub pământ ca şi la suprafaţă.

Guillemot şi-ar fi dorit să meargă peste tot! Totuşi, ora siestei trecuse şi câţiva Vrăjitori începură deja să intre în sală. Ucenicul consideră mai înţelept să rămână pe loc.

Dădu un print cu planul general al mănăstirii, ezită şi, în cele din urmă, tipări şi lista dosarelor disponibile în program. Închise apoi cu atenţie toate ferestrele pe care le deschisese şi stinse calculatorul. Îndesă documentele în sacul lui şi părăsi sala salutându-l din nou pe omuleţul rotunjor şi ocupat, care se mulţumi să-i facă un semn cu mâna.

18
Uneori, curiozitatea se plăteşte

Mai trecuseră câteva zile. În această dimineaţă, Guillemot rămăsese în pat mai mult timp decât de obicei, îi plăcea, uneori, să stea întins şi să lase gândurile să zboare pradă visării. Tocmai punea în scenă unul dintre scenarii. Ambre şi el, în landă, lângă foc; ea îi cerea iertare pentru toate răutăţile pe care i le făcuse! El, generos, o ierta pe fată şi chiar o lua în braţe, ca să-i arate că nu este supărat... Era plăcut să viseze. Dar, în cele din urmă, nu făcea altceva decât să alunge plictiseala, cum, tot pentru a-şi alunga plictiseala, accesase şi calculatorul central, sau cum rătăcea de la sala de gimnastică la bibliotecă, de la bibliotecă în camera lui.

Îi lipseau Romaric, Gontrand, Coralie şi Ambre. Oare ce făceau ei în momentul acesta? Ce făceau în serile sub cerul înstelat când el nu era acolo? Se ridică şi sări din pat. Trebuie să acţioneze! Să vorbească cu Qadehar! Vrăjitorul îi venise în ajutor, prima dată, în faţa înaltului Magistrat, ca să-i salveze vacanţa; o va face cu siguranţă şi a doua oară! Îşi luă sacul de pânză şi plecă să-şi caute Maestrul prin mănăstire.

Gerald, pe care îl întrebă, îi spuse că pe Qadehar îl găsea în biroul Marelui Mag, dar regreta că nu poate să-i indice drumul: Ucenicii nu aveau acces acolo. Cum insistenţele lui nu îl impresionară pe Vrăjitorul informatician, Guillemot fu lăsat singur. Când rămase singur, scoase din sac planul mănăstirii, pe care îl furase din calculator şi pe care încă nu avusese timp să-l studieze temeinic. Va găsi fără probleme, datorită indicaţiilor precise pe care le ofereau legendele, biroul lui Charfalaq, în turnul de nord, sus de tot, la capătul unei scări în spirală.

Se hotărî să se îndrepte într-acolo, se lipi de perete, făcând cât mai puţin zgomot, păşind uşor, ca o pisică.

Pe măsură ce urca treptele din turn, pe care le găsise fără dificultate, băiatul devenea tot mai nehotărât. Îşi dădea seama că punea sub semnul îndoielii corectitudinea demersului său şi, în acelaşi timp, simţea că voinţa îi scade. Era oare teama de a se apropia de Marele Mag? Sau să fi fost un Galdr, o vrajă? Nesigur, Guillemot apelă în gând Naudhiz, pentru a neutraliza o eventuală vrajă, şi apoi, mult mai intens la Isaz, Grafemul de Gheaţă, ce creşte voinţa. Acesta din urmă străluci şi îl întări sufleteşte; simţi cum energia i se concentrează. Apoi îşi reluă urcuşul.

Guillemot ajunse în cele din urmă în faţa uşii ghintuite ce ducea spre apartamentele Marelui Mag. Tocmai se pregătea să ciocănească, dar auzi vocea Marelui Mag şi pe cea a Maestrului său, care străbăteau din încăpere, îi veni ideea să tragă cu urechea:

— … Starea de spirit a Ucenicului tău nu atârnă prea greu în balanţă, dragul meu Qadehar. Puştiul va rămâne aici cât timp va fi nevoie. O lună, un an dacă va fi cazul! Mi-am luat această sarcină faţă de înaltul Magistrat.

— Gândiţi-vă, Mare Mag, recunosc că am subestimat puţin pericolul, dar…

— Puţin? continuă vocea dogită. Puştiul a fost la un pas să fie răpit, şi tu îndrăzneşti să spui: „puţin“?

Marele Mag avu un acces de tuse. Când îi trecu, reluă:

— Nu, nu va fi niciodată în siguranţă decât la Gifdu. Am încheiat discuţia. În cele din urmă, Qadehar, ştii că Umbra îl vrea pe acest băiat, nu? Şi tu ai vrea să-l dai?

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Din acest motiv l-am luat sub aripa noastră atât de repede. Totuşi, sunteţi convins că Umbra va veni să-l caute şi aici?

— Îl vrea cu orice preţ, asta este sigur. Faptul că noi l-am salvat pentru moment se datorează prostiei Gommonilor. Cel pe care l-am făcut să vorbească a recunoscut că a fost trimis la Ys pentru a recupera un copil care poartă un pandantiv în formă soare. Cred că această indicaţie este singura pe care putea s-o priceapă! Cine ştie

cum a reuşit această fată să intre în posesia lui? În orice caz, confuzia ne lasă un timp, şi băiatul este principalul nostru atu împotriva Umbrei. Dacă rămâne aici, ea va fi obligată să vină personal să-l ia: pentru că niciun Gommon, niciun Ork nu vor risca niciodată să intre în Gifdu!

— Raţionamentul dumneavoastră este corect, suspină Qadehar. Mă tem numai că asta nu va fi pe placul lui Guillemot...

— Prostii! Este cel mai bun lucru ce i se poate oferi. Nu are la dispoziţie aici cele mai mari biblioteci din Ys? Oamenii cei mai savanţi?

— Nu vă mai amintiţi ce înseamnă să fii copil, Mare Mag. La vârsta asta nu gândeşte ca un adult. Şi asta e cu atât mai valabil în cazul în care copilul despre care vorbim este Guillemot.

— Absurd. Îngrijorează-te pentru elevul tău din cauză că nu vom înţelege niciodată cum Umbra a ajuns să-şi trimită monştrii sau să vină chiar ea personal şi să treacă de Poartă!

Vocile se apropiară. Guillemot nu auzi mai mult. Făcu cale-ntoarsă şi se năpusti pe scară străduindu-se să facă zgomot cât mai puţin.

Ce-o fi însemnând asta? În cele din urmă, Gommonul a vorbit, şi Guilda chiar nu-l informase pe Înaltul Magistrat! Ţara Ys era în pericol, Umbra ar fi vrut să îl ia pe el, pe Guillemot, din motive neclare, şi, din greşeală, Agathe zăcea undeva în Lumea Incertă... Pe de altă parte, el era ţinut prizonier în mănăstire, o auzise chiar din gura lui Charfalaq! Pentru siguranţa lui era tot ce se dorea: nu conta că era cu adevărat captiv. Guillemot nu putu să-şi stăpânească lacrimile. Şi Maestrul său nu putea face nimic... Inima îi bătea şi mai tare. Din cauza bunătăţii lui, pentru că l-a lăsat liber la Troïl, Qadehar era certat, şi acest oribil bătrân avea chiar îndrăzneala să-l mustre! Afacerea asta mergea cu siguranţă prea departe. Sentimentul că toată lumea din jurul lui îl minţea îl umplea de amărăciune. Acum avea două posibilităţi de a acţiona:

să facă întocmai ce i se spunea şi ce se aştepta de la el, ca un băieţel cuminte, sau să nu se supună şi să-şi urmeze propria intuiţie.

Guillemot trecu fără să se oprească prin faţa bibliotecii Naturii. Sărea treptele patru câte patru, îndreptându-se spre hulubăria mănăstirii. Era tratat ca un captiv? Atunci va acţiona ca un captiv!

Se apropie fără zgomot de marea încăpere pătrată stăpânită de fâlfâitul aripilor şi de uguitul sutelor de porumbei care străbăteau toată ţara ducând corespondenţa secretă a Guildei. Vrăjitorul Eugene îi explicase cum funcţionează sistemul, într-o zi când îl ajuta să trieze scrisorile…

Din fericire, încăperea era goală!

Guillemot se apropie de biroul Vrăjitorului, scrise repede un mesaj pe o hârtie specială, foarte uşoară, şi o strecură într-un tub mic de metal, pe care îl pecetlui cu ceară albastră. Luă o etichetă pe care scrise: „Romaric de Troïl, casa Aliciei de Troïl“.

Supraveghind în permanenţă culoarul, prinse o pasăre care stătea în nişa purtând numele „Troïl“, o mângâie şi apoi fixă tubuleţul şi eticheta pe gheruţa ei. În fine, se apropie de fereastră şi dădu drumul porumbelului în aer. Acolo, la hulubăria din Troïl, cineva va recepţiona mesajul ce purta pecetea secretă a Guildei şi se va duce, fără să pună întrebări, să-l pună în mâna vărului său.

Pasărea îşi întinse aripile şi, curând, nu era mai mult decât un punct pe cer.

19
Evadarea

Se scurseseră câteva zile de când Guillemot pătrunsese în hulubăria mănăstirii. Nimeni nu dădea semne că l-ar fi văzut, şi pentru el viaţa continua la Gifdu aşa cum începuse. Qadehar nu găsise niciodată curajul să-şi anunţe elevul de decizia Marelui Mag în ceea ce-l privea. Ori avea treabă în altă parte, ori, când voia să scape de privirile întrebătoare ale băiatului, lipsea toată ziua şi se întorcea în cămăruţă foarte târziu. Guillemot îşi petrecea timpul răscolind prin diferite biblioteci ale mănăstirii în căutarea unor informaţii misterioase, pe care le nota în carnetul lui cu aerul unui conspirator. Mergea cu sfinţenie la sala de gimnastică, şi Qadwan îl învăţase Salutul Zilei, ce consta într-o serie de exerciţii făcute dimineaţa, la sculare. Îl iniţiase şi în mişcările de bază din Quwatin, antica artă marţială din Ys.

Sosiseră în mănăstire alţi Ucenici însoţiţi de Maeştrii lor, dar Guillemot se mulţumea să-i salute de la distanţă. Puţin îi păsa că băieţii vedeau în indiferenţa lui o îngâmfare; nu avea puterea de a-şi face noi prieteni. Cei pe care îi avea păreau să-l fi uitat, şi certitudinile ce însoţiseră gestul lui din hulubărie se spulberaseră de mult. Se întreba chiar cum de putuse să creadă că prietenii lui îşi vor abandona viaţa amuzantă şi lipsită de griji de la Troïl ca să vină până la Gifdu şi să-l ajute în nebunească lui încercare!

Ideea că Romaric şi ceilalţi îl puteau lăsa pradă tristei lui sorţi îl umplea de furie; se străduia să uite facând din papier mâché un fel de Piatră Vorbitoare, care să-i facă pe novici să se rătăcească în spălătoriile din subsol! în cele din urmă, de ce ar fi fost numai el cel care să-şi vadă vacanţa distrusă? Manevrele răutăcioase declanşară împotriva lui furia Intendentului general de la Gifdu, un Vrăjitor înalt, bărbos şi sever, care l-a pedepsit însă doar

lipsindu-l de desert şi pe care, de altfel, l-a calmat cu ajutorul complicităţii cu Gerald.

Şi în dimineaţa asta Guillemot se întindea leneş în pat. O privire aruncată spre patul lui Qadehar îi spuse că acesta plecase deja. Suspină: o nouă zi departe de Troïl... Se ridică şi se duse la baie. Se freca bine cu prosopul, când auzi în cameră o lovitură surdă: ca un zgomot de piatră ce cade pe podea. Se grăbi spre lucarna din baie. Îi zări, la temelia mănăstirii, prost mascaţi de rocile din jur, pe Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie! Aruncau cu pietricele în direcţia ferestrei de la camera lui, care era deschisă şi care, în afara ei, avea atârnată acum o batistă roşie.

Cât de prost fusese! Au răspuns la chemarea lui! Cum şi-a putut imagina că prietenii lui nu vor veni? El însuşi n-ar fi străbătut, oare, munţii pentru unul dintre ei? Îi venea să plângă că s-a îndoit de loialitatea lor!

O altă piatră se lovi de podea.

Se îmbrăcă repede, îşi luă sacul de Ucenic, mare cât un rucsac, şi îl puse pe umeri. Scoase de sub saltea o coardă pe care o luase de la un aparat din sala de gimnastică şi o fixă bine de mânerul oblonului. Apoi încălecă fereastra sub privirile îngrijorate ale micului grup. Se legănă uşor şi începu să coboare cu gesturi nesigure. Îşi trecuse coarda peste spate şi în jurul coapsei şi alunecă, de bine, de rău, în gol, cu tălpile proptite de zid. De mai multe ori, Ambre, Coralie, Gontrand şi Romaric îl încurajau temători: Guillemot, când evadezi, e mai bine să nu atragi atenţia! Vântul ce sufla în rafale îl obliga pe Ucenic să desfacă larg picioarele pentru a-şi păstra echilibrul. Din fericire, pietrele erau uscate şi şlefuite şi ofereau tălpilor o bună aderenţă! Făcu totuşi greşeala de a se uita în jos şi trebui să se oprească un timp destul de lung din cauza ameţelii. Cu ochii închişi, prinse curaj şi-şi stăpâni tremuratul muşchilor. Apoi îşi reluă coborârea ce părea fără sfârşit. Văzută de jos, Gifdu părea impunătoare, dar, din locul în care se afla el, era în alt fel impresionantă! Locurile unde

coarda se freca ardeau; strânse din dinţi şi reuşi să atingă pământul, spre marea uşurare a prietenilor lui.

— Repede, să ne grăbim! le aruncă Guillemot, cu o voce seacă, după ce îi întâlni.

Ucenicul îşi simţea picioarele ca de cârpă. Totuşi, nici nu se punea problema să se lase descoperit. Romaric îl susţinu de braţe şi o luară la fugă în direcţia văii, oprindu-se ca să-şi tragă răsuflarea în spatele unei stânci mari, ce nu putea fi văzută din mănăstire.

— Uf! răsuflă evadatul, am crezut că n-o să ajung niciodată… Ce chin!

— Chin a fost să ajungem până aici! obiectă Gontrand.

— Da, este, pe bune, la capătul lumii! adăugă Coralie.

— Aţi primit mesajul meu? se interesă Guillemot, care îşi recăpăta încet, încet suflul.

— Ei, bravo! mormăi Romaric. Cum am fi fost aici dacă nu?

— Ce surpriză când l-am văzut pe stăpânul hulubăriei îndreptându-se spre Romaric şi întinzându-i un mesaj din partea Guildei! exclamă Coralie. La început am crezut că te-au răpit.

— Într-un fel, aşa a şi fost, comentă cu ironie Guillemot.

— Şi nu-ţi mai spun când a fost citit mesajul! continuă frumoasa brunetă. „Ţinut prizonier în mănăstirea Gifdu. Veniţi să mă scoateţi de aici. O să pun o batistă roşie la fereastra camerei mele. Să nu uitaţi să luaţi provizii…“

— Aţi luat sau nu? se nelinişti Guillemot.

— Nu fi îngrijorat, îl linişti Ambre, am ascuns proviziile puţin mai jos, în vale. Iartă-ne că am întârziat, dar a trebuit să inventăm o poveste pentru mama ta şi să ne pregătim…

— A mai trebuit şi să găsim mănăstirea asta de la capătul lumii! interveni Gontrand. Vrăjitorii ăştia sunt cu adevărat într-o ureche ca să vină şi să se instaleze într-o fundătură ca asta!

— Deci asta este mănăstirea Gifdu? întrebă Coralie, cu ochii strălucind de curiozitate. Rămâne unul dintre locurile

cele mai misterioase din Ys! Povesteşte-ne!

— Da, povesteşte, Guillemot!

— Luaţi-o încet… Uitaţi că, aşa evadat cum sunt, am obligaţia să păstrez secretul Ucenicilor! Ar fi mai bine să nu întârziem aici: Qadehar nu-şi va da seama de dispariţia mea decât diseară. Trebuie să câştigăm timp.

— Se poate măcar să ştim unde mergem? mormăi Romaric.

— O să aflaţi cât de curând… Hai să plecăm!

Toţi cinci porniră la drum pe cărările înguste ale văii.

Au ajuns la Dashtikazar tocmai când se lăsa seara. Un bărbat avusese amabilitatea să-i ia în căruţă la ieşirea dintre văi şi un altul i-a condus până aproape de capitală. în timpul verii, nimeni nu se mira de prezenţa grupurilor de puşti care bântuiau drumurile: doar era perioada vacanţei mari.

— Şi acum unde mergem? întrebă Romaric, care accepta din ce în ce mai greu să nu fie pus la curent cu planurile lui Guillemot.

— La Porţile celor Două Lumi, anunţă Ucenicul cu voce calmă.

Toată lumea înţepeni.

— La… la Porţile celor Două Lumi? exclamă Coralie cu ochii cât cepele.

— Ai înnebunit? se nelinişti Romaric, privindu-şi vărul ca şi cum era vorba despre o altă persoană.

— Calm, calm! interveni Gontrand. Poate ne spui şi de ce am face-o?

Guillemot se gândi şi apoi se învoi.

— De acord. Ca să nu vă ascund nimic, am în plan să merg în Lumea Incertă!

— Asta este, gemu Romaric, eram sigur: a înnebunit!

— Ascultaţi-mă, explică Guillemot. Am avut timp să mă gândesc la Gifdu. Nu aveam intenţia să rămân prizonier pe viaţă în mănăstirea asta! Am aflat lucruri îngrozitoare acolo, cum ar fi că ar vrea să mă ţină ascuns. Din cauza Umbrei şi apoi a lui Agathe.

— Agathe? se miră Gontrand. Credeam că eşti nebun de fericire că ai scăpat de ea!

— Sunt convins că asta poate să vi se pară o nebunie, urmă Guillemot, dar Umbra mă vrea pe mine! Tot pe mine mă voia şi Gommonul de pe plajă! Agathe a fost răpită în locul meu. Din cauza mea este prizonieră în Lumea Incertă. Trebuie să fac ceva ca s-o salvez! Dar nu vă cer să înţelegeţi, ci numai să mă ajutaţi.

— Ce aştepţi de la noi? întrebă Coralie.

— Să băgaţi la cap tot ce voi face, pentru că, dacă ratez, veţi merge la Qadehar ca să-i explicaţi totul… Cerându-i să mă ierte că l-am dezamăgit.

— Şi cum o să te apropii de Porţi? mai încercă să se opună Romaric. Este imposibil, sunt acolo Cavalerii care o păzesc în permanenţă!

— Am încredere în magia mea.

— Şi cum vei face ca să le deschizi? Nu eşti decât un pârlit de Ucenic, nu un Mag, nici măcar un Vrăjitor!

— Am încredere în magia mea, repetă Guillemot.

Ambre, tăcută până atunci, se apropie de băiat şi îl privi fix în ochi.

— N-o să pleci nicăieri singur, Guillemot. Fie că este vorba de o călătorie, fie că te duc legat de mâini şi de picioare la Gifdu.

— Eşti nebună? se miră Guillemot.

— Nu, are dreptate, spuse la rândul lui Romaric, care încă nu ştia cum trebuie să ia această poveste, dar care, pentru nimic în lume, n-ar fi ratat plăcerea unei mici aventuri. Nu-i aşa, Gontrand? Coralie?

— Suntem alături de tine. Ţi-ai lăsat baltă amicii destulă vreme!

— Sunteţi siguri că nu există niciun risc? se nelinişti Coralie.

— Oare ai uitat, prinţesă? Călătorim în compania unui Cavaler îndrăzneţ şi a unui Vrăjitor puternic! Se amuzară pe seama figurii neîncrezătoare a tinerei fete, apoi, formând un cerc, îşi uniră mâinile punându-le unele peste altele, cum au văzut că procedează cei care fac legământ:

„Toţi pentru unul şi unul pentru toţi! “

— Este extraordinar ce faceţi, spuse Guillemot emoţionat.

— Puah! răspunse Romaric aruncându-i o privire. Pe viaţă şi pe moarte, corect?

— Nu contează, repetă Ucenicul, a fost deja formidabil că aţi venit să mă căutaţi la Gifdu. Nu sunteţi obligaţi să faceţi mai mult.

— Personal, îl luă peste picior Ambre, sunt curioasă să te văd jucând rolul salvatorului acestei majorete de Agathe de Balangru! Mai trebuie să spun că, pentru nimic în lume, n-aş rata una ca asta!

Lăsară oraşul în dreapta lor şi, împreună, luară direcţia colinelor, locul unde se înălţau Porţile celor Două Lumi.

20
Poarta Lumii a Doua

Porţile celor Două Lumi arătau într-adevăr ca nişte porţi. Foarte înalte şi largi, din lemn de stejar, pe care erau gravate sute de grafeme, nimic nu le deosebea de porţile pe care Guillemot le trecuse pentru a pătrunde în interiorul mănăstirii Gifdu, numai că erau atât de vechi, încât nimeni nu ştia când au fost construite şi nu se deschideau către nicio construcţie.

De fapt, de-o parte şi de alta, nu se afla nimic. Porţile erau fixate acolo, singure, pe o colină la poalele căreia se întindea tabăra Confreriei Cavalerilor Vântului. De obicei, pentru supravegherea locului existau numai două gărzi. Dar, din cauza recentelor incursiuni ale Umbrei în Ţara Ys, în prezent erau zece cavaleri care aveau rol de santinele vigilente!

Asta constată grupul ajungând lângă colină.

— Încep neplăcerile! exclamă cu o voce joasă Gontrand, ascuns împreună cu prietenii lui în spatele unei stânci mari. Ce este de făcut acum, Guillemot?

— Ceea ce s-a stabilit, răspunse liniştit acesta. Este suficient să aşteptăm până se schimbă gărzile.

— O să-i ucizi? întrebă Coralie neliniştită.

— Da, asta e, o ironiză Romaric, o să scoată un urlet, se va arunca asupra lor şi o să-i distrugă unul după altul cu mânuţele lui!

— Remarcabil, continuă Gontrand pe acelaşi ton, prin elementul surpriză…

— Nu e deloc drăguţ să vă bateţi joc de mine, se supără Coralie.

— N-ai decât să nu mai spui ce-ţi trece prin cap, îi aruncă sec sora ei.

— Linişte, spuse Guillemot, faceţi prea mult zgomot. Nu, bineînţeles că n-o să-i omor. Vreau doar să arunc asupra lor o vrajă.

Intervenţia lui readuse liniştea şi toţi aşteptau nemişcaţi.

Romaric se întreba plin de curiozitate ce avea de gând vărul său să facă.

— Spune, Guillemot, îl întrebă Romaric, odată ce vom fi acolo unde vom fi, vreau să zic în Lumea Incertă, ce se va întâmpla?

— Ne vom îndeplini misiunea, pur şi simplu.

— Misiunea? Ce misiune? făcu Coralie încruntând sprâncenele.

— O s-o smulgem pe Agathe din ghearele Umbrei, o să le ardem una la fund Gommonilor ticăloşi care au răpit-o şi o să smulgem părul din nasul nenorociţilor de Orki care ne-au atacat, îi comunică Ambre ridicând din umeri.

— N-ai niciun haz, îi răspunse Coralie, cu buzele ţuguiate. Voiam doar să ştiu care va fi planul.

— Planul, spuse Guillemot scotocind în sacul pe care îl căra în mod misterios încă de la Gifdu, planul va fi ca mai întâi să ne deghizăm. Dacă nu, nu vom face nici cincizeci de metri fără să avem neplăceri.

Băiatul aruncă pe jos un pachet de haine învelite în plastic vegetal, din acela care se folosea în Ys, şi desfăcu ambalajul.

— Sunt haine de excelentă calitate şi care sunt foarte scumpe acolo unde mergem, explică Ucenicul prietenilor săi, care îl priveau cu ochi uimiţi. Sunt îmbrăcate de Omuleţii din Virdu, care sunt bancherii din Lumea Incertă. Oraşul lor, Virdu, se află foarte aproape de munţii bogaţi în pietre preţioase. Cu multă vreme în urmă, au deschis acolo mine. Acolo, aceste pietre preţioase sunt folosite pe post de bani. Aşteptaţi, o să înţelegeţi mai bine.

Guillemot scotoci în sacul Ucenicului Vrăjitor şi scoase o pungă din piele şi o hartă, pe care le puse sub ochii celorlalţi.

— Iată, anunţă el mândru înainte de a-şi plimba degetele pe hârtie: o hartă a Lumii Incerte! Mi-a luat o după-amiază ca s-o copiez fără să fiu văzut, la Gifdu! Aici este Virdu. Noi trebuie să ajungem aici, pe una dintre Insulele din Mijloc, unde stă scris „Poarta Lumii“. Despre restul afacerii ştiu

aproape tot atât cât ştiţi şi voi. Apoi deschise punga din piele în care scânteiau cam treizeci de pietre preţioase. Ăştia sunt banii noştri pentru călătorie, bani acordaţi cu generozitate de Guildă! Nu suntem prea bogaţi, aşa că de asta am adus aceste haine: ca să le vindem, în caz de nevoie.

— Chiar ţi-au dat pietrele preţioase? se miră Gontrand jucându-se cu un diamant.

— Ei, nu chiar, se strâmbă Guillemot. Să zicem că este vorba mai mult de un împrumut. O să le împărţim, va fi mult mai sigur.

Ucenicul Vrăjitor împărţi pietrele.

Le atrase apoi atenţia asupra celor şase veşminte întinse pe pământ.

— De ce să ne deghizăm în Omuleţi Cumsecade din Virdu? întrebă Coralie cu îndoială, contemplând o haină gri, lungă şi moale.

— În Omuleţi din Virdu, o corectă Guillemot. De ce? Mai întâi, pentru că oamenii din Lumea Incertă le ştiu de fiică şi îi dispreţuiesc, aşa că îi ignoră; asta va fi bine pentru ce avem de făcut! Apoi, pentru că sunt mici de înălţime, ceea e în avantajul nostru. În cele din urmă, pentru că este singurul costum din Lumea Incertă pe care l-am găsit în depozitele de la Gifdu… Ţineţi, luaţi fiecare câte o haină.

— Şi ce limbă va trebui să vorbim? întrebă Ambre punându-şi haina.

— Ska, bineînţeles, ca toată lumea de acolo. Sper că n-aţi chiulit de la orele de ska.

— Nu, ar trebui să meargă, îl asigură Ambre pe care argumentele lui Guillemot păreură s-o convingă. Spune, ştii ceva despre Lumea Incertă?

— Am avut timp, la Gifdu, să citesc aproape toate cărţile în care se scria despre ea!

— Bun, şi acum cu ce ne distrăm? întrebă Romaric, enervat că stă degeaba.

— Am putea să mâncăm puţin, propuse Coralie.

— Bună idee, surioară, aprobă Ambre. Dar va trebui să fim economi: am luat provizii numai pentru Guillemot, şi

noi suntem cinci.

— Se va împărţi mâncarea, anunţă Ucenicul Vrăjitor punând la loc în sac hainele rămase în plus. Apoi vă sfătuiesc pe toţi să copiaţi harta Lumii Incerte pentru cazul în care aş pierde-o! Oricum, este timp: pentru a acţiona asupra Cavalerilor, trebuie să se facă seară.

Mai mult au ronţăit decât au mâncat, înfăşuraţi în hainele lor confortabile de Omuleţi din Virdu.

Guillemot mesteca privind cerul. Se gândea la aventura în care a intrat şi în care şi-a antrenat şi prietenii. Ce inconştienţă! Sau, mai bine, ce îndrăzneală! Nu se recunoştea. Ce mai avea el astăzi în comun cu Guillemot de altădată? Se simţea puternic. Foarte puternic. Un gând i se strecură în minte: şi dacă Grafemele, pe care le chema cu regularitate în gând, l-au transformat, puţin câte puţin, fără să-şi dea seama?

O mişcare de alături îi alungă gândurile.

— Dragul meu văr, îi şopti Romaric la ureche, acum mărturiseşte-mi tot.

— Să-ţi mărturisesc? răspunse pe acelaşi ton Guillemot, care rămăsese trăsnit. Dar ce să-ţi mărturisesc?

— Ei bine, nu ştiu dacă în realitate eşti în misiune secretă pentru Guildă, pentru înaltul Magistrat sau pentru cine mai vrei tu! Dar spune-mi că mai ştii şi alte lucruri pe care noi nu le ştim!

— Pe cuvânt, Romaric, nu pricep nimic. Nu sunt în misiune pentru nimeni! Nici pentru Guildă, nici pentru înaltul Magistrat! V-am spus adevărul gol-goluţ, aşa cum este: a fost ideea mea şi numai a mea să plec în Lumea Incertă.

— Vărul meu este în plin delir! gemu Romaric, care realiză că n-a fost niciodată vorba despre un joc. Dar atunci, dacă spui adevărul, suntem terminaţi!

— Ce te-a apucat? se miră Gontrand, care se apropiase de ei, urmat de cele două fete. Faceţi mai puţin zgomot, sau Cavalerii or să dea de noi!

— E vorba doar de o moarte amânată! anunţă Romaric. Nu vă daţi seama? Iuhu! Treziţi-vă! E vorba de cinci

mucoşi, conduşi de un sfrijit care face pe Vrăjitorul şi care vrea să ne târască în cea mai rea dintre lumi posibilă…

— Domnul Cavaler-Curajos, continuă Ambre aruncându-i o privire feroce, are de gând să se pună pe plâns ca o fetiţă?

— Terminaţi, terminaţi, vă rog! imploră Guillemot. Un lucru să fie clar, o dată pentru totdeauna: nu vă oblig să mă însoţiţi! Mai este timp să renunţaţi. Dar eu, eu am început şi voi merge până la capăt!

— Bravo! îl aprobă Ambre bătându-l pe Guillemot pe umăr în stilul lui Urien de Troïl. Asta e, aşa vorbeşte un bărbat!

— Surioară, puţin respect, interveni Coralie, cel pe care tocmai îl loveşti este un Vrăjitor puternic.

— Bun, toţi sunt nebuni, constată Romaric.

— Acestea fiind spuse, interveni Gontrand, trebuie să recunoaştem că plecăm cam la noroc.

— Ascultaţi, interveni Coralie. Încă nu am plecat nicăieri! Trebuie mai întâi ca Guillemot să deschidă Poarta!

— Nicio problemă, răspunse acesta, frecându-se pe umăr. Sunt sigur de formula mea.

— Ai încercat-o deja? se interesă Coralie.

— Nu, dar totul îmi este foarte clar în minte.

— Îi e clar în minte… Atunci totul este în regulă… suntem salvaţi, suspină Romaric cu o asemenea ciudă, încât nu putură să se abţină să nu râdă.

21
Trecerea

Mai târziu, la căderea nopţii, Cavalerii se adunară pe lângă corturi pentru a-şi lua cina. Momentul i se păru bun lui Guillemot, care se ridică. Verifică vântul ce continua să bată în direcţia taberei, apoi închise ochii şi se concentră. Îl chemă pe Dagaz, Grafemul în formă de clepsidră, capabil, dacă era corect evocat, să modeleze şi să suspende timpul.

Guillemot învăţase de la Maestrul său, la Gifdu, în timpul unuia dintre rarele răstimpuri pe care l-au mai petrecut împreună, că niciun Grafem nu se cheamă strigând şi că, adesea, acelaşi Grafem, după cum este strigat sau murmurat, nu îndeplineşte aceleaşi funcţii.

Când Dagaz fu bine instalat în el, Guillemot îl şopti în vântul ce îl duse spre tabăra Cavalerilor:

— Daaaagaaz…

Efectul nu fu imediat, dar se dovedi, în cele din urmă, spectaculos. Cavalerii continuară câteva momente să mişte, aţâţând focul, curăţându-şi armele, amestecând zeama din oale. Apoi, încet, încet, gesturile lor deveniră tot mai lente, ca şi cum aceşti puternici războinici în armură ar fi amorţit; nimic de pe faţa lor nu trăda panica; s-ar fi zis că nu-şi dădeau seama de nimic!

În cele din urmă, înţepeniră pe deplin, împietriră, în felul oamenilor care au fost surprinşi în activitate de cenuşa fierbinte a unei erupţii vulcanice.

Micul grup scoase un strigăt. Nu era pentru prima oară când îl vedeau pe Guillemot făcând o vrajă; Ucenicul pusese deja la pământ un Ork, sub ochii lor, în pădurea din Troïl. Dar vraja asta era cu mult mai impresionantă!

— Bună treabă! spuse Romaric uluit.

— De necrezut… reuşi să bâiguie Gontrand.

Ambre, arătându-se surprinsă şi ea, îl privea curioasă pe

cel care lansase Grafemul. Acesta încercă să rămână impasibil; este adevărat, făcuse progrese remarcabile în practicarea vrăjitoriei, dar să nu roşească în faţa privirilor admirative ale prietenilor era o problemă mult mai complicată!

— I-ai transformat în statui? întrebă Coralie, care nu putea să-şi dezlipească ochii de la siluetele imobile, măsurându-le de jos în sus..

— Nu… continuă să se mişte, dar foarte încet, ceea ce lasă impresia că sunt imobili! în momentul acesta, timpul se derulează altfel pentru ei decât pentru noi. Astfel, vom putea trece prin faţa lor fără să ne vadă. Vom fi mult prea rapizi pentru privirile lor…

— Ei bine, bătrâne, şopti Romaric, trebuie să-ţi spun că m-ai dat gata!

— Da, ăăă… mulţumesc… în fine, să nu pierdem timpul, se lasă noaptea.

Traversară repede tabăra Cavalerilor, tremurând, strecurându-se pe sub privirile goale ale oamenilor împietriţi. Coralie se opri un moment să observe mai atent un căpitan cu barba stufoasă, care îşi ascuţea sabia; Romaric veni s-o tragă de mână.

— Stai un pic! Dar… e adevărat că se mişcă! exclamă fata. Uite, Romaric, dacă pun pietricica asta pe sabie, foarte aproape de gresia de ascuţit, o să cadă… Acolo! Ai văzut?

— Da, am văzut, fu de acord Romaric, care se simţea ameţit printre mândrii războinici neutralizaţi în câteva minute de un mărunt Ucenic Vrăjitor.

— Haide, să-i prindem din urmă pe ceilalţi; au şi ajuns la Porţi!

Coralie, care nu avea chef să rămână singură, acceptă în silă să-şi întrerupă experienţele. Se grăbiră să-şi ajungă prietenii.

— Care dintre ele? întrebă Gontrand încercând să descifreze semnele gravate în lemn.

— Acesta este, făcu Guillemot fără ezitare, desemnând

Poarta din dreapta, după ce aruncă o privire pe Grafemele ce erau înscrise în lemn.

— Eşti sigur? întrebă Coralie. Pentru că nu am de gând să mă trezesc în Lumea Reală!

— De ce? Ai putea merge la Cannes şi să urci treptele festivalului! o tachină Gontrand.

— Idiotule, dă-i drumu', îi răspunse ea împingându-l.

— La naiba! spuse Guillemot sâcâit. Pentru a deschide Poarta, trebuie să mai fac o vrajă. E prima dată, vă amintesc! Am nevoie de linişte ca să mă concentrez.

— Aşa e, e prima dată! se nelinişti din nou Coralie. Eşti sigur că…

— Sunt sigur de vrăjile mele, dar nu sunt sigur de rezultat.

— Dar ziceai, nici n-a trecut o oră de-atunci… se supără ea.

— … Că voi deschide Poarta, şi asta voi face. Apoi nu mai sunt sigur de nimic. Din cauza asta am avut nevoie de un martor, care să fie în stare, dacă iese prost, să meargă şi să-i explice tot ce am făcut Maestrului Qadehar! Sperând că acesta o să vrea să ne sară în ajutor.

— Un martor, reflectă rapid Ambre, nu contează ce martor?

— Da, nu contează cine.

— Atunci nu ştiu dacă despre asta este vorba, suspină fata, dar trebuie să fie tot imbecilul care ne urmăreşte cu discreţia unei turme de elefanţi. Thomas! Ieşi din ascunzătoare şi arată-te!

Spre stupefacţia generală, Thomas de Kandarisar ieşi dintr-un tufiş şi se îndreptă greoi spre grup.

— Alta, acum! facu Romaric furios. Spune, de când ne spionezi?

— Las-o baltă, îl sfătui Ambre. Oricum, eu sunt singura care şi-a dat seama că ne urmăreşte, aşa că nu are importanţă. Şi apoi, vezi, este nevoie de el, în definitiv…

— Ambre are dreptate, interveni Guillemot. Linişte!

Se adresă lui Thomas, care, în urma luptei cu Orkul, avea braţele bandajate şi susţinute de o eşarfă.

— Thomas, te simţi în stare să reţii tot ce voi face ca să ajungem în Lumea Incertă?

Thomas, care rămăsese indiferent la acţiunile de până acum ale grupului, dădu din cap. În privirea lui se putea citi o devoţiune totală pentru Gulliemot.

— Dacă observi ceva anormal, pleci în căutarea Maestrului Qadehar şi îi povesteşti totul. Dacă lucrurile par normale, aştepţi veşti de la noi timp de o săptămână; dacă după asta nu se întâmplă nimic, te duci şi-i explici. Dar nu înainte! Ai priceput?

Băiatul mormăi nemulţumit de faptul că va fi abandonat, dar dădu din cap în semn de aprobare. Scotoci prin buzunare, scoţând un obiect ciudat ce părea din argint şi ce reprezenta un fel de leu înconjurat de flăcări.

— Ia-l, Guillemot, spuse el înaintând şi întinzând bijuteria Ucenicului Vrăjitor. Este pentru tine. L-am luat de la Ork în timp ce mă băteam, data trecută. Poate îţi va folosi acolo.

Se adunară cu toţii în jurul obiectului, studiindu-l cu curiozitate.

— Mulţumesc, Thomas, răspunse grav Guillemot, strecurând bijuteria în sacul lui şi apropiindu-se de Porţi. Ah, mai e ceva: nu trebuie să întârziem prea mult aici. Vraja asupra cavalerilor se termină într-o oră… Sunteţi gata?

Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie se apropiară de amicul lor care se afla în faţa Porţii Lumii Incerte.

— Ţineţi-vă de mâini şi nu le daţi drumul sub niciun motiv.

Guillemot prinse mâna stângă pe care i-o întindea Ambre. Apoi se concentră. Să fabrici un Galdr, o vrajă complexă, era ceva mult mai complicat decât să invoci un Grafem…

Îl invocă mai întâi pe Raidhu, Trăsurica, Grafemul Călătoriilor, apoi îl invocă pe Eihwaz, Bătrânul Arbore, ce stabilea comunicarea dintre diferitele Lumi. Totul părea să meargă normal. Aşteptă ca acele două Grafeme să se contopească şi le invocă împreună: asta îi luă mai mult

timp. Tovarăşii lui, care nu se simţeau în largul lor şi cărora li se părea că durează prea mult, nu îndrăzniră nici să se mişte, nici să vorbească şi aproape nici să respire! În fine, cu o voce tremurătoare, atingând cu mâna dreaptă semnele de pe Poartă ce indicau Lumea Incertă, murmură incantaţia:

— Prin puterea Drumului, Nerthus, Ullr şi a Dublei Ramuri, Raidhu dedesubt şi Eihwaz deasupra, poartă-ne! RE!…

Auziră zgomotul unei porţi ce se deschide. Fiecare strângea cu putere mâna celuilalt. Uimiţi, văzură cum se sting stelele. Brusc, fură aspiraţi prin Poartă şi aruncaţi într-o gaură neagră, atraşi de un vârtej îngrozitor.

Sub ochii uimiţi ai lui Thomas, Poarta Lumii Incerte fu luminată de un fulger, şi Guillemot, Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie dispărură.

22
Colinele Mişcătoare

Lui Guillemot i s-a părut că a trecut doar o secundă. Cât a închis şi a deschis ochii, peisajul în care se găseau o clipă mai devreme a lăsat locul unor coline ciudate acoperite de iarbă, ce se succedau la infinit, cu vârfurile rotunjite ascunse în întuneric. Venise noaptea şi o lună nouă, ca un corn, strălucea printre stele. În spatele lui, o singură poartă îşi înălţa silueta într-o vâlcea, o poartă asemănătoare celei pe care o avuseseră în faţă la Ys. Nu era nimic altceva de jur împrejur. Nimic şi nimeni, nimeni…

Guillemot simţi că-l cuprinde o teamă cumplită. Ceilalţi! Unde erau ceilalţi?

Alergă ca un nebun de la dreapta la stânga, urcă pe mai multe coline, cercetă mai multe vâlcele, strigând până îşi pierdu vocea. Ajuns la capătul puterilor, se trânti pe iarbă şi izbucni în hohote de plâns. Ce s-ar fi putut întâmpla? Unde ar putea fi Romaric, Gontrand, Ambre şi Coralie? Nu este posibil, se ţineau cu toţii de mâini, doar cu câteva minute mai devreme! Lacrimile îi curgeau şiroi pe faţă. Ce făcuse cu toate sfaturile utile pe care i le dăduse Maestrul său? „Prudenţă şi umilinţă trebuie să fie cuvintele de ordine pentru un Vrăjitor…“ Fusese el prudent? Nu. Şi umil? Nici atât… Păcătuise printr-un orgoliu exagerat. El, cel supradotat pentru vrăjitorie, căruia nimic nu-i putea rezista, crezuse că Poarta i se va supune! Ce făcuse, Dumnezeule, ce făcuse?

Se calmă încet, încet şi, în timp ce-şi ştergea lacrimile, începu să se gândească. Ce-ar fi putut să nu fie în regulă când a invocat Galdr? A deschis Poarta, s-a pomenit în Lumea Incertă, dar singur. Complet singur… Guillemot înţepeni. Dintr-odată, înţelese. Cum putuse să-l uite din incantaţia sa pe Wunjo, Steagul, a cărui principală menire era să-i adune la un loc pe toţi cei care urmau acelaşi ţel?

N-ar fi trebuit să ajungă la RE, ci la WRE! îşi recită în minte Galdr aşa cum ar fi trebuit să-l construiască: „Prin puterea Generosului şi a Drumului, Nerthus, Ullr şi a Dublei Ramuri, Wunjo cel de sus, Raidhtu cel de jos şi Eihwaz cel dinainte, purtaţi-ne! WRE!“

Se blestemă pentru că a uitat, dar, în acelaşi timp, simţi şi o mare uşurare. Grafemul pe care nu-l formulase avea doar puterea să-i ţină pe indivizi uniţi… Prietenii lui nu rămăseseră prizonieri în vârtej, undeva între cele Două Lumi! La fel ca el, ceilalţi ajunseseră, fiecare la rândul lui, în Lumea Incertă. Dar unde? Scoase harta din sac şi o cercetă, cât putu de atent, la lumina slabă a lunii. Nu ajunsese la Poarta principală; cea în faţa căreia se afla era pe o insulă şi – privi de jur împrejur – locul în care se afla nu avea nimic dintr-o insulă. Pe hartă, totul indica faptul că se afla aici, undeva pe Colinele Mişcătoare. Cel mai bun lucru de făcut era ca, în zori, să ajungă la cel mai apropiat oraş, adică… da, Ferghânâ, ce ar trebui să fie la una sau două zile de mers.

Guillemot suspină şi se întinse pe iarbă, înfăşurat în confortabila lui haină de Omuleţ din Virdu. Ce idee grozavă avusese să împartă lucrurile şi să le împărtăşească prietenilor săi cunoştinţele pe care le avea despre Lumea Incertă! O speranţă secretă începea să crească în el. Toţi aveau o hartă şi toţi văzuseră bijuteria pe care Thomas i-o dăduse. Logic ar fi fost ca Gontrand, Romaric şi cele două surori să urmeze acest indiciu! Oricum, el asta va face. Şi apoi, în cel mai rău caz, Maestrul Qadehar, într-o săptămână, va porni în căutarea lor!

Înseninat de acest gând, Ucenicul îşi lăsă privirea să rătăcească în voie pe cer. Şi, surpriză, recunoscu stelele, dar nu erau deloc plasate normal. Era ceva foarte ciudat. Totuşi, aceleaşi constelaţii existau şi în Ys; în acelaşi timp, aveau forme neobişnuite… îşi promise să noteze toate aceste observaţii în carnet, la sculare, şi, epuizat de evenimentele de peste zi, lăsă somnul să-l învăluie.

A doua zi, Guillemot o luă la drum, după o noapte rea,

bântuită de vise agitate în care Ambre îl chema în ajutor, înainte de a dispărea fără ca el să poată face vreun gest. Aceste coşmaruri, ce îl chinuiau încă de când se trezise, îi schimbară starea de spirit; lăsând deoparte scenariile pe care le crease ca să se liniştească, ştia că situaţia nu era deloc roz, ca să nu-i spună catastrofală, şi că prietenii lui treceau, poate, printr-un pericol real, undeva în groaznica Lume Incertă.

Un animal, ce semăna cu un iepure, sări în apropiere. Fuga lui dezordonată şi ţopăită avea ceva caraghios, făcându-l pe băiat să surâdă. Guillemot îşi dădu seama imediat că i s-a făcut foame şi soarele ce arăta că este miezul zilei dovedea că are şi de ce. Scoase o bucată de pâine din sac şi începu să mestece. Fără să-şi explice cum, i se luă o piatră de pe inimă. Respiră uşurat. Ideea de a urma pista indicată de bijuterie îi apăru ca o certitudine, iar alegerea oraşului Ferghânâ – unica soluţie pentru începutul căutărilor sale! Porni din nou la drum, aproape vesel, cu inima încălzită de speranţa de a-şi regăsi repede tovarăşii.

Guillemot mergea de două zile de-a lungul nesfârşitului şir de coline. Înţelese în cele din urmă de ce purtau pe hartă numele de Colinele Mişcătoare: vântul ce-i zburlea părul castaniu făcea la fel şi cu iarba ce acoperea colinele şi despre care se putea spune că se mişcă la fel ca valurile. Soarele se dovedea mai arzător decât s-a temut, iar nopţile erau mai mult răcoroase decât reci. Proviziile lui erau pe terminate şi ştia că, dacă nu reuşea să ajungă curând la Ferghânâ, situaţia nu va întârzia să devină critică.

Cu toate astea, Guillemot nu era cu adevărat neliniştit. După măsurătorile pe care le făcea cu regularitate pe hartă, unde figurau coordonatele telurice, aerologice şi astronomice pentru Ferghânâ, nu era foarte departe. În fiecare clipă îi mulţumea Maestrului său că l-a obligat să se aplece asupra acestor ştiinţe dificile! Datorită lor, experienţei câştigate la Troïl şi cunoaşterii curenţilor schimbători din Lumea Incertă, a căror poziţie o fixase cu atenţie în timpul studiilor de la Gifdu, ştia cu exactitate

unde se afla. Briza ce sufla, undele pe care le simţea sub picioare, soarele şi stelele îl ghidau mai bine decât o hartă rutieră.

De fapt, puţin mai târziu, pe creasta unei coline mai înalte decât celelalte, descoperi zidurile de apărare ale oraşului Ferghânâ.

23
Marea Meduzelor de Foc

În cele din urmă, Coralie deschise ochii pe care îi închisese în momentul trecerii prin Poartă şi aşteptă să se obişnuiască puţin cu întunericul.

Se afla culcată în mijlocul unui talmeş-balmeş de neînchipuit de stofe, vase preţioase, cufere şi mobile sculptate puse unele peste altele. Îşi plimbă privirea peste ele, de jur împrejur; tavanul şi pereţii erau făcuţi din pânză groasă, şi fantele laterale lăsau să treacă prin ele lumina lunii. Coralie îşi dădu seama că se află într-un cort mare. Se aşeză pe scândurile de pe podea şi întoarse capul. În spatele ei, o Poartă întoarsă era fixată între o masă joasă şi un cufăr pântecos din care ieşeau eşarfe de mătase ce păreau ţinute multă vreme în apă.

Fata se ridică în picioare şi păru foarte îngrijorată de faptul că nu-i vedea mişcând pe ceilalţi. Observă pe colţul unei mobile aflate aproape de intrare o lampă cu ulei al cărei corp de aramă lucea în penumbră. Aprinse fitilul cu ajutorul unei vechi brichete de cărbune, lăsată chiar alături, semn că, din când în când, se mai venea pe aici. Apoi începu să răscolească prin cort.

— Hei, băieţi! N-are niciun haz să vă ascundeţi ca să mă speriaţi! Haideţi, ieşiţi de-acolo… Ohhh!

Ridicând o tapiserie care zăcea pe jos, descoperi o casetă de metal mâncată de rugină şi plină cu bijuterii.

„Trebuie să fie nebuni, gândi ea, ca să lase nişte bijuterii într-un loc deschis, la îndemâna oricui. Sunt superbe!“

Alese câteva dintre ele şi căută o oglindă pe care o găsi pe o mobilă deformată de umezeală. Îşi atârnă două pietre albastre la urechi, un colier de aur la gât şi o brăţară de argint la încheietura mâinii.

— Am o faţă de speriat, murmură ea.

Scoase o perie pe care avusese grijă să şi-o pună în sac şi se pieptănă cu grijă. Apoi începu să-i caute pe ceilalţi.

După ce răscoli cortul fără niciun rezultat, îşi spuse că poate au plecat deja. Fără s-o aştepte! Îşi strânse buzele. N-ar fi fost pentru prima oară… Aruncă o privire spre haina Omuleţului Cumsecade din Virdu şi ridică din umeri. Hotărât, nu este posibil să înfrunţi un lucru atât de îngrozitor! Oricum, afară se înnopta. Pătrunse prin deschizătura cortului.

— Ouau! Ia te uită!

Lui Coralie nu-i veni să-şi creadă ochilor. Se afla în plină mare! De jur împrejurul ei, marea strălucea sub lumina lunii! Se afla pe o platformă încăpătoare, ca o plută imensă. Peste tot pluteau alte plute, legate între ele prin pasarele de lemn; valuri mici făceau să se audă clipocitul mării în timp ce apa se strecura printre butuci.

— Ambre! Guillemot! Gontrand! Romaric!

Fără să părăsească intrarea în cort, îşi chemă prietenii strigând din răsputeri. Nu primi niciun răspuns… Se întoarse şi se lungi în locul unde deschisese ochii prima oară, nu fără să ia în drum câteva ţesături groase pentru a-şi face o saltea confortabilă şi o cuvertură.

De ce era singură aici? Coralie n-avea nici cea mai mică idee. Guillemot le arătase pe harta lui o insulă spunând – îşi amintea încă tonul lui plin de siguranţă: „Vom ajunge în Lumea Incertă aici…“ Aici, zici! O plută era ceva frumos, aşa înconjurată de apă, dar nu era o insulă! Era sigură, oricum, că nu se leagă! Nu le-a spus ea, le-a spus că n-o să meargă! Le plăcea s-o ia peste picior de câte ori era îngrijorată, dar, de data asta, oriunde s-ar afla în acest moment, o să-şi muşte mâinile că n-au ascultat-o. Cu siguranţă, avea ceva mai bun de făcut decât să se enerveze. Va vedea mâine… Se petrecuseră deja destule evenimente extraordinare!

Coralie se înfăşură în cuvertura improvizată şi încercă să adoarmă. Dar legănarea valurilor o deranja şi zgomotul apei ce se lovea de plută o facea mereu să tresară. Începu să se gândească la mama ei, din oraşul Krakal, la tatăl ei şi la Ambre. Unde ar putea fi în acest moment? În seara asta

ar da oricât ca să-i audă reproşurile! Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Clipocitul valurilor sfârşiră prin a o legăna şi somnul o cuprinse pe Coralie, târziu, în noapte.

— Priveşte, tată, ţi-am spus că în noaptea asta am văzut lumină şi am auzit zgomot în cortul cu obiecte!

Coralie deschise ochii. Era ghemuită în acelaşi loc, dar afară soarele înlocuise stelele. Cineva tocmai vorbea. Nu era un vis…

— Ce faci aici?

Coralie se ridică în capul oaselor pe saltea. Descoperi în faţa ei o fetiţă şi un bărbat care o studiau.

— Repet întrebarea: Ce faci aici? Înţelegi limba ska?

Bărbatul nu-i vorbea cu răutate; părea doar intrigat.

Coralie îl studie o clipă înainte de a răspunde. Nu era foarte înalt şi purta doar un şort foarte larg. Pielea îi era tăbăcită de soare şi scorojită de sare. Ceea ce o uimi pe fata din Ys era părul lui, aproape alb, şi ochii sticloşi. Fetiţa îi semăna ciudat de mult.

— Da, domnule, înţeleg ska. Dar ca să vă explic ce fac aici…

Fetiţa, cu părul lung şi alb, îmbrăcată cu o tunică largă ce părea a fi echivalentul unui costum de baie, îl trase pe tatăl ei de mână.

— Las-o, tată, sigur este o Pachahn. Oh, te rog, pot s-o iau cu mine?

Omul surâse drăgăstos privindu-şi fiica.

— Bine, Matsi. Dar numai până la prima coastă; ştii regula!

Bărbatul cu pielea arsă de sare părăsi cortul. Fiica lui, care părea să aibă vreo zece ani, se apropie veselă de Coralie.

— Mă cheamă Matsi!

— Şi eu sunt Coralie… Matsi, tatăl tău nu este supărat pe mine?

— Nu, răspunse fetiţa zâmbind-i cu toată gura. Se întâmplă deseori ca Pachahnii să urce pe plutele noastre

ca să se ascundă, când se apropie de coastă. Dar îi găsesc întotdeauna!

— Pachahnii… Cine sunt ăştia?

— Pasageri clandestini, bineînţeles! Hai, vino să ne jucăm afară! Când vom ajunge pe lângă o coastă, vei fi dusă pe pământ şi eu voi fi din nou singură.

O luă pe Coralie de mână şi o trase afară din cort.

— De ce sunt ochii tăi atât de limpezi? Ca şi cum ar avea deasupra o peliculă transparentă.

Obosite să se fugărească râzând şi să se bălăcească în apă, Coralie şi Matsi se aşezaseră pe marginea plutei şi discutau uscându-se la soare.

— Ca să văd sub apă. Tata mi-a spus că toţi copiii Poporului Mării se nasc aşa.

— Sunteţi mulţi? întrebă Coralie care explora fascinată, din priviri, pontoanele a optsprezece plute ce erau în posesia celui de al Şaselea Trib al Poporului Mării, căruia îi aparţineau Matsi şi tatăl ei.

— Sunt treizeci de triburi în total, spuse fetiţa cu mândrie. Unii au patruzeci de plute. Pe vremea bunicului meu, ai mei aveau douăzeci şi şapte! Este mai bine să ai mai multe plute. Sunt mai stabile pe mare. Şi sunt mai multe locuri de joacă.

— N-aţi fost niciodată pe uscat? se miră Coralie. Vă petreceţi toată viaţa pe plutele voastre?

— De ce să mergem pe uscat? răspunse Matsi. Doar ne apropiem de coaste, atâta tot. Uneori, se desface o plută, care este trimisă pe o plajă pentru a schimba peştele pe alte lucruri. Pământul este periculos. Aici suntem în siguranţă! Dar, ce este… este că sunt foarte singură.

— Nu ai prieteni? Mai sunt şi alţi copii totuşi pe plute.

— Este adevărat, răspunse cu seriozitate fetiţa. Dar tatăl meu este paznicul obiectelor, şi ceilalţi nu vor să se joace cu mine.

— Nu vor să se joace cu tine pentru că tatăl tău este un om important? se miră Coralie.

Matsi izbucni în râs şi bătu apa cu picioarele.

— Un om important, tata? Ei bine, nu, dimpotrivă, este cel mai puţin important dintre toţi! Pacheiak, cel care conduce plutele noastre de la o coastă la alta cu ajutorul curenţilor, este un om important. Haleiak care pescuieşte cei mai mari peşti este un om important. Ousnak care navighează rapid şi foarte departe este un om important. Dar tata, Wal, păzeşte doar obiectele pe care marea ni le aduce sau pe care Ousnak le scoate de pe fund. De ce-ai vrea să fie important?! Păzeşte nişte lucruri ce nu sunt bune de nimic.

Coralie rămase mută de uimire. Obiecte inutile? Dar cum este posibil…? Se gândi la argumentele pe care să le folosească pentru a o convinge pe Matsi de importanţa lor, fără să găsească vreunul. Evident, era imposibil, în acest loc unde toată lumea era aproape goală, să fie apreciate rochiile şi bijuteriile! în cele din urmă, întrebă:

— Dacă sunt inutile, atunci de ce le păstraţi?

— Pentru că întotdeauna au fost păzite. Aşa cum întotdeauna a existat un ghid pentru plutele noastre, a existat şi un paznic pentru obiecte, asta este tot.

— Şi te deranjează că tatăl tău este paznic?

— Ce mă deranjează este faptul că nimeni nu vrea să se joace cu mine… Uită-te, acolo! Meduzele de foc!

Matsi întinse mâna în direcţia unei uriaşe pete întunecate, ce se unduia la suprafaţă în ritmul valurilor mării.

— Şi sunt periculoase? se nelinişti Coralie.

— Nu, atâta vreme cât rămâi pe plută şi nu te duci în apă.

Plutele se întâlniră curând în centrul imensei pete neliniştitoare. Nimeni din trib nu părea tulburat, dar fiecare avea grijă să nu se apropie prea tare de margine.

— Şi seamănă… cu meduzele! exclamă Coralie, care studie dezgustată masa compactă şi gelatinoasă. Ce oribil! Detest meduzele!

Un frison îngheţat îi trecu pe spinare. Era ceva mai puternic decât ea: avea o aversiune pentru tot ce semăna

cu o gelatină! Când era mică, din dorinţa de a o necăji, Ambre umbla după ea cu un borcan de jeleu de afine; Coralie ţipa până când mama ei îi sărea în ajutor. Era imposibil să spună de unde îi venea această groază. Dar persista şi n-o părăsise niciodată.

— Ţi-am spus, sunt Meduzele de Foc, insistă Matsi. Singure nu sunt periculoase, dar când se adună, pot ucide şi balene! Altădată scăpau de Pachahni aruncându-i în mijlocul Meduzelor de Foc, adăugă ea râzând. Astăzi, e mai puţin hazliu: se mulţumesc să-i debarce când au de făcut vreun troc pe coastă!

— Brrr! tremură Coralie. Trebuie să fie groaznic să cazi acolo!

— Mori în câteva minute, o anunţă calm fetiţa. Singura şansă este să reuşeşti să plonjezi şi să scapi de ele înotând pe sub apă.

— Şi scapi?

— Da. Eu am facut-o o dată.

Coralie îi aruncă o privire admirativă.

— Este mult mai uşor decât să scapi de un Gommon, în orice caz, preciză Matsi.

Coralie se cam îndoia şi se întrebă dacă n-ar fi preferat să aibă mai degrabă de-a face cu acei monştri decât cu aceste bestii gelatinoase şi respingătoare.

— Gommonii ajung până aici? întrebă ea.

— Nu. Când ne atacă, asta se întâmplă pe coaste sau pe plajă.

— Asta, asta ştiu… mormăi Coralie a cărei faţă se întunecă. Alungă meduzele din minte şi îşi reaminti povestea cu capturarea Gommonului şi cu răpirea lui Agathe, evenimente care erau la originea întregii aventuri. Gândul îi zbură la sora şi la prietenii ei şi o cuprinse un sentiment de tristeţe. Dar la ce bun să se lase pradă necazurilor? Atâta vreme cât nu se afla pe uscat, nu putea face nimic.

— Ce se întâmplă cu tine? o întrebă Matsi observând lacrimile din ochii noii sale prietene.

— Nimic, nimic, răspunse Coralie, scuturând din cap. Să

mergem la tatăl tău, ne face semn.

Mirosul de peşte fript, ce plutea în aer de ceva timp, devenise mai ademenitor, şi tatăl lui Matsi le chemă la masă.

24
Violetul Irtych

Trebuie să fi fost spre după-amiază. Cam de o oră, Ambre nu înceta să se tot uite în spate: i se părea că este urmărită. Simţea în spatele ei o prezenţă şi avea sentimentul neplăcut că o urmăreşte cineva. Dar, de fiecare dată, nu vedea nimic. Continuă să meargă pe sub copacii groşi, fără să reuşească să scape de nelinişte.

La fel ca Guillemot pe colină şi Coralie pe plută, Ambre se pomeni înconjurată de noapte. Fără să se îngrijoreze, aşteptă ca ochii să i se obişnuiască puţin cu întunericul. Ceva mai târziu, descoperi în jurul ei nişte forme uriaşe, nemişcate şi deasupra, luna, acoperită de imense mase mişcătoare.

„Bine, sunt într-o pădure, s-a asigurat ea, apropiindu-se de un copac şi atingându-i scoarţa. Din cauza asta s-a făcut atât de întuneric.”

Aruncă o privire scurtă în jur şi constată că prietenii nu erau cu ea. Nu-şi putu stăpâni un suspin. Ce se întâmplase? Nimic bun, asta era sigur. Poate că Guillemot s-a înşelat şi existau mai multe Porţi în Lumea Incertă!? Dar n-o fi avut o formulă care să-i facă să rămână uniţi în timpul trecerii?

„Ca să aflu, ar trebui să-l găsesc pe acest Ucenic Vrăjitor!” îşi zise ea.

Apoi şi-o imagină pe sora ei. Singură şi ea în faţa unei Porţi, complet dezorientată. Strânse din pumni.

„Dacă se distrează cineva facându-i vreun rău! Oh! Guillemot, Guillemot! De ce?“

A avut o încredere oarbă şi i-a împins şi pe ceilalţi să-l urmeze! Dar a se lamenta ori a se lăsa pradă regretelor nu folosea la nimic. Mândră, îşi îndreptă bărbia şi, cu mâinile în şolduri, începu să studieze locul unde se găsea.

În cele din urmă descoperi, sculptată în trunchiul unui stejar uriaş, Poarta ce o adusese aici. Cum se făcuse prea întuneric pentru a se aventura în explorarea pădurii, se căţără pe prima creangă mai groasă a copacului, unde se ghemui învelită în haina din Virdu.

„Aici măcar sunt păzită de fiarele periculoase, dacă ar exista!”

Ambre nu se temea. După ce se gândi la sora ei, adormi, epuizată de eforturile şi de tensiunea de peste zi.

La primele raze de lumină, a deschis ochii mari şi albaştri. În timpul nopţii s-a trezit de mai multe ori. Auzise un zgomot ciudat la rădăcina copacului şi, mai târziu, a simţit că o atinge ceva. N-a intrat în panică ştiind prea bine că pădurea este mult mai vie sub razele lunii decât sub cele ale soarelui. Trilurile păsărilor i-au salutat trezirea şi s-a întins leneşă, aşezată pe ramura ei, cu picioarele atârnând. Era urcată sus, în stejar, şi dintr-o privire pricepu că se află în mijlocul pădurii; arbori şi iar arbori, cât vezi cu ochii. Imediat şi-a dat drumul de-a lungul trunchiului, aterizând uşor pe pământ. O privire aruncată pe harta Lumii Incerte îi indică faptul că se găsea în Violetul Irtych. Oriunde s-ar fi aflat, trebuia să se îndrepte direct spre vest!

„Primul lucru care trebuie făcut este să ies de aici şi să găsesc o zonă locuită, unde aş putea să aflu una-alta, dar şi să mă gândesc la un plan de acţiune pentru a da de ceilalţi”, conchise ea.

Observă poziţia soarelui şi o luă la drum spre vest, până în momentul în care avu sentimentul că o urmăreşte cineva.

Mai merse un timp, fără să poată scăpa de această impresie neplăcută, printre stejarii bătrâni cu trunchiurile scorojite, ale căror ramuri se întindeau deasupra ei ca bolţile unei catedrale. Îi plăcea pădurea, care îi amintea de cea din Paimperol, din Ţara Ys, unde mergea adesea cu tatăl ei. Ambre se simţea întotdeauna bine în mijlocul

naturii şi mai ales în pădure. În Ţara Ys nu existau păduri amenajate de om, cum erau atâtea în Lumea Reală. Erau sălbatice, misterioase şi populate de creaturi numeroase şi stranii, şi omul care se aventura într-o asemenea pădure nu era altceva decât o fiinţă printre atâtea altele. Exista un respect şi în acelaşi timp o anume formă de complicitate între natură şi locuitorii Ţării Ys. Era ca un pact străvechi, încheiat cu atât de mult timp în urmă, încât memoria omenească nu-şi mai putea aminti acel eveniment.

Ambre ajunse într-un luminiş. Resturi de lemn ars, ca rămăşiţele unei colibe, vorbeau limpede despre faptul că, de curând, au poposit aici cărbunarii care făceau cărbune din lemnul copacilor. Mulţumită să descopere urme de om, Ambre înaintă spre un loc mai liber. În acea clipă intuiţia îi spuse că trebuie să fie în gardă. Fata înţepeni. Cât fusese de proastă! Trebuia să se întoarcă în pădure cât mai repede! Dacă era un animal care o urmărise de la început, de ce n-a atacat-o până acum? Sigur, datorită copacilor ce au protejat-o!? Copacii în care se putea refugia! Se întoarse din drum şi o luă la fugă. Dar era prea târziu… Năvălind din pădure, un animal de o înălţime impresionantă se repezi spre ea grohăind; avea corpul şi labele de porc mistreţ, iar capul de câine! Era urmat de o haită de creaturi de acelaşi fel. Ambre făcu cale-ntoarsă şi se îndreptă spre fosta colibă a cărbunarilor. Se aplecă pentru a apuca o creangă şi reuşi să se caţere pe acoperişul din grinzi ce se mişcau.

Câteva secunde mai târziu casa era încercuită de bestiile băloase care lătrau şi îşi arătau colţii.

— Haideţi! Culcat! La coteţ cu voi! ordonă Ambre cu voce tremurătoare, ameninţându-i cu creanga.

O podidiră lacrimile. La ce bun? Singurul lucru important în acel moment era să-şi apere cu orice preţ viaţa.

— Haide, cuţulică, prinde băţul! Haideţi, porci scârboşi, s-o terminăm! strigă ea într-un ultim elan ironic.

În acel moment, şeful haitei reuşi să urce pe una dintre grinzi şi să înainteze prudent pe copitele nesigure spre

Ambre. Aceasta îi arse cu creanga o lovitură zdravănă peste bot, ce îl făcu să alunece printre ruine.

— Unu! Cine urmează?

Haita urla. În câteva minute vor lua cu asalt coliba. Ambre o ştia, dar, ciudat, nu-i era deloc frică. Era doar incitată, simţea o dorinţă sălbatică să se lupte până la capăt, până la limita puterilor ei! Dintr-odată, un sunet de corn răsună şi cavalerii năvăliră în luminiş. Bestiile îşi manifestară nemulţumirea văzând că le scapă prada, ezitară şi, în cele din urmă, o luară la goană. Bărbaţii călare se apropiară de coliba pe care Ambre era căţărată, tot cu creanga în mână.

Erau vreo duzină, îmbrăcaţi în armuri din metal uşor, cu reflexe violete; pe creasta coifului era arborat craniul unui animal de pădure. Purtau în bandulieră o suliţă de vânătoare şi la şold aveau o sabie. Caii erau puternici. Pe crupa unora dintre ei atârna corpul unui animal ce semăna cu un cerb. Cel care trebuie să fie fost şeful, coborî din şa, imitat imediat de ceilalţi care, în faţa lui, puseră un genunchi în pământ.

El înaintă spre Ambre şi îşi scoase coiful pe care era înfipt un craniu de urs.

— O femeie! exclamă fata care, de uimire, îşi pierdu şi creanga.

De sub coif se revărsă un păr blond şi lung, iar faţa femeii era luminată de doi ochi strălucitori şi verzi.

— Numele meu este Kushumaï. Kushumaï-Vânătoarea.

Îşi întinse mâna spre Ambre ajutând-o să-şi părăsească refugiul atât de nesigur.

— Eu mă numesc Ambre. Ambre de Krakal…

Vânătoarea îi surâse şi continuă, tot în limba ska:

— Ei bine, Ambre, fii bine-venită în temuta pădure Violetul Irtych!

Tânăra, faţă de care tovarăşii săi dovedeau un mare respect, a luat-o pe Ambre pe calul ei. Au călărit mai bine de o oră în linişte. Ambre decise să rupă tăcerea. Prea

multe întrebări o hărţuiau!

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar… unde mergem?

— Spune-mi Kushumaï. Doar ţi-a spus cum mă cheamă. Ai voie să-mi spui pe nume.

— Scuze, ăă, Kushumaï… atunci, unde mergem?

— La mine, în castelul meu din Gor.

Răspunsul lui Kushuma'i era laconic. Asta o deranjă pe Ambre care continuă să pună întrebări.

— Tocmai eraţi la vânătoare când aţi auzit monştrii lătrând?

— Nimic nu ţi se poate ascunde. Aceşti monştri, care se numesc Roukhs, nu sunt niciodată foarte discreţi!

— Şi aceşti… Roukhs de unde vin?

— Din oraşe, unde sunt antrenaţi pentru lupte. Învingătorii sunt răsfăţaţi, perdanţii sunt ucişi sau abandonaţi şi nevoiţi să trăiască în pădure.

— Vreţi să spuneţi că nu sunt sălbatici?

— Sunt nişte biete animale inventate de magicieni fără scrupule. Poartă în ele nebunia omului, din cauza asta sunt atât de răi. Lumea sălbatică este dură, crudă uneori, dar nu este rea. Natura nu este nici bună, nici rea: există în afara noţiunilor de bine şi de rău.

Ambre reflectă un moment la ceea ce tocmai spusese Kushumaï, apoi continuă:

— În fine, din fericire, aţi trecut pe acolo. Dacă m-aţi fi văzut alergând, complet pierdută, prin luminiş!

— Dar te-am văzut, răspunse Kushumaï calmă.

Ambre rămase mută.

— M-aţi… m-aţi văzut? Atunci voi eraţi?

— De la început, încheie la rândul el călăreaţa.

— De ce? De ce? bâigui Ambre.

— Pentru că voiam să vedem dacă vei avea îndrăzneala să te aperi, explică Vânătoarea izbucnind în râs. Dacă ai fi renunţat, dacă te-ai fi lăsat copleşită de Roukhi, aceştia s-ar fi bucurat de o masă straşnică, şi asta ar fi fost bine pentru ei. Numai că tu nu ai renunţat, te-ai bătut, şi mi-a făcut plăcere să te ajut; asta a fost bine pentru tine.

— E monstruos! se indignă Ambre.

— Ţi-am spus, încheie Kushumaï cu o voce caldă, dar fermă: asemenea naturii, mama mea, sunt deasupra de bine şi de rău.

Kushumaï-Vânătoarea încălecă în şa şi, curând, porni călare printre uriaşii arbori.

25
Plaja

Romaric simţi nisipul sub tălpi. La fel ca şi Guillemot, Coralie şi Ambre în acelaşi moment, holba ochii în întuneric.

Primul lucru pe care îl observă fu o plajă mărginită de-o parte şi de alta de stânci. Al doilea lucru, o poartă pe trei sferturi îngropată în nisip, pe care marea o spăla din când în când. Al, treilea lucru, că era singur. O serie de înjurături oscilând între decent şi grosolan urmau una după alta, în timp ce se plimba în lung şi-n lat, nervos, pe plajă, pentru a se calma. De când s-a lăsat pe mâna inconştientului său văr, îi trecuse cheful de orice vrăjitorie! S-a înşelat, de la început, din Ţara Ys: Guillemot nu era numai nebun, era şi periculos.

Dintr-odată, băiatul auzi un zgomot la marginea plajei. El blestema în timp ce prietenii lui erau acolo, la câteva sute de metri, îngrijoraţi pentru el şi, sigur, căutându-l! Se simţi uşurat. Fericit, se grăbi să meargă spre ei, în timp ce instinctul îi spunea să se ferească. Oare chiar o fi vorba despre amicii lui? Cine alţii, dacă nu ei, s-ar fi putut plimba noaptea, pe o plajă din Lumea Incertă? îşi ţinu respiraţia. Răspunsul îi păru simplu: Gommonii…

Gommonii se puteau afla, la ora asta, pe malul mării, în Lumea Incertă, din moment ce… din moment ce aici era locul unde trăiau! Romaric îşi înăbuşi o nouă înjurătură. Se strădui cât putu să şteargă urmele pe care paşii lui le lăsau pe nisip şi merse pe malul mării, stropind cât mai puţin, spre stâncile din cealaltă parte a plajei. Drumul i se păru interminabil.

În ciuda temerilor sale, a ajuns la zona stâncoasă fără necazuri. Verifică dacă nu era nimeni în jur, apoi găsi o ascunzătoare, o mică grotă săpată într-o stâncă uriaşă. Îşi scoase pantofii, ciorapii şi pantalonii uzi până la genunchi. Se întinse pe pământul uscat şi se înfăşură în haina

călduroasă din Virdu.

Valurile loveau coasta ceva mai jos, se retrăgeau lăsând în urmă spumă, apoi reveneau neîncetat. Zgomotul mării nu-l deranja pe băiat. Nu reuşea totuşi să adoarmă. Era prea zbuciumat. Gândurile i se buluceau în cap, fugind de la părinţi la unchiul Urien, de la Urien la Guillemot şi de la Guillemot la prietenii lui. Nu reuşi să aţipească decât spre dimineaţă şi dormi iepureşte, trezindu-se la fiecare val mai mare ce lovea la baza stâncilor.

Când se trezi, soarele era deja sus. Îşi pipăi hainele încă umede, strâmbându-se. Apoi mâncă ceva; proviziile lui erau puţine şi trebui să se mulţumească să ronţăie ceva, dar îi era imposibil să înceapă o nouă zi cu stomacul gol. Mai ales după o asemenea noapte. Apoi inspectă împrejurimile înainte de a-şi părăsi ascunzătoarea şi de a porni pe plajă.

Se îndreptă spre Poarta pe jumătate îngropată în nisip. Inima îi bătu mai tare: acolo pe unde bântuise ca să-şi calmeze nervii, în ajun, alt fel de urme se făceau văzute pe nisip. Urmele astea, mari şi adânci, nu erau urme de om.

— Sigur au fost Gommoni, murmură Romaric.

Scăpase cu bine! Poveşti groaznice circulau în legătură cu aceşti monştri şi obiceiurile lor alimentare; nu ezitau să se hrănească oricând cu oameni, dacă se ivea ocazia. Începu să tremure. Încă o dată, instinctul lui îl salvase.

„Romaric, bătrâne, nu e de stat pe-aici!“

Întorcând spatele mării, se căţără pe dune şi, câteva zeci de minute mai târziu, în faţa lui se întindea un lan de grâu.

Ceva mai departe, întâlni sub un copac doi ţărani bătrâni. Tocmai se pregăteau să bea dintr-o ploscă, feriţi de razele soarelui, şi îl priveau insistent, fără a părea prea uimiţi de prezenţa lui.

Romaric îşi trecu mâna prin păr să dea impresia unui băiat prezentabil şi începu o conversaţie în ska. Înţelese imediat că se află în nordul oraşului de preoţi, Yenibohor. Un oraş pe care ar fi mai bine să-l evite, câtă vreme era

tânăr şi sănătos, pentru că, povesteau ei, preoţii se pricepeau la convertiri rapide şi la sacrificii uşoare.

— Dar tu ar trebui să ştii asta mai bine decât noi, nu-i aşa, băiete?

Omul îi făcu cu ochiul tovarăşului său.

— De ce ar trebui s-o ştiu? întrebă cu candoare Romaric.

— Oh! răspunse al doilea ţăran zâmbind, nu este prima dată când un novice scapă din acest oraş infernal ca să-şi găsească refugiul pe coaste.

— Noi înţelegem, dar n-o să spunem nimic, îl încurajă primul. De ce i-am ajuta pe blestemaţii de preoţi cărora deja le plătim dijmă? se adresă el celuilalt.

— Nu avem de ce să le spunem ce se petrece, confirmă al doilea dând din cap. Dimpotrivă. Iar ţie, băiete, nimic nu ne împiedică să-ţi dăm un sfat: întoarce-te pe coastă, aproape de mare, şi aşteaptă să treacă un vapor căruia să-i faci semn.

— Dar Gommonii? obiectă băiatul din Ys.

— Gommonii sunt de preferat oamenilor din Yenibohor, explică primul ţăran. Şi vei avea mai multe şanse să te salvezi pe mare decât pe uscat; preoţii cu haine albe controlează peninsula.

Bărbaţii îi oferiră să bea vin îndoit cu apă din plosca lor şi să mănânce puţină pâine. Romaric nu refuză. Mestecând bucata enormă pe care i-au dat-o, hotărî să asculte sfaturile ţăranilor.

Se pregătea să plece după ce le mulţumi, când îşi aminti de bijuteria pe care le-o arătase Thomas chiar înainte de a trece prin Poartă. Desenă simbolul în praf. Cei doi oameni se priviră.

— Este blazonul oraşului Yâdigâr, care se găseşte la sud de Deşertul Vorace. Nu are o bună reputaţie. De acolo vii?

— Nu, acolo mă gândesc să mă duc… Hmm, se miră Romaric, pentru nişte ţărani găsesc că ştiţi o mulţime de lucruri!

— Este o insultă sau un compliment? răspunseră cei doi râzând. Crezi că este necesar să fii idiot pentru a cultiva pământul sau pentru a te ocupa de animale?

— Nu, se bâlbâi băiatul, nu… Voiam doar să spun că păreţi să fi călătorit foarte mult, asta este tot!

— Nu este întotdeauna nevoie să călătoreşti ca să te instruieşti! îl ironiză primul ţăran. E nevoie de puţină şcoală, de multe cărţi.

— Şi apoi de poveştile celor care călătoresc! hohoti cel de-al doilea.

Romaric îi salută şi îşi reluă drumul spre plajă.

Reveni fără tragere de inimă înspre plajă, nisipul şi stâncile. Locul era tot gol. Prudenţa îi dicta să se ascundă între stânci, dar tenacitatea nu era punctul lui forte şi nici răbdarea nu era principala calitate! Îşi alungă plictiseala facând exerciţii fizice şi repetând mişcările pe care le cunoştea din Quwatin, arta marţială folosită în Ys; apoi merse puţin pe plajă. Din depărtare, zări o bucată de pământ ce ar fi putut fi o insulă şi, deasupra, un munte fumegând, care trebuie să fi fost un vulcan. Niciodată nu şi-ar fi dorit să-şi toace nervii pe plaja asta. Oare cât timp va trebui s-o facă? Nu avea provizii decât pentru încă două zile. Pe loc, luă o hotărâre: îi dădea doar două zile unui vapor pentru a-şi face apariţia! Dacă pierde această ocazie, îşi va încerca norocul mergând pe uscat. Şi la naiba cu preoţii din Yenibohor! Prefera să-şi vândă scump pielea facând ceva, decât să şi-o piardă prosteşte, fără să întreprindă nimic.

Se întoarse în grota unde îşi petrecuse noaptea şi se puse să studieze serios harta Lumii Incerte, copiată la adăpostul altor stânci, în acele vremuri minunate când încă se afla în iubita lui Ţară Ys, înconjurat de prieteni.

26
Tur de forţă

Torţe aprinse erau agăţate în inele de fier fixate în ziduri şi luminau cu flacăra lor zugrăveala roşie ca sângele a unei camere mari şi rotunde. Gontrand înaintă câţiva paşi. Locul era sufocat de mobile încărcate cu cărţi şi cu hărţi, iar pe mese se amestecau eprubete şi retorte; unele erau încălzite de o lampă cu gaz, şi lichidul pe care-l conţineau fierbea în clocote mari.

— Fiţi bine-veniţi la Gargamel, gândi cu glas tare Gontrand plimbându-şi privirea de jur împrejur.

În mijlocul camerei se înălţa o Poartă asemănătoare celei care îl scosese din Ţara Ys.

„În faţa Porţii am fost cinci, şi eu mă aflu singur, de cealaltă parte“, îşi spuse băiatul.

Îşi încrucişă braţele, apoi se scărpină pe bărbie cu mâna dreaptă, cu un aer perplex, aşa cum făcea întotdeauna când reflecta adânc.

Un lucru era sigur; vraja lui Guillemot a funcţionat, pentru că a trecut de Poartă. Dar se petrecuseră şi câteva lucruri nefireşti, pentru că se afla complet singur de cealaltă parte.

Magia nu poate fi prea diferită de muzică: e suficient un decalaj de un singur semiton faţă de partitură şi se cântă o altă arie decât cea dorită. Sau, la fel, când se interpretează o partitură într-o altă cheie decât cea indicată pe portativ…

Deci, fără îndoială, asta s-a întâmplat: flecare a abordat aceeaşi piesă (Lumea Incertă) într-o cheie diferită (o Poartă diferită)! El nu era Vrăjitor, dar ştia că ar trebui reparată greşeala acordând instrumentele, astfel încât să se cânte aceeaşi arie. Într-un cuvânt, să se regăsească.

Se îndreptă spre uşa de metal ce se deschidea spre o scară în spirală. Dintr-odată se opri. Urechea lui antrenată auzi un zgomot ce venea de pe scară, un zgomot ce

creştea. Nu exista niciun dubiu: cineva, nu, două persoane urcau treptele.

Fără să se sperie, Gontrand căută o altă ieşire. Privind în jur, în întuneric, sfârşi prin a distinge, în peretele situat la cealaltă extremitate a camerei, o fantă făcută la înălţimea unui om. Părea să comunice cu exteriorul, judecând după flacăra unei torţe agăţate în dreapta lui, ce tremura din pricina unui uşor curent de aer. Fără să piardă nicio clipă, se apropie. Fanta era suficient de largă pentru a se putea strecura prin ea. Trebuia s-o facă repede: pe scară, zgomotul paşilor se apropia din ce în ce mai mult. Se pomeni într-un pasaj ce semăna cu un tub, atât de strâmt, încât nu putea să înainteze decât târându-se. Reuşi să se deplaseze ajutându-se de asperităţile pietrelor, până ajunse, în sfârşit, afară.

Era noapte. Stelele scânteiau pe cer şi o lună palidă lumina o grămadă de bolovani… la vreo douăzeci de metri mai jos! Şi mai jos, valurile mării se loveau la capătul unei faleze. Cuprins de ameţeală, cu inima bătând, Gontrand închise ochii; Ambre sau Romaric ar fi trebuit să fie în locul lui. Căţărători pricepuţi, ei n-ar fi ştiut ce înseamnă ameţeala!

Respiră adânc de mai multe ori pentru a-şi recăpăta calmul înainte de a deschide din nou ochii. Cum era inutil să încerce să se salveze luând-o în jos, se afla în faţa următoarei alternative: fie rămâne ascuns acolo, aşteptând ca vizitatorii, ai căror paşi i-a auzit, să părăsească sala – ceea ce ar fi putut lua ceva timp fie o lua spre vârful turnului. Frica de a înfrunta ameţeala îl determină să se întoarcă. Făcu deci drumul în sens invers şi, protejat de întunericul ce îl înconjura, privi cu atenţie sala. Era cineva înăuntru! Văzu un bărbat care se agita în faţa unei mese pe care erau aşezate diferite instrumente folosite la experimente chimice. Cum erau cu spatele, Gontrand observă numai că era înalt şi slab. La un moment dat, bărbatul întinse o eprubetă spre lumina unei torţe, pentru a-i examina conţinutul; îi lipsea un deget de la mâna

dreaptă.

Pe scară, un alt zgomot de paşi era acum foarte aproape. Un zgomot puternic, atât de neliniştitor încât Gontrand, fără să mai aştepte, luă decizia să-şi încerce norocul prin partea de sus a turnului. Ajunse la capătul pasajului cât putu de repede.

Apoi, aşezându-se pe spate, începu să se tragă, cu braţele ţinute în sus, căutând cu mâinile ceva de care să se agaţe. Se pomeni în gol, cu tot corpul lipit de peretele exterior. „Sunt nebun de-a binelea!“, gemu el.

Niciodată nu-i fusese atât de frică.

Agăţându-se cu mâinile, având grijă să nu privească în jos, reuşi să se strecoare încet şi sfârşi prin a ajunge în vârful turnului. Se agăţă de creneluri, apoi, epuizat, se lăsă să cadă pe podeaua din dale.

„Oare ce plăcere poate găsi Ambre în escaladare…“ gândi el scuturând din cap.

Acum era nevoie ca prin orice metodă să părăsească acest turn blestemat!

Câteva secunde îi trebuiră pentru a-şi recăpăta suflul şi a-şi recupera ceva din forţe. Păşind pe vârfuri, inspectă platforma pe care tocmai aterizase. Singura ieşire vizibilă era capătul unei scări ce se cufunda în clădire. Dar nu intenţiona s-o folosească, pentru că de acolo, ar fi jurat, provenea zgomotul de paşi pe care îl auzise. Strâmbându-se, se aplecă peste creneluri şi descoperi ceea ce căuta: o succesiune de grinzi fixate în ziduri, ce coborau în spirală până la baza turnului. Folosite, fără îndoială, în timpul construirii lui. Înarmându-se cu o doză mare de curaj, Gontrand puse piciorul pe prima dintre grinzi, ţinându-se cum putea mai bine de perete.

Coborârea i se păru fără sfârşit, cu atât mai mult cu cât trebuia să se oprească des pentru a-şi şterge cu mâneca sudoarea ce îi intra în ochi. Şi acest tremurat din tot corpul, ce luă sfârşit doar când puse piciorul pe pământ…

În faţa lui, o cărăruie ce se strecura printre bucăţile mari de stâncă. O luă la fugă. Traversă ruinele a ceea ce fusese cândva un sat fortificat: case părăsite, ziduri

năruite. Alergă până i se tăie răsuflarea. În fine, când se simţi în siguranţă, se opri. Aranjându-şi pe umeri haina din Virdu, se întoarse. Privi turnul ce se înălţa spre cer, sumbru şi înspăimântător. Tremurând, îşi reluă drumul.

27
False magii

Guillemot ajunse la poalele zidurilor oraşului, ziduri pe care soarele apunând le scălda într-o intensă lumină aurie. Ferghânâ era aşezat în apropierea Mării Furtunilor şi a Deşertului Vorace. Pentru populaţia care trăia acolo, era principalul centru comercial. Fost loc de oprire pe Drumul Lemnului, pe care se transportau, într-o perioadă mai fericită, bogăţiile naturale din Violetul Irtych spre oraşele din Sudul bogat, oraşul îşi datora astăzi opulenţa pieţelor sale, care atrăgeau oameni din toată Lumea Incertă, şi taxelor percepute de la cei care veneau pentru afaceri.

Ucenicul Vrăjitor ajunse, ascuns sub haina de Omuleţ din Virdu, în faţa uneia dintre porţile monumentale ale oraşului-cetate. Pentru a putea intra trebui să plătească o taxă de trecere – un smarald şi două safire – unei gărzi ca un monstru, o încrucişare, fără nicio îndoială, între un Ork şi o fiinţă umană.

Guillemot hoinări un timp pe străzile încâlcite peste care pluteau mirosuri puternice de tocană, leşie şi urină. Se minună de mărfurile lucitoare etalate în faţa dughenelor, de spectacolul dat de jongleri şi de înghiţitorii de flăcări care însufleţeau fiece străduţă. Intră şi mai adânc în oraş, ascuns sub haina lui cenuşie, şi întâlni câţiva Orki şi alte creaturi stranii; totuşi, marea majoritate a populaţiei era alcătuită din oameni.

Paşii îl duseră până într-o piaţă largă, în care fojgăia o gloată zgomotoasă. Plăti cu o mică piatră preţioasă pentru a mânca la o masă jegoasă dintr-o dugheană improvizată. Masa era pusă într-un cort instalat în grabă între un dresor de urşi şi un şarlatan care facea reclamă unui unguent miraculos. Muşcă dintr-o imensă pulpă de Batachul – un fel de fazan mare care trăia pe Colinele Mişcătoare – umplut cu Kutis, ciuperci piperate din munţii din Virdu. Găsi

umplutura teribil de condimentată şi, pentru a mai stinge arsura, bău câteva înghiţituri de Sharap, un vin dulce din Insulele din Mijloc. Decise cu înţelepciune să-şi încheie masa cu un Palaur, un măr roşu şi dulce provenind din Estul Incert.

În sfârşit sătul, se ridică şi îşi continuă explorările.

Ceva mai departe, un grup de copii se îngrămădeau în faţa unei căruţe în care era un om îmbrăcat extravagant: purta o robă lungă, albastră, plină de stele şi pe cap avea o pălărie imensă, ascuţită.

— … Şi acum, eu, Gordogh Magnificul, cel mai mare magician pe care l-a cunoscut vreodată Lumea Incertă, voi face să dispară această minge!

Omul îşi mişcă mâna cu o viteză surprinzătoare, şi mingea pe care o ţinea dispăru. Copiii scoaseră un „Ohhhhh!“ de stupefacţie. „Un prestidigitator!” îşi spuse Guillemot amuzat. Omul era abil. Făcu să dispară mai multe obiecte, care îşi făcură apariţia după sau din urechea vreunui spectator neîncrezător. Apoi, ridicând mâinile în semn că doreşte linişte, anunţă:

— În clipa asta, Marele Magician Gordogh îl va face să dispară pe unul dintre voi…

Îşi căută victima din ochi printre copiii care întorceau privirea şi încercau să se facă mici, cât mai mici posibil. Se opri asupra lui Guillemot.

— Tu, Omuleţule din Virdu! Vino, vino lângă mine în căruţă!

Împins de ceilalţi, uşuraţi de a fi scăpat să fie pradă magicianului, Guillemot se trezi în faţa lui Gordogh. Acesta îl obligă să se dea cu un pas mai la stânga. Apoi, cu un aer mulţumit, se adresă publicului:

— Cu ajutorul Craniului ancestral, posed Forţa atotputernică! Am puterea să te fac să dispari! Dispari!… Agitându-şi mantia în aşa fel încât să-l ascundă de ochii celorlalţi, trecu în faţa lui Guillemot şi apăsă în acelaşi timp cu piciorul un buton. Guillemot auzi un „clic“, apoi trapa pe care se găsea se deschise, şi el căzu sub căruţa acoperită cu o prelată. Se simţi prins între doi indivizi.

— Haide, Omuleţule, ne dai pietrele preţioase şi haina sau îţi iei adio de la viaţă!

Guillemot se zbătu puţin, dar în zadar. Chemă Grafemele în ajutor. Acestea avură nevoie de ceva timp până să apară şi, atunci când Ucenicul îl chemară pe Thursaz, Muntele, veni în locul lui Isaz, Strălucitorul. Toate semnele tremurau, aşa că Guillemot le recunoştea foarte greu. Totuşi, nu avea timp să se gândească la acest mister; deşi ar fi preferat să invoce Grafemul Apărării, murmură, chiar când era pe cale să fie ridicat de agresori, numele Grafemului Imobilizării şi al Autoapărării:

— Isaaaaz…

Simţi că strânsoarea mâinilor agresorilor cedează imediat. Se strecură afară din haina din Virdu în care era legat… Cei doi tovarăşi ai falsului magician erau întinşi la pământ, drepţi ca nişte statui şi complet înţepeniţi! Guillemot tremura. Deasupra, Gordogh continua să amuze lumea cu şmecheriile lui menite, fără îndoială, să lase timp complicilor pentru a-şi face treaba. Guillemot se târî până în spatele căruţei şi dispăru luând-o la fugă pe străduţele din Ferghânâ.

Se întâmpla ceva cu magia lui! Pentru Trecere, de acord, îşi putea explica: uitase un Grafem din Galdr. Fusese o tâmpenie, n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată şi, din cauza acestei greşeli, prietenii lui se aflau într-o situaţie delicată; dar ştia de ce se întâmplase! Avea o explicaţie! În schimb nu avea nicio explicaţie pentru Grafemele pe care le-a invocat şi care au venit pe dos; poate se întâmplă uneori din cauza oboselii sau a lipsei de concentrare. Dar n-a reuşit nici să le stabilizeze, aşa cum se întâmpla până acum! Şi de ce îi venea greu să le recunoască? Toate erau deformate! Bine, l-a chemat pe Thursaz; acesta a refuzat să-şi facă apariţia, şi în locul lui a venit Isaz. De ce? De acord, nu este pentru prima dată când Grafemele acţionează independent, de el. Dar acolo cum de au fost înţepeniţi indivizii ăia? Isaz ar fi trebuit să acţioneze asupra lui, nu asupra lor! Prin ce mister? Oh… îşi aminti

dintr-odată! Maestrul Qadehar l-a prevenit că Grafemele nu se comportă în Lumea Incertă la fel ca în Ţara Ys! Da, dar atunci cum le poate controla aici?

Guillemot mai reflectă un timp la nereuşita lui şi îşi promise, în lipsa unui răspuns limpede, să evite folosirea magiei în Lumea Incertă.

Apoi se concentră asupra firmelor dughenelor ce dădeau în stradă.

Nu trecu mult până să găsească ceea ce căuta: pe o străduţă, mai retras, un mic magazin de bijuterii rămăsese deschis şi era luminat de o lampă cu ulei, ce îşi arunca razele pe podea. Împinse uşa.

În fundul magazinului, la o masă, era aşezat un bărbat, cu ochelarii pe nas, în faţa unui vas în care se aflau ceasuri demontate. Era un bătrân. Pe jos, chiar pe pământ, stătea un tânăr care îi dădea instrumentele de care avea nevoie.

— Ce doreşti? îl întrebă bătrânul pe un ton aspru.

— Aş vrea să ştiu provenienţa acestei bijuterii, răspunse Guillemot, tot în limba ska, pe care o folosea şi bărbatul, întinzându-i obiectul de argint pe care i-l încredinţase Thomas în momentul în care se pregătea să treacă prin Poartă.

Bijutierul luă medalionul, îl suci şi-l răsuci între degete.

— Nu cunosc. Acum du-te. Vreau să închid. Apoi se întoarse spre ajutorul lui. Kyle, însoţeşte Omuleţul până la uşă şi răsuceşte cheia de două ori.

Băiatul se ridică. Trebuie să fi avut aceeaşi vârstă cu Guillemot. Era subţire, puternic, cu privirea albastră hotărâtă, cu păr închis la culoare şi pielea arsă de soare. Picioarele goale îi erau legate cu un lanţ gros, ce îl facea să sufere şi să meargă greu. Îl conduse pe Guillemot la uşă, aşa cum îi ceruse bijutierul. Dar, în momentul în care se pregătea să iasă, îi şopti:

— Peste o oră. La canal, pe cealaltă parte a străzii… Te aştept.

Apoi uşa se închise, şi Guillemot auzi un zgomot de cheie ce se răsuceşte în broască. Lumina se stinse aproape imediat, lăsându-l în întuneric.

28
Romaric se aruncă în apă

— Wal… aş vrea să-ţi spun ceva.

Coralie se apropie de tatăl lui Matsi, care întoarse spre fată o faţă binevoitoare.

— În legătură cu bijuteriile pe care le port. În realitate, le-am găsit în cortul cu obiecte. Nu sunt ale mele. Aş vrea să le dau înapoi.

Scoase pietrele albastre, colierul de aur şi brăţara de argint şi i le întinse bărbatului care nu făcu niciun gest să le ia.

— Ia-le, Wal. Mă simt uşurată! Ai fost atât de bun cu mine de la început. Mă simt vinovată că puţin… te-am furat.

Roşi pronunţând ultimul cuvânt. Paznicul obiectelor izbucni în râs.

— Păstrează bijuteriile, fetiţo. Stau mult mai bine la tine decât în cort! De altfel, numai eu şi cu tine ştim ce obiecte există acolo. Şi chiar nu este cazul, cine ţi le-a cerut? Eu nu împiedic pe nimeni să vină şi să ia din cort, dar nu vine nimeni niciodată.

Coralie îl privi pe Wal drept în ochii lui aproape albi şi văzu că nu glumeşte. Îi surâse şi îşi puse la loc bijuteriile. Bărbatul o bătu pe braţ, ca şi cum ar fi vrut să spună că este în regulă şi că nu va mai reveni asupra subiectului. Imediat apăru Matsi, care se îndreptă spre tatăl ei.

— Coasta! Coasta! Acolo o să mă părăsească, vai, acolo?

Fetiţa plângea cu lacrimi fierbinţi.

— O dată am avut şi eu o prietenă, o prietenă numai a mea!

Coralie observă surprinsă cum caravana de plute se apropia de mal. O plajă lungă se întindea sub ochii ei, presărată ici-colo de stânci. Wal îşi consolă fiica.

— Nu, Matsi, nu acolo. Debarcăm mai la sud. Coasta asta este plină de Gommoni şi pământul pe care îl vezi în

spate este al preoţilor de Yenibohor, cu care Poporul Mării nu întreţine relaţii prea bune.

— De ce? întrebă Coralie, în timp ce Matsi ţopăia de bucurie în jurul ei.

— Nu de mult, pe vremea când încă schimbam peştele nostru pe grâul lor, copiii dispăreau în timpul popasurilor. Asta ţine de trecut, dar noi nu uităm. Şi supărările noastre sunt la fel ca prieteniile: rezistente!

Wal se arăta astăzi neobişnuit de vorbăreţ.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre poporul tău, Wal, sări Coralie profitând de ocazia ivită.

— Pentru că nu este nimic de spus, fata mea. Mă rog, nimic care să difere de istoria tuturor popoarelor şi a tuturor oamenilor; ne naştem, trăim şi murim!

— Dar plutele, viaţa petrecută în întregime pe apă?

— A trecut multă vreme, continuă Wal, de când Poporul Mării trăia pe uscat, răspândit pe coastele Mării Meduzelor de Foc. Eram numeroşi şi trăiam din pescuit şi din vânzarea covoarelor de alge pe care le ţeseam. Se poate spune că eram fericiţi! Într-o zi, ca din senin, şi-au făcut apariţia Gommonii. Poate trimişi de un zeu rău care nu iubea poporul nostru. Ne-am luptat cu aceşti monştri pentru a obţine controlul coastelor. Ei sunt feroce, puternici şi cruzi. Aveam puţine şanse să învingem! Poporul meu a fost decimat.

Coralie păli şi îşi muşcă buzele. Confreria şi Guilda fuseseră cele care, la sfârşitul Evului Mediu, îi capturaseră pe Gommoni pe plajele din Ys şi îi alungaseră în Lumea Incertă, ca să scape de ei! Wal interpretă greşit tulburarea fetei.

— Da, a fost îngrozitor… Astfel că şefii satelor s-au adunat într-o zi pentru a discuta viitorul poporului nostru. Nu era cu putinţă să ne retragem în interiorul ţării din cauza popoarelor războinice care ocupau zona. Dar am văzut că Gommonilor nu le face plăcere, deşi sunt buni înotători, să se avânte în valuri din cauza bancurilor de Meduze de Foc ce mişună în marea noastră. Destinul ni se impunea de la sine: în Marea Meduzelor de Foc ne vom

găsi salvarea! Deci fiecare sat a construit şi amenajat plute imense. Până când le-au unit şi le-au pus pe apă nici nu ştiau de existenţa mării! Încă nu se vorbea de Triburi, ci de Sate: ei bine, nu erau mai puţin de trei sute de Sate pe valuri şi, pe plute, mii de săteni care nu ştiau încă nimic despre navigaţie! Astăzi, nu suntem mai mulţi de câteva sute, repartizaţi în treizeci de Triburi. Ceilalţi nu au supravieţuit furtunilor, monştrilor marini sau chemării pământului unde nu-i aşteptau decât nenorociri…

Coralie rămase tăcută, îngrozitor de stânjenită. Dar, pentru nimic în lume, nu i-ar fi mărturisit lui Wal că poporul ei era, chiar dacă fără voie, la originea nenorocirilor alor săi…

— Nu e nevoie să spui nimic, fata mea. Te-am prevenit adineauri: un popor este la fel de muritor ca un om! Important este ca şi unul, şi celălalt să trăiască bine.

Uită-te la noi: ţi se pare că suntem de plâns? Nu! Nu suferim de foame niciodată, nici de frig şi, mai ales, suntem liberi ca briza mării, adică Bohik, ce pluteşte veşnic deasupra valurilor!

Coralie, emoţionată, îi surâse recunoscătoare lui Wal, care o mângâie pe obraz cu un gest părintesc.

Conversaţia încetă, căci Matsi, sătulă să aştepte, o luă pe fată de mână şi o trase la joacă.

Romaric ieşi din grota în care se aciuase timp de două zile. Era amiază şi soarele ardea cu putere. Îşi terminase proviziile şi rezerva de apă. Şi niciun vapor nu-şi făcuse încă apariţia în larg! Se va ţine de planul lui: va părăsi plaja şi va pleca să-şi încerce norocul pe uscat.

Străbătu marea cu privirea. La stânga, în depărtare, i se păru că zăreşte o uriaşă pată întunecată pe care valurile o legănau. Să fie o iluzie optică? Nu vedea prea bine, şi strânse ochii din cauza strălucirii razelor de soare ce se reflectau în apă.

Apoi atenţia îi fu atrasă de un obiect mai mare, la dreapta lui. Fără îndoială că erau trunchiuri de copaci în derivă sau poate epava unui vapor care naufragiase. Nu,

erau plute, era sigur de asta! Băiatul părăsi stâncile şi alergă spre plajă strigând şi agitând mâinile. Se opri însă: nimeni de pe plute nu putea să-l vadă.

Spre deosebire de cei trei Gommoni care se îndreptau spre el, atraşi de strigăte.

Băiatul ezită. Să se întoarcă la stânci nu i-ar fi folosit la nimic. Ar fi putut să fugă spre landă, dacă Gommonii nu i-ar fi tăiat drumul printr-o mişcare de încercuire. Nu-i rămânea decât o soluţie, şi aceea nesigură, pentru că monştrii erau excelenţi înotători; să încerce să ajungă la plutele ce treceau în acel moment în larg! Fără să se gândească prea mult, începu să alerge şi plonjă în mare. După ce trecu de zona cu valuri, începu să înoate energic, îndepărtându-se repede de mal. Bătea cu putere din picioare, urmărit de mâna mare a unui Gommon, care se îndrepta spre glezna lui şi curând avea să-l tragă la fund. Dar, când se întoarse, îi văzu pe cei trei Gommoni rămaşi pe plajă, nemişcaţi. Romaric simţi o uriaşă uşurare şi încetini puţin ritmul. O luă la dreapta în direcţia plutelor, fără să ştie că imensa pată întunecată pe care o observase mai devreme se apropia periculos de el.

— Priveşte, acolo! strigă Matsi prinzând-o de mână pe prietena ei.

— Ce, ce s-a întâmplat? răspunse Coralie pe care soarele o orbea şi o împiedica să vadă clar.

— Sunt Gommoni pe plajă. Îi vezi?

— Da, aşa este, îi văd! Cât sunt de urâţi! La noi se uită aşa?

— Cred, mai degrabă, că se uită la băiatul care înoată spre noi. Sau poate spre Meduzele de Foc care vor să-l prindă.

— Un băiat? Unde asta, unde, Matsi?

— Acolo, arătă fetiţa cu degetul.

În cele din urmă, Coralie îl observă pe înotător şi înţepeni. Nu era cu putinţă! Ba da, era.

— Oh, vai, vai! gemu fata muşcându-şi mâinile. Este îngrozitor! Romaric…

— Îl cunoşti? se miră Matsi.

— Da, bineînţeles, este Romaric! Este prietenul meu!

— Ei bine, prietenul tău o să moară, o anunţă calm fetiţa.

Când Romaric o observă, pata întunecată era foarte aproape de el. Începu să înoate repede în direcţia plutei, care nu era la distanţă mai mare de câţiva metri, aruncând priviri îngrijorate spre Arzătoare; corpul lor se umfla şi se dezumfla rapid şi filamentele translucide, de la capătul tentaculelor, fremătau sub efectul excitaţiei.

— O să fie prins înainte să ajungă la plută. Ar trebui ca… Nu, n-o să îndrăznesc niciodată! murmură Coralie.

Închise ochii şi se imagină plonjând într-un uriaş borcan cu jeleu de afine. Tremură de silă. Nimic de făcut: n-ar fi putut…

Romaric scoase un strigăt gâtuit, ce o atinse pe Coralie ca o undă de curent electric şi spulberă toate ezitările ei.

Împinsă de o inspiraţie de moment, se îndreptă spre bord.

— Ce faci? se nelinişti Matsi.

— Vreau să demonstrez, o dată în plus, răspunse Coralie cu o voce egală şi cu un zâmbet forţat, că băieţii, hotărât lucru, nu se pot descurca fără fete.

Apoi plonjă, sub privirea stupefiată a fetiţei.

Contactul cu apa o învioră şi îi dădu curaj. Din câteva mişcări de braţe îşi întâlni prietenul care dădea vădite semne de oboseală. Când o văzu venind spre el, înghiţi o gură de apă de surpriză şi îşi pierdu răsuflarea. Coralie îşi trecu braţul pe sub bărbia lui şi îl ajută să-şi recapete suflul. În spatele lor, Meduzele de Foc pluteau la mai puţin de un metru, în masă compactă. „Nu trebuie să le privesc, nu trebuie să le privesc”, murmură fata în gând, tremurând şi întorcând capul. Apoi i se adresă lui Romaric, care era extenuat:

— Ţine-te după mine şi fă exact ce fac şi eu!

— Dar cum? Ce… ce este…?

— Mai târziu. Nu este timp. Eşti gata?

Romaric aprobă. Ea luă o gură mare de aer şi plonjă. El

se grăbi s-o imite. Înotară pe sub apă atât cât rezistară, în direcţia plutei. Când au ieşit la suprafaţă pentru a lua o gură de aer, au văzut că Arzătoarele, derutate de dispariţia lor bruscă, nu mai înaintaseră.

— Funcţionează! exclamă încântată Coralie. Hai, Romaric, încă un efort!

Ea plonjă din nou, mulţumindu-i în gând lui Matsi pentru sfaturile foarte precise.

Câteva minute mai târziu, braţele puternice ale bărbaţilor din al Şaselea Trib îi traseră pe amândoi la adăpost de Arzătoarele mării.

29
Un uriaş meloman

Gontrand se îndrepta spre sud. La fel ca prietenii lui, profită de prima oprire pentru a se cufunda în studiul aprofundat al hărţii Lumii Incerte, copiată la Ys, pe colina de lângă Porţi. Turnul de unde scăpase punându-şi viaţa în pericol era chiar cel din Djaghatael, a cărui schiţă părea că sfidează şarpele de mare reprezentat în Oceanul Imens. Fireşte, Gontrand hotărî să urmeze pista oferită de bijuteria lui Thomas – singurul indiciu pe care îl aveau cu toţii – şi, sperând că va întâlni pe cineva care să-i arate drumul, decise că era mai bine să se îndrepte spre Virdu, oraşul de unde erau hainele pe care le purtau toţi cinci.

Drumul trecu printr-un prim sat. Băiatul încercă să obţină de la puţinii localnici pe care îi întâlni informaţii despre bijuterie, desenând-o în praful de pe drum. Toţi scuturau din cap transmiţându-i că nu văzuseră niciodată ceva asemănător.

Acelaşi rezultat obţinu şi în al doilea sat, în care ajunse pe înserat. Oamenii scunzi, roşcaţi şi cu pielea ca laptele nu erau prea vorbăreţi, ceea ce nu îl ajuta prea mult. Îşi petrecu noaptea ghemuit în landă, lângă o căpiţă de fân, după ce dădu iama în ultimele provizii.

Şansa îi surâse mai mult în al treilea sat, mai mare decât celelalte două, unde se opri dimineaţa. Intenţia lui era să-şi umple sacul cu de-ale gurii, văzând că locuitorii din împrejurimi nu erau foarte ospitalieri. Reuşi să negocieze în ska preţul câtorva mere ce ar fi ţinut tovărăşie în traista lui unui cârnat gros şi unei felii de pâine, când atenţia îi fu atrasă de uşa deschisă a unui atelier de fabricat de viori. Abandonă fără să mai aştepte piatra preţioasă pe care i-o ceruse vânzătorul şi se grăbi într-acolo. Era o adevărată peşteră cu comori! Pe pereţi atârnau viole, harpe şi mandoline de toate felurile, de toate formele şi de toate culorile.

Artizanul ridică ochii, îşi privi o clipă vizitatorul, apoi îşi văzu de treabă.

— Vrei să cumperi ceva?

Gontrand tresări. Bărbatul, înalt şi blond, nu avea fizicul celor din regiune, caracterizaţi printr-o chică roşie şi un trup îndesat. Era cu siguranţă un străin, ţinând, din motive obscure, un magazin în acest sat uitat de lume.

— Ei… adică, răspunse băiatul ascuns sub haina lui din Virdu, să zicem că mai mult aş privi…

Lutierul zâmbi amuzat.

— De când Omuleţii din Virdu se interesează de muzică?

— Şi de când ţăranii din zonă fabrică acest gen de instrumente? răspunse pe loc Gontrand, chiar înainte de a-şi muşca buzele.

Omul începu să râdă. Gontrand ezită, apoi îl imită. Îşi dădu jos gluga şi se apropie de el.

— Aveţi dreptate, nu sunt din Virdu. Dar nici dumneavoastră nu păreţi a fi de pe-aici.

Omul i-o tăie cu un gest.

— Fiecare cu secretele lui, băiete! Mai bine mi-ai spune ce pot să fac pentru tine!

Gontrand luă o daltă şi zgârie pe marginea unei planşete de desen profilul bijuteriei lui Thomas: un soi de leu înconjurat de flăcări.

— Caut un loc unde s-ar putea purta această bijuterie.

Lutierul reflectă.

— Cred că desenul reprezintă blazonul oraşului Yâdigâr. Este un oraş din sud-est, la capătul Deşertului Vorace. Am călătorit mult înainte de a mă stabili aici, dar n-am fost niciodată acolo. Ştiu totuşi din auzite că este plin de brute şi de hoţi. Chiar vrei să te duci acolo, băiete?

— Da, suspină Gontrand. Am acolo prieteni care, cu siguranţă, mă aşteaptă.

— Ei bine, drum bun. Înainte, eu te sfătuiesc să te rogi la zeii tăi: vei avea nevoie.

Omul îl salută şi se întoarse la munca lui.

— Staţi, rosti băiatul, care, pe picior de plecare, rămase blocat în faţa unei superbe chitare. Cât face minunea asta?

Gontrand îşi reluă drumul cu traista plină şi cu noul instrument muzical pus în bandulieră. Din când în când se oprea, mângâia pântecul umflat al chitarei şi ciupea câteva coarde. Îl costase toate pietrele preţioase pe care i le dăduse Guillemot, dar nu regreta nimic. Oricând ar fi putut să îşi câştige pâinea cântând la chitară şi cu vocea! Cu condiţia să întâlnească un alt public decât cel format din ţărani morocănoşi.

Dorinţa i se îndeplini chiar în seara aceea. O luase spre sud-est, şi noul drum pe care apucase părea mai umblat. Întâlni la căderea serii o tabără care era formată din vreo treizeci de căruţe goale, aşezate în cerc pentru a asigura protecţie împotriva eventualelor atacuri ale tâlharilor.

Vânzătorii erau din Ferghânâ, un oraş comercial din est; îşi vânduseră marfa la Virdu şi se întorceau cu buzunarele pline de pietre preţioase. Din acest motiv, cum era obiceiul în Lumea Incertă, care nu degeaba purta acest nume, făcuseră apel la mercenari ca să-i apere. Nişte hibrizi, o încrucişare între oameni şi Orki, care purtau pe trupuri şi pe faţă semnele originii lor monstruoase.

Mercenarii încercară să-l alunge pe Gontrand în momentul când se apropie prezentându-se drept menestrel, cântând la chitară din sat în sat pentru a-şi câştiga existenţa. Cum vânzătorii insistară să-l aibă lângă ei la focul de tabără, l-au cercetat cu un aer bănuitor şi nu l-au scăpat din ochi.

Gontrand încercă să-şi păstreze calmul, dar nu se putu împiedica să nu tresară când enormele mâini cu gheare se plimbară pe corpul lui. Îşi recăpătă imediat controlul, lângă focul unde îl aşteptau negustorii îmbrăcaţi în haine scumpe, care se adunaseră să petreacă o seară mai puţin monotonă decât altele. Cântă în ska cântecele hazlii compuse de el, ce îi făcură să râdă cu lacrimi pe vânzătorii din Ferghânâ, şi câteva arii triste din Ys, ce îi determinară să devină melancolici.

Se făcuse târziu. Bărbaţii din Ferghânâ plecară unul

câte unul să se culce în căruţele lor. Curând, Gontrand rămase singur lângă foc.

— N-am mai auzit niciodată aceste melodii. De unde vii, tinere menestrel?

Era un mercenar care, aşezat ceva mai retras, i se adresă lui Gontrand. Uriaş, probabil că-şi depăşea cu un cap tovarăşii când stătea în picioare, iar umerii îi erau cât roata carului de care se sprijinea. Nu era un hibrid. Era un uriaş, în genul lui Urien de Troïl.

— Eu… de… de fapt, bâlbâi Gontrand, le inventez!

— Ai talent. De ce te risipeşti pe drumuri, unde, de altfel, îţi rişti şi viaţa? Uriaşul se ridică şi se apropie. Se deplasa cu o supleţe şi o rapiditate care, după corpolenţa sa, nu putea fi ghicită. Nu vrei să răspunzi?

Avea o voce cavernoasă, gravă şi profundă. Ochii lui cenuşii nu erau răi, faţa cu trăsături cioplite în piatră era plină de cicatrice. Ţeasta rasă era tatuată cu dragoni. Trunchiul şi braţele erau şi ele acoperite de cicatrice.

— Pentru un menestrel nu există şcoală mai bună decât drumul şi nici plăcere mai mare decât sa fii propriul stăpân şi să dormi sub cerul liber, minţi Gontrand, care era scufundat în contemplarea flăcărilor.

— Răspuns de poet, murmură uriaşul. Îmi placi, puştiule! La mine, în stepele din Nordul Incert, muzica este iubită. Cea a vântului ce se strecoară printre mesteceni, cea a goanei cailor care galopează până îşi pierd respiraţia, cea a apei ce loveşte pânza corturilor noastre… Ne place şi muzicalitatea cuvintelor pe care le spun bătrânii înţelepţii, copiii care scornesc, femeile care iubesc…

Rămase tăcut pentru un moment. Gontrand era liniştit. Instinctiv, simţi dorinţa să îi facă mărturisiri acestui uriaş al cărui suflet părea atât de luminos.

— Numele meu este Gontrand. Gontrand de Grum.

— Iar eu sunt Tofann!

Uriaşul zâmbi dezvelindu-şi dinţii de carnasier.

— Unde te duci, Gontrand?

— Merg la Yâdigâr să-mi întâlnesc prietenii.

— Ia te uită, tot acolo merg şi eu. Imediat ce ajung la Ferghânâ îmi părăsesc stăpânii şi mă îndrept spre oraşul de foc. Se spune că seniorul Thunku îşi plăteşte generos oamenii care îl slujesc şi că oferă şansa unor adevărate bătălii! Să mergem împreună, menestrelule: tu o să-mi cânţi, iar eu voi alunga pericolele.

Îşi strânseră mâinile pentru a consfinţi înţelegerea. Cu degetele zdrobite de cele ale uriaşului, Gontrand regretă pumnul unchiului Urien, blând prin comparaţie.

30
Kushumaï-Vânătoarea

Castelul din Gor – în realitate mai mult un fort rudimentar decât un castel unde Kushumaï a dus-o pe Ambre la capătul unei lungi cavalcade, îşi înălţa crenelurile ascuţite pe o ridicătură de pământ, artificial ridicată, aşezată în mijlocul unui luminiş. Un pârâu fusese strămutat şi umplea şanţul adânc ce înconjura castelul înainte de a se întoarce la matcă. Un pod glisant, folosit ca acces spre poarta principală a castelului, permitea intrarea într-o curte spaţioasă. De-a lungul ei, erau trei clădiri: una găzduia grajdurile, celelalte două, dormitoarele, bucătăria şi o mare sală în care locuiau cam douăzeci de bărbaţi, care formau garnizoana castelului. Rondul se făcea pe acoperişul construcţiilor. În mijlocul curţii, un turn pătrat, acoperit cu un acoperiş simplu de şindrilă, se înălţa pe trei niveluri.

Aici totul era făcut din lemn.

— N-am pus să fie construit castelul pentru a mă apăra de oameni, i-a explicat Kushumaï lui Ambre, la sosire. Asta o face pădurea pentru mine! Castelul mă apără pur şi simplu de animalele prea curioase sau prea înfometate.

Oamenii lui Kushumaï aflaţi în castel se ocupară de animale după ce îşi manifestară bucuria de a-şi revedea şeful. Tânăra femeie şi Ambre s-au îndreptat direct spre turnul pe care Vânătoarea îl ocupa singură. Parterul servea drept depozit şi loc de păstrare a rezervelor; în centru, un puţ oferea apă proaspătă în permanenţă. La primul etaj, dulapuri cu lenjerie, un pat mare, două fotolii impunătoare şi un dulap plin cu piese de armament decorau o cameră încălzită de un şemineu făcut din plăci din metal negru, groase, susţinute de pietre. Peste tot erau întinse blănuri.

— Ultimul etaj este rezervat numai pentru mine, o preveni Kushumaï. Nimeni n-a intrat şi nu va intra acolo

niciodată.

Un vânător veni să aprindă luminările aflate într-un mare candelabru, în mijlocul camerei. Îşi schimbase armura cu haine din piele mai confortabile şi înlocuise sabia cu un pumnal.

Kushumaï ceru să li se servească cina în camera aceea, şi omul dispăru după ce primi indicaţiile.

— E o întâmplare că mănânc aici, îi mărturisi tânăra lui Ambre, care, mirată de tot ce descoperea, prefera să tacă şi să asculte. De obicei, mănânc cu oamenii mei. Le place să fim împreună.

Kushumaï îi povesti invitatei sale cum a ajuns în Violetul Irtych, forţată, vânată de călugării inchizitori ai cultului lui Yenibohor, pe care i-a sfidat practicând ritualuri interzise pe teritoriul lor, dansând, într-o noapte cu lună plină, pe acoperişul unuia dintre temple.

— E ciudat cum, uneori, îi mărturisi gazda ei, bărbaţii se tem de femei.

Pădurea a ascuns-o, a găzduit-o şi a hrănit-o pe vrăjitoare.

Aceasta mărturisi apoi că şi alte fiinţe trăiau la adăpostul pădurii: eremiţi, bandiţi fugari, magi falşi urmăriţi de adevăraţii magicieni… Ea ştiuse să-i cucerească şi să-i convingă de faptul că numai împreună vor reuşi să suporte greutăţile destinului lor. Aceştia erau oamenii pe care Ambre îi întâlnise în luminişul de la Roukhs şi la castel. Ei schimbau blănuri pe arme şi pe metal. Pentru restul se mulţumeau cu dărnicia pădurii. Şi aceşti oameni o aleseseră regină, pe ea, pe Kushumaï-Vânătoarea! Regina pădurii din Violetul Irtych…

Ambre visa, lungită pe burtă, încălzită de o blană de Ohts – o specie de urs gigant – cu bărbia sprijinită în palme şi privind în gol. Era o poveste, una adevărată! Încerca un sentiment de admiraţie şi de invidie pentru gazda ei care tăia, pe o farfurie fumegândă ce le fusese adusă, bucăţi de came friptă.

— Ia, n-o să te las să mori de foame, îi spuse Kushumaï, întinzându-i o bucată înfiptă în vârful cuţitului.

Ambre o luă, se fripse la degete, dar mâncă tot, cu poftă. Când sfârşiră, Vânătoarea îi aduse o cuvertură groasă.

— Destul cu emoţiile pentru astăzi, declară gazda stingând lumânările. Este timpul pentru odihnă! Noapte bună!

Ambre voi să protesteze şi luptă o clipă cu somnul. Dar era atât de obosită, încât, câteva minute mai târziu, dormea.

— Mai vorbeşte-mi despre prietenii tăi, îi ceru Kushumaï fetei din Ys în timp ce mergeau prin luminişul ce înconjura castelul, în căutare de ciuperci roz.

În ajun, în timp ce călăreau, Ambre se apucase să-i povestească viaţa ei. Fără să spună totuşi ceva despre Ţara Ys. Astfel, a povestit multă vreme despre mica ei gaşcă, precum şi despre unele dintre aventurile lor. S-a întrebat apoi, ceva mai târziu, dacă a făcut bine şi dacă n-ar fi trebuit să fie mai prudentă. Dar Kushumaï a ascultat-o, dacă nu cu interes, măcar n-a întrerupt-o, şi astfel putea s-o distreze cu poveştile ei pe cea care a salvat-o! Şi apoi, ce urmări ar fi putut să aibă? Kushumaï trăia închisă în Violetul Irtych, departe de treburile lumeşti.

— Mai întâi, Coralie. Ea este sora mea. Este cam copilăroasă şi foarte sperioasă; nu se gândeşte decât cum să se îmbrace şi cum să se distreze. Dar este foarte drăguţă, foarte devotată şi… şi reuşeşte să facă tot ce vrea din băieţi!

— Ţie nu-ţi reuşeşte? se amuză Kushumaï. Eşti foarte frumuşică.

— Nu mă interesează frumuseţea şi nici să fiu pe plac băieţilor. Este mult mai amuzant să-i faci să se înfurie! Şi să le arăt că sunt la fel de bună ca ei! Cu atât mai rău dacă se tem de mine. Ceea ce vreau este să mă respecte!

— De asta încerci să le semeni? După părerea mea, fetiţo, eşti pe un drum greşit. Crezi că sâcâind băieţii eşti mai respectată? Dimpotrivă: pune-te pe picior de egalitate cu ei şi eşti pierdută… Vezi tu, Ambre, eu mânuiesc arcul şi sabia la fel de bine ca marea parte a bărbaţilor; este

indispensabil pentru a mă face respectată. Dar este oare suficient pentru a le deveni regină? Nu. Pentru asta îi dezarmez cu fragilitatea mea. I-am cucerit cu iubirea mea… Dar vei descoperi toate astea tu însăţi! N-ai dovedit tu că ai sentimente pentru unul dintre prietenii tăi, acel Guillemot despre care mi-ai vorbit ieri?

Cuvintele lui Kushumaï au tulburat-o pe fată. Simţea vag că era un strop de adevăr în ceea ce spunea.

— Cum? Ah! Guillemot… La început mă enerva că roşea şi se bâlbâia din orice fleac. Întotdeauna a visat şi a suspinat! Acum… S-a schimbat, e adevărat. A devenit mai puternic, mai sigur pe el. Roşeşte mereu când se face băşcălie de el, dar nu mai este la fel: degajă siguranţă, mister. Sigur, îmi place mai mult!

— Ai tot timpul să mai reflectezi, conchise Kushumaï cu un zâmbet ciudat. Vârsta ta este cea la care îţi întrebi inima! Să ne întoarcem, avem ciuperci cât pentru un regiment.

S-au întors la castel şi au abandonat discuţia despre prietenii lui Ambre. Kushumaï o invită să viziteze grajdurile; caii erau magnifici. Apoi îi puse în mâini o sabie uşoară şi îi arătă câteva mişcări, în curte, sub privirile amuzate ale bărbaţilor care făceau rondul.

Curând, veni vremea să se aprindă focul şi să aştepte cina, pălăvrăgind. Ambre avu ideea să aducă vorba despre bijuteria pe care Thomas le-o arătase. „Yâdigâr“ doar a murmurat, ca pentru ea, Kushumaï. Fata din Ys încercă să afle mai multe, dar gazda ei râse spunându-i, pe un ton misterios, că o să-i dea un răspuns la întrebare dimineaţă. Apoi un vânător intră cu băuturile.

— Ambre, anunţă Kushumaï ridicând cupa plină cu vin, beau pentru destinul ce mi te-a scos în cale!

— Şi eu, o imită fata ameţită de această zi excepţională, beau tot pentru destinul ce mi te-a trimis pe drumul spre luminişul din Roukhs!

Ciocniră paharele.

Imediat, Ambre simţi că i se învârteşte capul.

— Dar ce… Kushumaï! Ce se…?

Luată de ameţeală, se pierdu. Kushumaï nu se mişcă. Ridică din nou paharul şi îl goli dintr-o înghiţitură.

— Pentru destin, Ambre, pentru destin. Şi pentru tine!

Ambre îşi recăpătă cunoştinţa pentru scurt timp, când Kushumaï o ducea pe braţe până la ultimul etaj al turnului, plin de cărţi, de vase cu ierburi, de flacoane ce conţineau poţiuni greu de descris. Se trezi a doua oară când Kushumaï o întinse pe o masă de lemn neşlefuită. O văzu, ca prin ceaţă, pe Vânătoarea care îi desena pe corp semne ciudate şi o auzi murmurând o litanie obsedantă. Apoi Ambre îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Kushumaï punea mare pasiune în gesturile ei. Vraja pe care o imprima cât mai profund în Ambre era complicată. Îi luă o parte din noapte. Când termină, o privi pe fată şi îşi simţi durerea din suflet.

— Iartă-mă, micuţă Ambre, murmură ea. Trebuia s-o fac… Mâine nu-ţi vei mai aminti nimic.

Coborî din turn cu Ambre pe braţe şi intră în grajd. Calul ei era gata înşeuat. Încălecă, ieşi din castel şi galopă în direcţia pădurii, strângând fata la piept.

Ajunse în faţa Porţii sculptate în marele stejar, prin care Ambre intrase în Lumea Incertă, când se iveau zorii. Kushumaï o culcă pe Ambre, tot inconştientă, în faţa Porţii.

— Te vei trezi pe Colinele Mişcătoare, îi murmură Vânătoarea. Este cea mai apropiată Poartă de Yâdigâr. Îţi vei regăsi amicii şi pe Guillemot. Curajoasă Ambre, micuţă Hamingja curajoasă…

Kushumaï îşi puse mâinile pe câteva Grafeme gravate în lemnul porţii şi intonă cuvintele unui Galdr. Doar un fulger, şi Ambre dispăru.

31
Deşertul Vorace

Ceva s-a mişcat la fereastră. Trecură mai mult de două ore de când Guillemot aştepta pitit în întuneric şi începu să se întrebe dacă, în magazinul bijutierului, băiatul nu-şi bătuse joc de el. Dar o mână flutură în direcţia lui dinspre canalul acoperit cu gratii. Se apropie în linişte. În spatele gratiilor, zări faţa lui Kyle.

— Nu ştiu cine eşti. Dar cunosc medalionul pe care i l-ai arătat bijutierului care este maestrul meu. Dacă mă ajuţi să scap, o să-ţi spun tot ce ştiu.

— Sunt un Omuleţ din Virdu, răspunse Guillemot după o ezitare. Şi de unde ştiu că-ţi vei ţine promisiunea? Odată eliberat, ai putea s-o ştergi!

— Dacă tu eşti din Virdu, atunci eu sunt un Ork! În privinţa cuvântului meu, îl ai, îţi jur. Aşadar?

— De acord, se decise Guillemot, după ce-şi spuse că nu are nimic de pierdut. Dar cum să te ajut să ieşi?

— Este simplu. Una dintre gratii este mâncată de rugină. Singur nu reuşesc s-o rup. Dar dacă încercăm amândoi…

Guillemot apucă de îndată ciocanul; Kyle făcu acelaşi lucru la rândul lui. Traseră şi împinseră cu putere până când bara de fier cedă brusc. Apoi îl ajută pe tânărul sclav, ale cărui glezne erau tot în lanţuri, să se strecoare afară.

— Mulţumesc, oricine ai fi! Acum, să nu pierdem timpul. Trebuie să părăsim oraşul. Şi repede!

— Unde mergem?

— În Deşertul Vorace.

— În Deşert? se miră Guillemot.

— Doar dacă nu preferi să fii spânzurat. Asta este la Ferghânâ soarta ce îl aşteaptă pe cel care ajută un sclav să fugă.

— Bine, atunci să nu pierdem timpul! cedă Guillemot. Să vedem partea bună a lucrurilor: în vara asta n-am avut timp să mă bronzez.

Pentru a-l ajuta să meargă, trecu unul din braţele lui Kyle pe după gâtul său.

Apoi se grăbiră spre o spărtură făcută în metereze, pe care o ştia noul său prieten şi pe care hoţii o foloseau pentru a intra şi a ieşi din oraşul bogat, fără să fie observaţi.

Părăsiră oraşul cu destulă uşurinţă. Luna lumina foarte slab, şi se pierdură în noapte. Ferghânâ dormea un somn destul adânc, aşa cum dorm uneori oamenii prea mulţumiţi de ei înşişi. Spărtura din zid, bine ascunsă, nu fusese, fără îndoială, niciodată descoperită de gărzi şi nu era supravegheată. Se adânciră în deşert, mergând direct spre sud. Înaintarea le era îngreunată de lanţurile pe care Kyle le avea legate de picioare şi pe care, nici împreună, nu reuşiră să le rupă. Merseră cât de repede putură până în zori, ca să mărească distanţa dintre ei şi oraşul comercianţilor.

— Uf! răsuflă Kyle, care tocmai se trântise pe nisip alături de Guillemot. Bun, spune-mi cine eşti de fapt.

— Ţi-am mai spus, un Omuleţ din Virdu, răspunse Guillemot când îşi recăpătă suflul.

— Ei, da, asta e, îl ironiză Kyle. Îţi atrag atenţia totuşi, aşa, pentru tine, că oamenii din Virdu au vocea gravă, ar prefera să moară decât să alerge şi vorbesc ska mult mai bine decât tine.

— Să rămânem la înţelegerea noastră, i-o tăie Guillemot pe un ton sec. Te-am ajutat, acum e rândul tău; ce-ai să-mi spui în legătură cu bijuteria?

Kyle îşi fixă îndelung privirea pe Ucenicul Vrăjitor ascuns sub mantia lui şi, cu o mutră dispreţuitoare, se cufundă în tăcere.

— Bine, de acord, suspină Guillemot, care simţi clar că nu va obţine nimic în felul acesta. Să jucăm cu cărţile pe faţă.

Îşi scoase gluga groasă a mantiei din Virdu şi îşi dezveli faţa. Kyle rămase stupefiat.

— Dareş… eşti… un puşti!

— La fel ca tine, replică Guillemot amuzat de mirarea lui Kyle.

— Voiam să zic… Mă rog, tu… Dar cum?

— Nu pui întrebarea potrivită, îl corectă tovarăşul lui de fugă. Nu cum este important, ci de unde şi de ce. Vrei să afli?

Kyle aprobă din tot sufletul, cu ochii cât cepele. Guillemot continuă:

— Nu sunt din Lumea asta. Vin din altă Lume, numită Ţara Ys. Da, sunt un puşti, mă rog, până la un anume punct. Şi sunt aici… pentru că sunt într-o ureche! În orice caz, m-ar ajuta cu adevărat dacă mi-ai spune ce ştii în legătură cu medalionul pe care i l-am arătat bijutierului. Mi-am pierdut prietenii şi încerc să-i găsesc. Şi poate că bijuteria asta…

Se lăsă liniştea. Sclavul evadat îl privi pe băiatul din Ys, apoi se decise.

— Mă numesc Kyle, aşa cum ştii. Cam acum un an, tâlhari de drumul mare au atacat poporul meu, care trăieşte în deşert. M-au capturat şi, la Ferghânâ, m-au vândut bătrânului pe care l-ai văzut în magazin.

— Dar asta e ceva îngrozitor! Îl compătimi Guillemot.

— Oh! Nu mi-a făcut niciodată niciun rău. Nu era chiar un dur. Ar fi putut fi şi mai al naibii…

— Şi… bijuteria? o scurtă Guillemot, care ar fi vrut să evite poveştile.

— Ajung şi acolo: medalionul este al unuia dintre oamenii Comandantului Thunku, stăpânul din Yâdigâr. Îl cunosc pentru că tribul meu se deplasează adesea şi trece uneori prin apropierea acestui oraş.

— Poţi să-mi spui mai multe despre acest Thunku? întrebă Ucenicul.

— Este un om brutal şi temut, care trăieşte din tâlhării pe care le pune la cale în tot ţinutul. Este în fruntea unei adevărate armate, alcătuită atât din oameni, cât şi din Orki şi alţi monştri de aceeaşi teapă. Are mulţi amici puternici. Cum ar fi Seniorul Sha, de exemplu.

Guillemot tresări. Auzise acest nume! Sau, mai curând, îl

citise undeva. La Gifdu poate, da, asta era, la Gifdu, într-o carte ce vorbea despre Lumea Incertă! Dar despre ce era vorba? Guillemot nu-şi amintea mai multe.

— Mai e şi altceva? insistă Guillemot.

— Ei bine, după ştiinţa mea, Thunku n-a dus niciodată război împotriva poporului meu. Suntem legaţi cu Yâdigâr printr-un vechi tratat de pace: deşertul aparţine Oamenilor Nisipurilor, iar Drumul Pietrelor aparţine oraşului!

Guillemot reflectă un moment asupra cuvintelor lui Kyle. Scoase harta Lumii Incerte din sac. Ferghânâ era aici, Drumul Pietrelor şi Yâdigâr aici; ei se aflau pe undeva între. În deşert. Suspină.

Trecuse atât de mult timp de când trecuse prin Poartă! Oare şi prietenii lui întâmpinaseră la fel de multe greutăţi ca el? Şi, mai ales, or fi la Yâdigâr, cum sperase el de la început? Măcar mai erau în viaţă?

— Ce e asta? întrebă Kyle, care, curios, se apropie.

— O hartă a Lumii tale. Vezi, suntem cam pe-aici.

Kyle părea fascinat.

— Este prima dată când vezi aşa ceva?

— Da… Şi semnele astea, ce sunt?

Guillemot îl privi.

— Sunt litere şi cuvinte. Nu ştii să citeşti?

— Nu.

— Aici nu există şcoli?

— Există, dar rare şi rezervate numai pentru unii.

— Nu ştii ce noroc ai… Haide, plecăm, îl anunţă Guillemot aranjând harta. Ah! De fapt, adăugă el întinzându-i mâna lui Kyle, mă numesc Guillemot.

Îşi reluară mersul epuizant. Câteva ore mai târziu, se iviră zorii. Kyle începu să se neliniştească.

— Trebuie să găsim o Bokth repede, înainte ca soarele să se înalţe.

— O Bokth? se miră Guillemot pe care panica tovarăşului său începuse să-l îngrijoreze.

— Da, o piatră mare şi plată… Trebuie cu orice preţ să găsim una rapid, altfel Deşertul Vorace o să ne înghită.

Guillemot îşi amână pentru mai târziu întrebările şi îl

ajută pe Kyle în căutările lui febrile. Din fericire, acesta scoase un strigăt de bucurie:

— Acolo, uite una!

Se grăbiră în direcţia unei pietre uriaşe, cât o barcă, şi se instalară pe ea. Câteva momente mai târziu, soarele îşi făcu apariţia. Nisipul începu să clocotească şi să freamăte în jurul lor. Sub piatra lată, simţiră deşertul cum se deschide. Apoi totul se calmă. În aparenţă… Guillemot ridică spre prietenul lui o privire întrebătoare.

— Deşertul Vorace este viu, îi explică Kyle lui Guillemot, care amuţise. Ziua înghite tot ce nu este piatră: fiinţe vii, metal, lemn! Dar noaptea doarme: poate fi traversat fără teamă…

— Şi există oameni care trăiesc în acest infern?

— Da, Oamenii Nisipurilor. Simplă chestiune de adaptare.

Încetară să mai vorbească pentru a-şi economisi saliva; plecaseră fără apă.

32
O întâlnire periculoasă

— Bine, şi acum încotro?

— Lasă-mă să mă uit pe hartă…

— Prietenii tăi ne-au lăsat în locul ăsta; la stânga, drumul duce sigur spre Ferghânâ. Cred că pe aici trebuie s-o luăm. După Colinele Mişcătoare, ar trebui să existe o bifurcaţie şi un drum să ducă în direcţia Yâdigâr.

Coralie se aplecă peste umărul lui Romaric şi aruncă spre hartă o privire fără prea mare interes.

— Dacă spui tu. Dar să ne mişcăm mai repede: sunt pe cale să mă coc la soare.

Al Şaselea Trib al Poporului Mării îi lăsase pe tinerii din Ys la un capăt de coastă, unde nu erau Gommoni, la distanţă destul de mare de teritoriul sinistru din Yenibohor. Matsi vărsase râuri de lacrimi când Coralie o luase în braţe.

— Nu te lăsa călcată în picioare sub pretextul că tatăl tău nu este decât paznicul obiectelor: tu singură hotăreşti cât valorezi!, îi murmură ea.

Romaric se mulţumise să îi strângă mâna lui Wal şi îi mulţumise pentru ospitalitate. La plecarea plutelor, îi salutară cu gesturi largi de adio şi apoi se îndreptară spre interiorul teritoriului, unde fuseseră asiguraţi că vor găsi un drum…

— Suntem deja doi, spuse Romaric, mergând printre urmele lăsate de trecerea numeroaselor căruţe. Curând, ne vom întâlni cu toţii! E nevoie doar să ajungem la Yâdigâr. Nu mi-ai spus tu că bijuteria lui Thomas ţi s-a părut imediat cea mai bună pistă de urmat?

— Da, am observat imediat. Ştii că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru bijuterii!

Romaric o privi uimit. Până şi Coralie a început să se autoironizeze!

— Dacă ne gândim bine, spuse el împăturind harta pe care o păstrase în mână, această bijuterie este singurul indiciu comun pentru toţi. Şi eu m-am gândit imediat la ea. Să sperăm că s-a întâmplat acelaşi lucru şi cu ceilalţi.

Merseră un timp în tăcere. Romaric, nefiresc de serios, părea tulburat. Dintr-odată se decise.

— Coralie, eu… eu încă nu ţi-am mulţumit cu adevărat pentru că mi-ai salvat viaţa, în ziua aia, cu meduzele… Ce ai făcut a fost foarte curajos. Nu ştiu dacă eu aş fi făcut-o. În orice caz, n-o să uit niciodată.

Coralie roşi uşor, privindu-şi prietenul cu recunoştinţă.

— Sunt sigură că ai fi făcut exact acelaşi lucru în locul meu!

— Dimpotrivă, eu cred că aş fi incapabilă s-o mai fac o dată.

— Ah, da? Şi de ce?

— Pentru că am o scârbă teribilă de meduze! Dar teribilă!

— Şi totuşi ai plonjat?

Romaric rămase fără grai. Curajul de care dăduse dovadă Coralie căpăta alte dimensiuni! Fata, flatată, savură admiraţia pe care o simţea din partea tovarăşului ei. Dar nu putu să se abţină de la o ironie:

— Trebuia neapărat să-ţi arăt noii mei cercei! Şi cum nu te hotărai să urci pe plută…

— Eşti… eşti incredibilă!

— Mulţumesc! încheie discuţia Coralie, făcându-i cu ochiul.

Nu s-au oprit din drum decât la căderea nopţii, la poalele Colinelor Mişcătoare.

Romaric aprinse un foc din ierburi uscate şi amândoi se aşezară lângă el ca să-şi mănânce peştii afumaţi pe care îi primiseră de la Wal, la plecare. Apoi se înfăşurară în hainele din Virdu şi se ghemuiră unul lângă altul. Viitorul Cavaler al Vântului îşi găsi cu greu somnul.

La miezul zilei ajunseră la bifurcaţia despre care vorbise Romaric: un drum o lua drept spre sud. Au pornit-o pe el.

— Dacă totul merge bine, ar trebui să zărim Yâdigâr chiar mâine, anunţă băiatul.

— Mă întreb cu ce ar putea semăna oraşul acesta!

— Dacă ar fi să-l credem pe Wal, cu nimic plăcut! După el, acolo este locul de întâlnire al tuturor pungaşilor din Lumea Incertă.

— Încântător! Şi când mă gândesc că acum aş putea fi acasă, pe terasă, sorbind un ceai cu gheaţă! suspină Coralie.

Drumul cotea spre strâmtorile stâncoase şi abrupte şi continua de-a lungul albiei unui râu secat de multă vreme. Nu exista niciun copac, nicio plantă. Totul era stăpânit de linişte.

— Locul acesta îmi face pielea de găină! mărturisi Coralie, aruncând de jur împrejur priviri neliniştite. Să ne grăbim să ieşim de aici.

Măriră pasul.

Dintr-odată, un fluierat lung răsună în tot defileul. Doi bărbaţi apărură de după stânci şi barară drumul tinerilor, ameninţându-i cu armele. Tâlharii! Primul, diform şi foarte scund, învârtea o ghioagă şi aruncă spre Coralie, care se simţea extraordinar de stânjenită, un ochi gata să-i iasă din orbită; un firicel de salivă îi atârna din gura întredeschisă şi ştirbă. Al doilea, foarte înalt şi acoperit cu o blană de urs, îşi agită lancea pe sub nasul lor.

Erau prizonieri. Romaric strânse pumnii: fără arme, orice rezistenţă era inutilă. Se lăsă legat la mâini şi la picioare, ca şi Coralie.

Tâlharii o luară pe o cărare ce urca perpendicular pe şosea. Piticul mergea înainte, iar camaradul lui, care degaja un miros pestilenţial, în spate.

Ajunseră în faţa unei grote, a cărei intrare era în parte ascunsă de o stâncă mare. Fură împinşi înăuntru. În fund erau îngrămădite cufere închise cu lacăte. Lungit pe un pat improvizat, un om îndesat tuşea şi scuipa sânge, ce îi murdărea barba neagră şi mare.

Cei doi tâlhari îi conduseră la el.

— Puah! Doi puşti… Au ceva pietre la ei?

— Nu mare lucru, şefu', răspunse tâlharul cu blana de urs. I-am scotocit şi nu am găsit decât asta…

Depuse pe patul şefului, rănit la piept în timpul unei ambuscade mai vechi, o mână de pietre preţioase, precum şi un colier de aur, o brăţară de argint şi doi cercei albaştri.

— Oricum, e mai bine decât nimic, comentă tâlharul, al cărui trunchi acoperit de păr negru era în parte bandajat cu o pânză murdară. Le vom hotărî soarta mâine. Thunku plăteşte la fel de bine şi pentru fete, şi pentru băieţi.

Piticul avu un rânjet ce o făcu pe Coralie să tremure.

Cei doi prieteni fură conduşi fără menajamente până în fundul grotei, unde îi legară fedeleş.

— Oh, e îngrozitor! gemu Coralie, a cărei bărbie tremura.

— O să fie bine, încercă Romaric s-o încurajeze. O să scăpăm, îţi promit.

Alţi doi tâlhari intrară în grotă, la adăpost de căldură, ceea ce făcea ca numărul paznicilor să ajungă la cinci, dacă-l socoteau şi pe şeful întins pe pat. Romaric suspină. Era mult. Concepu planuri de evadare, care se prăbuşiră unul după altul. Poate la adăpostul nopţii…

Un tânăr arcaş, îngrozitor de slab şi cu faţa brăzdată de o cicatrice urâtă, năvăli gâfâind în grotă; le anunţă apariţia unor călători, la intrarea în defileu.

— Bun, toată lumea la posturi, hotărî şeful bandei. Îi mai jefuim şi pe ăştia şi mâine o ştergem. În cufere sunt destule pietre ca să trăim cu toţii o viaţă de huzur!

Spusele lui fură însoţite de strigăte de bucurie. Tâlharii se îmbulziră afară. Romaric profită de moment ca să încerce să dezlege sforile. Dar fuseseră legaţi de oameni care ştiau meserie şi nu reuşi decât să-şi desfacă mâinile. Lângă el, Coralie se mişca.

— Auzi, prefer să-l ştiu pe piticul acela oribil afară din grotă, şopti ea. Ai văzut cum mă privea? Încă simt cum mi se zbârleşte părul pe mine!

— Linişteşte-te şi încearcă să te relaxezi, îi răspunse

Romaric. Sunt aici. Am eu grijă de tine!

Dar în sinea lui se ştia cu totul neputincios. N-ar fi putut decât să urle dacă tâlharii ar fi decis să se ia de prietena lui. Gândul ăsta îl făcu să turbeze de mânie şi se agăţă din nou de sfori, tot fără niciun rezultat. Încetă să se mai agite şi, tăcut, ca să n-o sperie şi mai tare pe Coralie, se lăsă cuprins de disperare.

33
Tâlhari ghinionişti

— Defileul ăsta este sinistru.

— Sunt întru totul de acord, muzicianule.

Uriaşul cu ţeasta tatuată inspectă împrejurimile cu privirea lui ca oţelul. Văile în care tocmai pătrunseseră nu-i spuneau nimic bun. Dacă el însuşi ar fi organizat o ambuscadă asupra unor călători, pentru a-i jefui sau a-i ucide, acesta ar fi fost locul pe care l-ar fi ales fără să ezite!

— Crezi că suntem în pericol? îl întrebă Gontrand ciupind nervos corzile chitarei.

— Băiete, asta este problema mea! Înţelegerea noastră este clară: tu ne înveseleşti serile cu cântecele tale, eu mă ocup de pericolele ce ne apar în drum.

Omul stepelor lăsă să-i scape un râs scurt. Gontrand îşi trecu mâna prin păr.

E adevărat că, de când au părăsit caravana comercianţilor din Ferghânâ, nimeni, niciodată, nu le-a mai căutat pricină. Trebuie spus că, la vederea lui Tofann, nu aveau decât o dorinţă: să nu-i devină duşman!

Un fluierat lung străbătu văile. Ecoul lui nu se stinsese când uriaşul dispăru ca prin minune. Astfel că Gontrand rămase singur să dea piept cu bărbaţii iviţi din spatele stâncilor. Aceştia se priviră nedumeriţi.

— Nu trebuia să fie doi? Hei, arcaşule!

— Sigur am văzut doi călători la intrarea în trecătoare, se apără tânărul.

— Dacă ai văzut doi, continuă un ciung care învârtea cu mâna sănătoasă un topor, unde este al doilea?

— Chiar aici, domnilor!

Tofann sări printre ei, ca venit din senin. Apucă ţeasta ciungului şi o zdrobi de placa de oţel pe care o avea fixată pe tunica de piele, în dreptul inimii. Iute ca un fulger,

scoase un cuţit plat din cizmă şi îl aruncă în gâtul unui lungan care se dezechilibră sub lovitură, zdrobindu-şi, în cădere, scutul de o piatră.

Ceilalţi rămaseră împietriţi de stupoare.

— Dacă sunteţi drăguţi, să trecem la lucruri mai serioase!

Uriaşul scoase o sabie impresionantă din teaca făcută din piele şi metal, pe care o purta pe spate. O mişcare circulară făcută cu uriaşa armă l-ar fi decapitat pe arcaş, dacă n-ar fi avut buna idee ca, în ultimul moment, să se aplece. O altă lovitură dată de sus în jos, îl spintecă în două pe omul cu blana de urs, mai puţin iute, care urlă de durere înainte să cadă la pământ. Arcaşul aruncă arcul nepotrivit cu o luptă corp la corp, apucă un pumnal şi se luptă cu dârzenie cu Tofann. Acesta se mişca foarte iute. Loviturile lui erau precise şi fulgerătoare. Arcaşului îi venea foarte greu să evite izbiturile adversarului, încercă două-trei lovituri de cuţit, pe care Tofann le pară cu uşurinţă. În cele din urmă, uriaşul îl răni pe tânăr la mână, obligându-l să arunce arma, apoi îl răni la pulpă, ceea ce îl făcu să cadă la pământ. De jos, arcaşul îi aruncă o privire sălbatică lui Tofann, care, acoperit de sânge, îl măsură din cap până-n picioare, de sus, cu arma aşezată neglijent pe umăr. Contrastul dintre cei doi, accentuat de fragilitatea ieşită din comun a unuia şi de formidabila robusteţe a celuilalt, sărea în ochi.

— Nu te teme, puişor. Nu-mi stă în obicei să lovesc un om căzut la pământ. Mai ales dacă acesta s-a bătut curajos! Te las în viaţă.

De la începutul luptei, Gontrand se refugiase în spatele unei stânci, îngrozit, urmărind desfăşurarea bătăliei. Odată tânărul arcaş scos din luptă, nu mai rămăsese faţă în faţă cu războinicul decât piticul diform, care îl privea cu o indescriptibilă expresie de groază.

Tofann înaintă spre el. Piticul îşi aruncă armele şi fugi urlând. Tofann se avântă în urmărirea lui, urmat de Gontrand, care pentru nimic în lume n-ar fi rămas singur cu arcaşul printre cadavre.

Suflând din greu, băiatul pătrunse în grota luminată de torţe. Tofann îl prinsese pe fugar şi se mulţumise să-i crape capul cu pumnul. Mai avea să regleze conturile cu un om care urla de furie într-un pat.

— Gontrand, acesta este Gontrand!

Ca electrocutat, cântăreţul la chitară se întoarse spre fundul grotei. Legaţi de cufere, Romaric şi Coralie îl priveau ca şi cum ar fi fost o fantomă.

— Iată, aici ne despărţim, îi anunţă Tofann pe cei trei tineri.

Uriaşul ţinu să-i însoţească până la ieşirea din trecătoare. Vulturii descriau deja cercuri pofticioase pe deasupra cadavrelor părăsite la locul bătăliei. Arcaşul, care nu mai ţinuse cont că era rănit, se făcuse nevăzut.

— Eşti sigur că nu vrei să-ţi schimbi hotărârea? încercă să-l convingă Gontrand, care regreta despărţirea de amicul lui.

Tofann râse arătând spre enormul sac pe care îl purta în bandulieră.

— De ce m-aş duce să mă bat pentru altul, acum când sunt suficient de bogat ca să o fac din plăcere?

Cuferele pe care le deschiseră după ce Tofann şi Gontrand îi eliberară pe cei doi prieteni conţineau o adevărată comoară în pietre preţioase şi bijuterii. Gontrand, Romaric şi Coralie refuzară să se înfrupte din lucrurile ce-i costaseră viaţa pe o mulţime de oameni, dar Tofann se servi din plin, apoi închise intrarea în grotă cu o stâncă mare.

— Nu aveţi altceva de făcut decât să urmaţi drumul. O să vă conducă drept la Yâdigâr.

— Şi dacă ne prind iar tâlharii? replică Gontrand.

— De data asta este problema voastră, răspunse uriaşul cu voce blândă. N-o să aveţi toată viaţa o dădacă după voi!

În faţa disperării lui Gontrand, Coralie pricepu că trebuie să-şi ia adio cât mai repede. Înaintă, se înălţă pe vârfuri şi îl sărută pe colos pe obraz.

— Mulţumim încă o dată că ne-ai salvat viaţa.

Se gândi din nou la imensa uşurare pe care o simţise după ce uriaşul îl lichidase pe piticul bălos.

Romaric îi întinse mâna lui Tofann cu un imens respect şi totodată cu admiraţie, dar schiţă o strâmbătură când i-o strânse. Tofann era războinicul absolut, combatantul suprem. Nu visa decât să-i semene într-o zi! Poate mai puţin sălbatic, dar, în schimb, mai… cavaler!

În fine, uriaşul brăzdat de cicatrice îl strânse pe Gontrand la piept, într-o îmbrăţişare afectuoasă. Băiatul facu un efort disperat să nu izbucnească în plâns. Se ataşase foarte mult de bărbatul întotdeauna calm şi binedispus, atât de puternic şi de sensibil.

Cu tot curajul, Gontrand ştia foarte bine că nu-i face nicio plăcere să-l vadă plecând pe acest personaj atât de brav.

Tofann răspunse cu căldură îmbrăţişării băiatului şi se îndepărtă, salutându-i îndelung.

— Să treceţi să mă vedeţi, acasă la mine, în stepă, dacă ajungeţi prin Nordul Incert!

Dispăru curând printre văi. Cei trei prieteni se priviră.

— Bine, bun… Aventura continuă, nu? spuse timid Gontrand.

— Aşa cum spui! confirmă Romaric încurajându-şi prietenul cu o palmă dată pe spate.

— La drum, prieteni! îi provocă teatral Coralie, fericită să vadă că, în ciuda încercărilor, curajul nu-i părăsise.

Braţ la braţ, luară direcţia Yâdigâr.

34
Oamenii Nisipurilor

Un soare arzător se instală pe cer. Cei doi băieţi, prizonieri pe Bokht, piatra lată ce îi apăra de Deşertul Vorace, începură să simtă urmarea chinuitoare a setei. Guillemot scosese din sac haina din Virdu, care rămăsese în plus atunci când împărţise lucrurile cu prietenii din Ys, şi i-o dădu lui Kyle, ca să se acopere cu ea. Acesta, aşezat cu genunchii strânşi la piept, cu capul pe braţe, stătea nemişcat. Guillemot era în picioare şi scruta orizontul cu ochii apăraţi de palme, ca să nu fie orbit de lumina crudă a soarelui.

— Avem musafiri! spuse dintr-odată. Se pare că se apropie nişte oameni!

Kyle se ridică dintr-un salt şi fixă deşertul în direcţia pe care o indica prietenul lui. De fapt, mai mulţi oameni îmbrăcaţi în albastru şi înarmaţi cu puşti lungi se îndreptau spre ei.

— De data asta suntem pierduţi, se strâmbă Guillemot. Precis sunt miliţieni din Ferghânâ trimişi pe urmele noastre!

Kyle rămase calm.

— Grozav, şi nici măcar nu putem pleca de pe piatra asta! Prinşi ca nişte şobolani! Şi asta te amuză, nu? îi spuse Guillemot furios lui Kyle, care chiar zâmbea văzându-şi prietenul agitat.

— Perspectiva că în curând o să puteam bea ceva este ceea ce mă încântă! spuse calm băiatul.

— Ce spui?! gemu Guillemot. Să bei apă într-o temniţă, zăcând şi aşteptând să fii spânzurat, asta nu mi se pare o perspectivă îmbucurătoare!

Oamenii în albastru se apropiau încet. Guillemot remarcă echipamentul lor ciudat: un ingenios sistem de legături le ţineau picioarele legate de pietre plate, pe care le foloseau aşa cum se folosesc rachetele pentru zăpadă,

şi, pentru a înainta, se ajutau de beţe ale căror rondele erau înlocuite de bucăţi de rocă.

— Ia uite-i ce fac! exclamă Guillemot lovindu-se peste frunte. Văzând cum avansează fără să fie înghiţiţi de nisip, aproape că-mi vine să fug de pe Bokht!

— Asta ar fi o eroare fatală, comentă laconic Kyle, care lăsa impresia că se distrează grozav. Oamenii Nisipurilor au şmecheria lor pentru a se deplasa în plină zi fără să fie înghiţiţi de deşert!

— Nu sunt vânzătorii din Ferghânâ? se miră Ucenicul.

— Vânzători? în Deşertul Vorace, în plină zi? Nu, poţi să mă crezi: sunt Oamenii Nisipurilor! Tribul albastru, ca să fiu mai exact.

Deodată, agitaţia îi cuprinse pe ciudaţii călători şi, fluturând braţele în direcţia lor, scoteau strigăte ridicând puştile deasupra capetelor.

— Vor să ne omoare? se nelinişti Guillemot.

— Sigur că nu, surâse Kyle.

Şi Kyle nu minţea. Micul grup de Oameni ai Nisipurilor se manifesta zgomotos, fluierând şi strigându-şi bucuria de a-i fi găsit; îi înconjurară pe tânărul sclav şi pe Guillemot cu mii de atenţii. Guillemot nu reuşea să înţeleagă de ce li se cuvenea o asemenea onoare, dar observă curând respectul pe care aceşti oameni îl acordau prietenului lui. Le-au dat să bea apă puţin sărată. Apoi i-au instalat pe umerii robuşti ai salvatorilor lor şi grupul porni la drum. Piatra care îi ocrotise rămase de mult în urmă.

— N-am avut când să-ţi spun, zise Kyle pentru a răspunde uimirii pe care o ghicea în ochii lui Guillemot, dar sunt fiul şefilor tribului poporului Nisipurilor!

— Cum aşa, fiul şefilor?

— Vreau să spun, continuă Kyle, care se străduia, imitat de prietenul lui, să se mişte cât mai puţin pentru a nu-şi dezechilibra purtătorul, că am fost găsit lângă unul dintre puţurile noastre când eram bebeluş. Izvoarele de apă sunt sfinte pentru noi. Atunci, Oamenii Nisipurilor au decis că zeii au fost cei care m-au trimis la ei şi, ca onoare, au cerut şefilor lor să aibă grijă de mine… Iată cum am devenit fiul

şefilor celor trei triburi care alcătuiesc poporul meu!

— Asta înseamnă că nu-ţi cunoşti părinţii adevăraţi? întrebă Guillemot.

Kyle se întristă. Răspunse cu voce moale:

— Nu.

— Ei bine, asta ne face să avem ceva în comun, spuse Guillemot pe un ton ce se voia încurajator. Mă rog, aproape comun: eu nu mi-am cunoscut niciodată tatăl…

Acest gând dureros îl aruncă pe Guillemot în tăcere, îi apăru în minte figura zâmbitoare a mamei lui şi îi aminti că tot ce iubea, tot ceea ce reprezenta viaţa lui se afla la ani-lumină de acest deşert…

Fu adus la realitate de purtătorul lui, care se plângea că nu-şi poate ţine echilibrul.

Câteva ore mai târziu, ajunseră la o mare tabără de corturi, răspândite pe o imensă Bokht, în mijlocul unei cuvete[6].

Apariţia lor produse agitaţie.

— Bine c-am ajuns, mormăi Guillemot. Este chiar neplăcut să fii în spatele cuiva care merge bălăngănindu-se!

— Nu ţi-e bine? îl întrebă Kyle. Eşti alb ca varul!

— Şi ochiul tău va deveni imediat negru dacă nu încetezi să-ţi baţi joc de mine!

— În loc să te plângi, mai bine gândeşte-te la cel care te-a purtat pe umeri!

În timp ce ei se tachinau, fericiţi de deznodământul aventurii, un grup se formă în jurul lor. Ieşind din rând, un bărbat foarte înalt şi foarte slab, înfăşurat ca şi ceilalţi într-o stofă albastră, îl luă pe Kyle în braţe şi îl strânse la piept. Băiatul îi spuse câteva cuvinte, şi bărbatul se întoarse spre Guillemot.

— Mi-ai ajutat băiatul să se elibereze. Acum, tribul meu este şi tribul tău.

Vorbi în ska, cu o voce groasă şi solemnă. Guillemot înţelese că era unul dintre cei trei şefi ai Oamenilor

[6] Parte concavă a unei cute geologice, cu un contur aproape circular (n.tr.).

Nisipurilor şi, ca atare, unul dintre taţii lui Kyle. Bărbaţi, femei şi copii se înghesuiau în jurul lui felicitându-l. Îl conduse până la unul dintre corturile mari, ce semănau cu nişte colibe. Îl aşezară şi îi dădură să bea şi să mănânce.

Ceva mai târziu, Kyle se reîntâlni cu Guillemot. Lanţurile îi fuseseră scoase şi purta ţinuta Oamenilor Nisipurilor, cu nişte însemne albastru-închis combinat cu roşu-sângeriu şi alb.

— Cele trei triburi sunt ale mele, explică băiatul care, în noua lui ţinută, avea o atitudine mândră. Este normal să le onorez pe toate trei, arborându-le culorile.

— Bine, acum ce vom face?

— Ah! da, făcu Kyle, smuls din gândurile lui. Ei bine, astă-seară tribul dă o serbare în onoarea ta.

— Bine, foarte bine. Dar… crezi că mâine mă va putea duce careva până la drumul spre Yâdigâr? Nu vreau să vă stric distracţia, dar zilele trec şi am foarte puţin timp la dispoziţie.

— Te voi conduce chiar eu, îl asigură Kyle. Dar nu ştiu dacă este o idee foarte bună. Yâdigâr este un oraş puţin frecventat.

— Poate nu e cea mai bună idee, dar este singura.

— Bun, o să vedem asta mâine, îi spuse Kyle. Să ne gândim mai bine la petrecere.

Guillemot fu de acord cu el şi îşi recăpătă pe loc zâmbetul.

— Din ce trăieşte poporul tău? îl întrebă Guillemot pe Kyle, care se afla aşezat alături de el pe unul dintre taburetele din lemn şi piele, pus în jurul mesei mari şi joase, pe care se îngrămădeau băuturi şi mâncăruri.

Venise noaptea şi sărbătoarea, care cuprinsese toată suflarea din jurul uriaşei Bokht, era în toi. Fete de vârsta lor executau dansuri ale deşertului. Nu departe, încurajat de ceilalţi, un bărbat scotea sunete minunate dintr-un flaut de metal negru.

— Poporul meu trăieşte în primul rând din comerţul cu Gambouris, nişte cristale purpurii în formă de floare, pe

care le găsesc în nisipul deşertului, răspunse Kyle după un moment de tăcere. Asta ne ajută să putem cumpăra tot ce avem nevoie pentru a supravieţui.

Alţii îşi continuă viaţa nomadă, din Bokht în Bokht, din izvor de apă în izvor de apă.

— Vă invidiez, suspină Guillemot. Aveţi un aer atât de fericit.

— Ştii, nu a fost dintotdeauna aşa, reluă Kyle. Oamenii Nisipurilor povestesc că, demult de tot, triburile noastre aparţineau unui popor care călătorea din Lume în Lume, aşa cum noi umblăm din izvor în izvor. Într-o zi, cele trei triburi, care atunci nu erau decât unul singur, s-au trezit în Lumea Incertă. Trecătorul, cel care ştia cum se schimbă o Lume cu alta, a murit pe neaşteptate şi a luat şi secretul cu el. Din acel moment, am fost condamnaţi să trăim în acest deşert periculos.

— Ce poveste inimoasă! se extazie Guillemot. Dar este doar o poveste sau un eveniment care s-a petrecut în realitate?

— Nimeni nu ştie. Dar am păstrat câteva lucruri din acele timpuri străvechi; ceremonia Lunii Moarte. O să vezi astă-seară, chiar acum este momentul. Ciclul a început.

Cei doi băieţi mai vorbiră un timp. Apoi flautul tăcu, la fel şi cântecele şi râsetele.

La chemarea şefului lor, membrii tribului se ridicară şi se grupară sub cerul înstelat. Se prinseră cu toţii de mâini. În frunte, silueta înaltă a şefului începu să ia diferite poziţii pe care ceilalţi, la rândul lor, le imitau. S-ar fi zis că şirul de oameni are o viaţă proprie, ca un şarpe. Apoi omul începu să intoneze o melopee înceată, cu vorbe pe care nimeni nu le mai înţelegea de multă vreme – aşa cum îi mărturisi Kyle. Ciudatul ritual dură cam zece minute, apoi fiecare se întoarse la ocupaţiile lui şi sărbătoarea se reluă.

— Acesta este felul în care noi încercăm să nu ne uităm trecutul îndepărtat, spuse Kyle, reluându-şi locul pe taburet.

Dar Guillemot nu-l mai asculta.

Deschisese carnetul cu coperte de piele neagră şi nota

febril tot ceea ce văzuse şi înţelesese în timpul ceremoniei.

35
Yâdigâr

A doua zi după petrecere, în zori, încă toropit de somn, Guillemot urcă pe umerii unui mărşăluitor prin deşert şi porni la drum escortat de câţiva bărbaţi din Tribul Albastru şi de Kyle, care, asemenea celorlalţi, avea legate de picioare tălpi din piatră.

— Uah! se strâmbă Ucenicul care suporta cu greu legănarea provocată de mersul celui care îl purta.

— N-ar fi trebuit să bei aseară atâta cidru de mere acre, îl ironiză Kyle.

— Lasă-mă în pace! replică băiatul, cu faţa schimonosită.

Au mers timp de câteva ore. Oamenii Nisipurilor erau destul de iuţi, şi tălpile de piatră, care cereau mare îndemânare pentru a te putea deplasa, făceau minuni pe nisipul mişcător. În cele din urmă, au ajuns la Drumul Pietrelor, alcătuit din plăci imense şi, în acelaşi timp, în apropiere de Yâdigâr.

— Uite, îi spuse Kyle. Noi nu mergem mai departe. Aminteşte-ţi: Oamenii Nisipurilor sunt legaţi de Yâdigâr printr-un pact. Noi avem Deşertul Vorace, iar Oraşul de Foc are teritoriul care începe de aici încolo şi Drumul Pietrelor!

Guillemot coborî din şaua lui improvizată şi se apropie de el.

— Mulţumesc, Kyle, mulţumesc pentru tot.

— Eu îţi mulţumesc ţie! răspunse fiul şefilor cu un zâmbet strălucitor. Tu eşti cel care m-a eliberat, îţi aminteşti?

Se îmbrăţişară.

— Vei putea întotdeauna să contezi pe mine, adăugă Kyle devenind serios. Întotdeauna şi pentru orice.

— Mulţumesc pentru prietenie, spuse Guillemot cu o voce sugrumată. Crezi că ne vom mai vedea?

— Poate. Cine ştie?

— Sper din toată inima, Kyle.

Cei doi băieţi erau la fel de emoţionaţi. Kyle scoase din traista unuia dintre oamenii lui haina din Virdu, pe care Guillemot i-a dat-o când se aflau pe Bokht, ca să se apere de soare.

— Ţine, este a ta, ia-o. O haină din Virdu valorează mult!

— Păstreaz-o, Kyle. În felul acesta, te vei gândi la mine de câte ori o vei îmbrăca!

Kyle arboră un zâmbet fermecător. Guillemot se hotărî cu greu să-i părăsească pe el şi pe Oamenii Nisipurilor. Dar Yâdigâr era singura şansă să-şi regăsească prietenii. Suspină şi îşi puse pe cap gluga de la propria haină, apoi o luă pe drumul ce părea că răsare de nicăieri, de undeva din mijlocul nisipului. Făcu semn cu mâna în direcţia oamenilor în albastru, care se întorceau în deşert, şi îi aruncă lui Kyle o ultimă privire.

Guillemot nu era singurul care se îndrepta spre Yâdigâr. Pe drum, bântuiau bande de Orki şi de oameni înarmaţi, din ce în ce mai mulţi pe măsură ce se apropia de oraş, şi vânzători cu căruţele pline. Acestea conţineau, fără îndoială, roadele jafurilor lui Thunku, pe care le vindeau la Ferghânâ sau aiurea.

Ucenicul Vrăjitor încercă să se facă cât mai mic şi se ascunse cât mai bine în haina cenuşie.

În momentul când păşea prin unica poartă a oraşului-fortăreaţă, deasupra căreia se afla statuia enormă a unui leu înconjurat de flăcări, a cărei imitaţie figura pe medalionul de la Ork, se trezi apostrofat de un paznic care semăna foarte mult cu cel care aproape îl jefuise la intrarea în Ferghânâ: avea aspect uman, dar era atât de monstruos, încât părea că rezultase din încrucişarea cu un Ork.

— Hei, tu, Omuleţule din Virdu! Urmează-mă!

Guillemot înţepeni de uimire. În cele din urmă, îşi veni în fire şi răspunse cu o voce cât mai groasă:

— Ce se întâmplă?

— Nu mă bagi în seamă, stârpitură? Cum de nu ai aflat

că Seniorul Thunku a interzis poporului tău accesul în oraşul lui? Haide, urmează-mă!

— Ascultă, trebuie să fie o cale să se aranjeze sau să…

Guillemot nu mai putu spune nimic: gardianul pe jumătate om, pe jumătate Ork îşi scoase sabia din tunică şi i-o puse la gât.

— Bine, bine, vă urmez!

Împingându-l din spate şi ameninţându-l cu spada, gardianul îl conduse prin Yâdigâr, traversându-l, în direcţia unei construcţii ce domina oraşul.

Yâdigâr era la fel de întins ca Ferghânâ, oraşul geamăn, dar de care se deosebea în multe privinţe. Pe metereze, gărzile înarmate până-n dinţi păzeau cetatea cu străşnicie; niciun sclav nu avea nici cea mai mică şansă să scape din oraş! Yâdigâr forfotea de războinici, de mercenari veniţi să-şi ofere serviciile special pentru stăpânul cetăţii. Între ei izbucneau permanent scandaluri, în plină stradă sau în numeroasele taverne unde zăceau câtă vreme nu erau angajaţi. Guillemot constată asta cu o privire neliniştită şi aproape se felicită că beneficiază de escorta monstrului care îl arestase. În Yâdigâr nu existau înghiţitori de flăcări, nici falşi magicieni, nici bijutieri: oraşul era dedicat violenţei, războiului, şi singurul comerţ care se făcea era cel cu arme şi cu obiecte furate!

Construcţia impunătoare unde fu condus Guillemot avea mai multe roluri. Partea vizibilă, pe mai multe etaje, trăda un lux dus până la extrem şi părea caricatura unui palat oriental. Partea ascunsă, unde îl târî gardianul, care cobora în subsol pe mai multe niveluri, semăna mai mult cu nişte catacombe.

În faţa lui, se deschise o poartă grea, ferecată şi o luară pe un culoar umed, până la o celulă închisă cu gratii groase, unde fu aruncat.

36
Prizonierii

Guillemot avu nevoie de un moment pentru a se obişnui cu întunericul ce domnea în încăperea mare, boltită. Îşi concentră atenţia asupra gratiilor de la uşă, apoi asupra zidurilor groase, lucind de apă şi acoperite pe alocuri de o spumă negricioasă.

Îşi dădu repede seama că şansele de evadare erau nule. Doar în acel moment realiză că nu era singur în celulă: în fund, în picioare sau aşezate pe o bancă de lemn, mai multe persoane îl observau în tăcere pe nou-venit.

— Tocmai când spuneaţi că Yâdigâr este cel mai bun plan ca să ne regăsim cu toţii! se auzi o voce veselă.

Guillemot recunoscu vocea lui Romaric, care se îndreptă spre el, urmat de siluete la fel de familiare.

— Romaric! Gontrand! Coralie! Ambre!

Râzând bucuroşi, se îmbrăţişară.

— Grozav! Este formidabil! Formidabil!

— Miraculos, da, bâigui Ambre după ce-l strânse în braţe pe Guillemot, mai tare decât ceilalţi. Ce s-a întâmplat cu Poarta în timpul Trecerii?

— O să vă explic… Esenţialul este că sunteţi cu toţii sănătoşi şi în viaţă!

— Ei bine, asta e prea de tot, obiectă Gontrand ridicând un deget. Dacă ai şti unde am aterizat! În vârful unui turn uriaş care…

— Şi eu ce să mai zic? îl întrerupse Coralie cu mâinile în şolduri. Crezi că ar fi fost mai bine să te trezeşti pe o plută putredă în mijlocul unor meduze dezgustătoare?

— În mijlocul meduzelor dezgustătoare! se fandosi Gontrand, imitând-o.

— Dacă-mi daţi voie… încercă şi Romaric.

— Şi capturarea noastră de către tâlhari, ei? Poate c-a fost vreo glumă! continuă Coralie fără să-i acorde atenţie prietenului ei.

— Să vorbim de tâlhari, replică Gontrand. Dacă n-aş fi fost eu acolo…

— Dacă n-ai fi fost tu acolo? Ce obrăznicie! Tofann a fost cel care ne-a salvat! Dacă te-ai fi apucat să cânţi la chitară, nu zic că…

— Linişte! strigă Guillemot ca să se facă auzit. Cred că toţi avem multe de povestit.

— Daa, spuse Ambre. Alţii poate, dar eu nu, mie nu mi s-a întâmplat nimic deosebit. Nimic, în afară de nişte dureri îngrozitoare de cap.

— Şi pe noi ne apucă durerile de cap… mai ales când te ascultăm cum te plângi! i-o tăie Romaric.

— O să-ţi dau eu un motiv serios să te doară capul! îl ameninţă fata înaintând spre el.

— Hei! Băieţi, faceţi ceva! gemu Romaric, pe care Ambre îl apucase de guler.

Guillemot se grăbi spre ei, făcându-se că-i desparte. Ce bine era că se regăsiseră!

Ucenicul văzu atunci un băiat, îmbrăcat în culori vii, care stătea retras, timid.

— Am uitat, se corectă Romaric, începând să vorbească în ska. El este Toti. Nu ne-a mai părăsit de la sosirea noastră în închisoare. Trebuie spus că toţi ceilalţi sunt adulţi, nu foarte simpatici.

— E foarte drăguţ băiatul, interveni Coralie.

— N-am spus niciodată altceva, suspină Ambre. Numai că noi nu-l sorbim din priviri cum faci tu!

— Despre costum este vorba. Îi dă un aer pe care voi nu-l aveţi: este distins, explică Coralie.

— Da, mulţumesc, răspunse Toti puţin jenat, mai ales de zâmbetele batjocoritoare ale lui Romaric şi Gontrand provocate de remarca lui Coralie.

— De ce eşti aici? îl întrebă Guillemot.

— Am fost paj în Palatul Seniorului Thunku. Mi-a fost foame, am furat un măr şi m-au prins, spuse calm prizonierul.

— Este îngrozitor! exclamă Coralie.

— Oh! Am avut noroc. Mulţi prizonieri nici nu ştiu de ce

se află aici.

— Ai habar ce-o să se întâmple cu noi? îl întrebă Romaric.

— Nu. Îmi imaginez că ofiţerul-şef al închisorii va veni să vă vadă când va avea timp sau chef.

— Minunat! comentă Ambre. Şi cât aşteptăm?

— Aţi putea începe să vă povestiţi aventurile, propuse din nou Guillemot.

— Bună idee! aprobă Coralie. Atunci, să ne aşezăm într-un colţ.

Guillemot, Ambre şi sora ei se îndreptară spre fundul celulei discutând cu înflăcărare. Gontrand şi Romaric li se alăturară.

— După episodul din defileu, când am ajuns toţi trei la Yâdigâr, începu Gontrand, care, după Guillemot, Coralie şi Romaric, îşi povestise aventurile, am regretat că nu l-am ascultat pe Tofann până la capăt! Sfatul lui a fost să scăpăm de hainele din Virdu…

— Şi bine aţi făcut! confirmă Guillemot. Omuleţii nu sunt deloc bine-veniţi la Yâdigâr!

— Da, continuă Gontrand, dar Tofann ne-a mai sfătuit să luăm cu noi nişte pietre preţioase dintre cele furate de tâlhari; şi noi n-am făcut-o. Pentru că n-am vrut să ajungem, la rândul nostru, nişte hoţi. Rezultatul: la poartă, n-am putut plăti taxa de intrare şi ne-am pomenit în închisoare ca nişte răufăcători de rând!

— Să vă săturaţi să mai fiţi cinstiţi, mormăi Romaric.

— E rândul tău, Ambre, îi spuse Guillemot.

— Eh, mie nu mi s-a întâmplat nimic extraordinar, mărturisi fata cu o figură dezamăgită. M-am pomenit singură lângă o Poartă, lungită pe iarbă. Mă simţeam foarte slăbită. Nu mă puteam ţine pe picioare. Îmi amintesc că m-am gândit că nu era simplu să treci dintr-o Lume în alta! Aveam o greutate în stomac, limba încleiată…

— Descrie-ne locul unde se afla Poarta, îi ceru Guillemot.

— Era în fundul unei văi. De jur împrejur erau coline acoperite cu iarbă cât vedeai cu ochii. Mi-am scos harta Lumii Incerte şi mi-am spus că sigur eram pe Colinele Mişcătoare.

— Ciudat, mărturisi Guillemot, tulburat. Prin Poarta asta am pătruns şi eu. Dar tu nu erai acolo, sunt sigur!

— Nici tu nu erai acolo. Mi-am spus: „Sunt complet singură, nu este normal, este încă o prostie de-a lui Guillemot!” Imediat m-a apucat o durere teribilă de cap. Cred că am dormit ceva timp. Mi-amintesc că am visat cai şi o cavalcadă fără sfârşit. Apoi, am reuşit să mă ridic şi am mers la întâmplare, destulă vreme. După ce am părăsit colinele, am prins din urmă o caravană de neguţători. M-au prins şi m-au legat. N-am putut face nimic. Eram complet epuizată! Şi ăsta nu e genul meu!

— Just, spuseră într-un cuvânt Romaric şi Guillemot.

— Apoi, continuă Ambre ridicând din umeri, m-au legat de o căruţă. L-am auzit pe căruţaş spunându-i altuia că voi fi vândută ca sclavă unui oarecare Thunku, la Yâdigâr, care o să-i plătească bine. Asta m-a lăsat rece! Nu aveam decât o dorinţă: să dorm. Şi asta am făcut până m-au abandonat aici.

— Să recapitulăm, propuse Guillemot după un lung moment de linişte. Gontrand, tu ai ajuns într-un oraş gol, într-un turn misterios, plin de cărţi şi de instrumente de vrăjitorie… De fapt, bravo ţie că ai evadat!

— Împins de frică poţi face lucruri incredibile, răspunse cu modestie Gontrand. Acum înţeleg mai bine ce ai îndurat când ai scăpat din mănăstirea din Gifdu!

— Da… Bun. Mai este ceva, Gontrand? urmă Guillemot.

— Nu. În afară de faptul că acest oraş gol este chiar Djaghatael, dacă ar fi să ne luăm după harta Lumii Incerte. Şi că imediat am avut un presentiment rău în legătură cu acest turn. Un presentiment care m-a ajutat să găsesc curajul să fug!

— Coralie, continuă Guillemot, tu te-ai trezit pe o plută aparţinând Poporului Mării. Romaric te-a întâlnit ceva mai târziu.

— Cel mai simplu din lume, glumi Romaric.

— Coralie ne-a povestit tot ce ştia despre acest Popor al Mării. Romaric, tu ai vorbit şi de preoţi.

— Preoţii din Yenibohor, de care toată lumea pare să se teamă în Lumea Incertă, confirmă el.

— Să se teamă şi să-i deteste, în egală măsură, preciză Coralie. Asta are legătură cu furtul de copii.

— Ei bine, dacă Agathe a fost furată de preoţii din Yenibohor, e greu de scos de acolo, suspină Gontrand.

— Un lucru este sigur, interveni Guillemot: bijuteria de la Ork are o legătură directă cu Yâdigâr.

— Şi eu? întrebă Ambre, frustrată că nu i s-a întâmplat nimic interesant de povestit prietenilor. De ce eu sunt singura care şi-a petrecut timpul dormind şi singura pe care a durut-o capul în timpul Trecerii?

— Asta rămâne un mister, conveni Ucenicul. Ca de altfel şi faptul că tu ai sosit prin aceeaşi Poartă cu mine, dar nu în acelaşi timp, pentru că nu ne-am întâlnit.

— Am o explicaţie pentru durerea de cap: poate că era preaplin… glumi Gontrand.

— Gata, nu e momentul! încercă Romaric să-i tempereze, în timp ce Ambre îl bombarda cu pumnii pe impertinent.

— Pst! Linişte! interveni Toti, pe care grupul îl ţinuse intenţionat deoparte, vorbind în limba din Ys. Vine ofiţerul principal!

Zgomotul ivărului şi lumina unei torţe confirmară avertismentul pajului. Toţi îşi ţinură răsuflarea.

37
Comandantul Thunku

Un gardian înalt deschise uşa celulei în care se aflau. Era însoţit de doi bărbaţi. Unul, îmbrăcat luxos, puternic şi cu un aer mulţumit, trebuie să fi fost ofiţerul principal însărcinat cu paza închisorii. Celălalt, mult mai de temut, nu semăna a soldat; cu ţeasta rasă, ochii pătrunzători ca aceia ai unei păsări de pradă, era îmbrăcat într-o haină de aba groasă, albă, care îi dădea aspectul unui călugăr.

Se adresă copiilor întinzând spre ei o mână slabă, cu pielea uscată, şi căreia îi lipsea un deget.

— Hei, voi, puştilor, urmaţi-mă.

Nu reacţionară, aşteptând decizia lui Guillemot.

— Aţi înţeles? strigă gardianul lovind gratiile cu mânerul bastonului. Supuneţi-vă ordinelor Excelenţei Sale, Consilierul Comandantului nostru, Thunku.

Guillemot suspină şi, însoţit de ceilalţi, acceptă să-l urmeze pe bărbatul ras în cap, afară din celulă.

— Adio, prinţ al hoţilor, murmură puţin teatral Coralie către Toti, când trecură pe lângă el.

— Ceilalţi se mulţumiră cu o strângere de mână, o bătaie amicală pe umăr şi un „Curaj!“, ce păru mai degrabă spus la adresa lor decât pajului.

Apoi o luară pe urmele Consilierului, ale ofiţerului şi ale gardianului, pe un coridor nesfârşit.

— Prinţ al hoţilor… Ei bine, mititico, ai nimerit-o, şopti Ambre.

— Curios, adăugă Romaric, mi se pare că pajul nostru era destul de uşurat că scapă de noi!

— Sunteţi nişte proşti, spuse Coralie ridicând din umeri.

În ce-l priveşte pe Gontrand, el era gânditor. Era sigur că-l mai văzuse undeva pe omul cu aer de pasăre răpitoare. Făcu un efort de memorie, apoi renunţă, scuturând din cap. Era imposibil, pentru că nu mai fusese niciodată la Yâdigâr…

Ieşiră curând la lumina zilei şi fură conduşi într-o sală imensă, în inima palatului.

— Uite-i şi pe conspiratorii descoperiţi de abilul meu Consilier! rânji din imensul fotoliu din lemn sculptat, pe care trona, Thunku, stăpânul oraşului Yâdigâr.

Comandantul Thunku era o forţă a naturii care etala pe faţă şi pe un braţele acoperite de păr semnele mai multor bătălii. De la prima vedere, se putea înţelege destul de uşor că nu din iubire i se supuneau oamenii şi că era gata să zdrobească ţestele celor recalcitranţi! Bruta emana o siguranţă extraordinară şi vocea lui se lovea de pereţi cu puterea tunetului.

— Aţi putea să-mi vorbiţi puţin despre motivul care vă aduce aici? continuă Comandantul, ai cărui ochi mici şi negri se fixaseră asupra tinerilor.

Aceştia îl priveau în tăcere. Coralie tremura sub privirile brutei. La fel ca toţi ceilalţi, aştepta ca Guillemot să ia cuvântul. Acesta se gândea disperat ce metodă să folosească pentru a scăpa din impas.

— Ei, această lipsă de încredere mă întristează! Şi ceea ce mă necăjeşte şi mai tare este să vă văd ajunşi pe mâna experţilor Consilierului meu. Ştiţi ce a făcut înainte de a fi numit Excelenţă? îi tortura pe eretici la Yenibohor!

Cuvintele lui Romaric şi ale lui Coralie le erau impregnate în minte şi nu putură să se împiedice să nu arunce o privire neliniştită în direcţia omului care stătea retras, pe una din părţile tronului. Guillemot respiră adânc şi i se adresă lui Thunku.

— De fapt, noi aparţinem tribului albastru al Oamenilor Nisipurilor. Am venit aici fără să ţinem seama de sfatul şefului nostru, ca să cumpărăm arme noi.

Thunku râse uşor şi scutură din cap.

— Tu eşti conducătorul grupului? Cum te cheamă?

— Mă numesc… Elyk.

— Ei bine, Elyk, nu cred niciun cuvânt din povestea ta. Tonul Comandantului devenise mai dur. Chiar am o mică idee despre cine sunteţi în realitate şi ce aţi venit să

căutaţi sub o deghizare grotescă şi un pretext idiot. Credeţi că puştii din Lumea Incertă riscă să vină la Yâdigâr? Câţi copii aţi văzut în oraşul meu? Repede, aduceţi-mi fata! ordonă el gărzilor care păzeau uşa.

Câteva minute mai târziu, doi bărbaţi se întoarseră ţinând o coardă la capătul căreia se afla legată o fată cu părul negru şi doi ochi încercănaţi de prea mult plâns. Când îşi făcu apariţia în sala de audienţe şi când o zări, Guillemot înţepeni.

— Guillemot, strigă ea. Guillemot, tu eşti? Dar… cum?

În faţa lor, palidă, slăbită şi obosită, se afla Agathe de Balangru!

— Bună, proasto, murmură Ambre, numai pentru ea; acum eşti terminată.

Pe tronul lui, Thunku se zguduia de un râs tunător.

— Bine, Elyk, sau mai bine ar fi să-ţi spun Guillemot? îţi mai menţii povestea ridicolă? Dacă nu te deranjează, sigur! Bandă de derbedei venită din Ţara Ys ca s-o salveze pe această nenorocită! Râse cu şi mai mare poftă. Ştiţi ceva? Când Gommonul a răpit fata în locul băiatului cu puteri extraordinare, cel care mi-a adus-o a sfârşit prin a se spânzura de furie! De altfel, prin această greşeală, mi-a făcut figura lăsând-o aici! Am tot încercat să fac din ea o servitoare acceptabilă, dar este incapabilă şi să gătească aşa cum trebuie şi să cureţe o armură! Cine şi-ar dori-o?

Aruncă o privire către Agathe, care strângea din buze jignită atât de cuvintele Comandantului, cât şi de zâmbetul încântat afişat de Ambre. Apoi îl studie pe Guillemot cu interes.

— Vreo doisprezece ani, ochi verzi, aer ceva mai răutăcios decât al celorlalţi… Oare de data asta o să am noroc? Vezi, băiete, cred că vei face fericit pe cineva: pe omul care te caută disperat de ceva timp. Şi un alt fericit, pentru că, atunci când o să i te dau, o să cer o grămadă pentru tine! De exemplu, puterea de a-mi trece, nu după capriciile lui, ci după ale mele, oamenii dintr-o Lume în Alta, ca să variem puţin plăcerile jafului!

Dintr-odată, se auzi un zgomot teribil, ca acela al unei

explozii. Se auziră ţipete şi vacarmul unei lupte. Apoi uşa sălii zbură făcută ţăndări. Urmat de oameni şi de Orki înarmaţi, un bărbat înalt, cu hainele prăfuite, năvăli în sală.

Lui Guillemot îi îngheţă sângele în vine.

— Maestre Qadehar! strigă el.

— Azhdar Demonul, lăsă să-i scape Thunku stupefiat.

38
Guillemot se înfurie

— Guillemot eşti bine? întrebă Qadehar, care-şi reîntâlnise Ucenicul la picioarele tronului şi care-i ţinea pe soldaţi la distanţă, ameninţându-i cu braţele deschise.

— Da, Maestre! Şi sunt fericit să vă văd!

— Şi eu la fel, copile, şi eu la fel. Mulţumesc zeilor din cele Trei Lumi că Thomas ţi-a urmat instrucţiunile întocmai! Şi că termenul pe care i l-ai impus s-a încheiat alaltăieri!

Instinctiv, Romaric, Gontrand, Coralie, Ambre şi Agathe, pe care gărzile îi lăsaseră nesupravegheaţi, ca să poată respinge asaltul Vrăjitorului, se strânseră în jurul lui Qadehar.

În spatele lor, Thunku se ridică de pe tron. Era cu adevărat furios.

— Demon blestemat! Vii şi mă sfidezi până şi în palatul meu! O să regreţi!

Cu un răget, Thunku se aruncă asupra lui Qadehar, care, surprins, n-avu timp se reacţioneze cu o pasă magică. Cei doi bărbaţi se rostogoliră pe pământ. Vrăjitorul se apăra cum putea de loviturile ce plouau peste el. Dar dezechilibrul de forţe era prea mare.

Duşmanul lor era la pământ şi neputincios. Orkii şi gărzile se apropiară exultând.

— În lături, le strigă Qadehar.

— Prindeţi-l! urlă Thunku, care îl imobilizase pe Vrăjitor.

Orkii se năpustiră în direcţia lor.

— Fă ceva, Guillemot, îl imploră Romaric.

— Da, repede, te rog, insistă şi Coralie frământându-şi mâinile. N-am chef să-mi petrec aici restul vieţii ca sclavă, măturând şi lustruind armuri!

Guillemot respiră adânc şi închise ochii. Trebuia să acţioneze. Îşi jurase, după nereuşita de la Ferghână, despre care nu suflase un cuvânt nimănui, să lase

Grafemele în pace. Acum însă nu avea de ales. Le chemă în gând cu reticenţă. Ca şi atunci când se ascunsese sub căruţa falsului magician, niciunul nu-şi făcu apariţia spontan. Ce-ar fi de făcut? Alături de el, Gontrand urlă: un Ork venise să-l apuce de braţ.

— Fă ceva, te implor, îl rugă din nou Romaric, care abia reuşise să evite o lovitură de sabie.

În spatele lui, îl auzi pe Qadehar gemând de durere. Se simţi cuprins de furie. Într-un efort de voinţă, obligă Grafemele să se rânduiască în mintea lui. Două lucruri i se confirmară: mai întâi, Grafemele nu aveau linia lor obişnuită, erau atât de deformate, încât îi era greu să le recunoască; apoi, ca şi data trecută, Thursaz încerca să se ţină în umbră.

— Pe tine te vreau, amice, murmură el ca pentru sine, printre dinţi. Hai, vino, te chem. Nu mai rezist. E inutil să-l trimit pe Isaz în locul tău!

— Ce tot spui? îl întrebă Ambre, care nu-l părăsise de la începutul încăierării şi care ţinea un Ork la distanţă cu o lance luată de pe jos.

Dar Guillemot n-o ascultă. Cu ochii închişi, reuşi să-l aducă pe Thursaz care, anormal de umflat, tremura ca flacăra unei luminări înainte de a se stinge. În momentul în care Coralie urlă, prizonieră în braţele unui hibrid monstruos, invocă Grafemul:

— THUUURS AAAAZ!

Toată lumea înţepeni într-o clipă. Din adâncul pământului se auzi un huruit teribil. Gărzile păliră, aruncară armele, Orkii abandonară prizonierii ca s-o ia la fugă. Thunku însuşi slăbi strânsoarea şi, după ce aruncă o privire uimită spre Guillemot şi mai dădu un pumn în direcţia lui Qadehar, o luă la fugă.

— Repede, copii, spuse Vrăjitorul care se ridică cu ajutorul lui Romaric, trebuie să părăsim clădirea.

— Dar ce se petrece? Ce am reuşit să fac? îl întrebă Guillemot neliniştit.

— Ai lansat o vrajă care, în mod normal, reuşeşte în cel mai bun caz să oprească un Gommon în plină cursă.

Aruncată de tine şi aici, în Lumea Incertă, a provocat o ruptură a nodului teluric ce trece pe sub Palatul lui Thunku.

— Şi ce-o să se întâmple? se nelinişti Ucenicul.

— Un cutremur. Repede, s-o ştergem!

Huruitul se amplifică. Fugiră cât putură de repede. Zidurile începură să crape, pământul să tremure.

— Repede, repede! Fuga! îi încurajă Qadehar, care o luase în braţe pe Agathe, incomodată de sforile cu care era imobilizată.

— Ahhh! strigă Coralie, simţind cum o placă de marmură căzută din tavan o atinge uşor.

Chiar în spate, un gardian urla cu picioarele zdrobite de o coloană monumentală ce se răsturnă cu un zgomot infernal.

Guillemot se lupta cu o draperie şi căzu pe marginea unei imense crăpături pe care nu o observase. Ambre, care îl urma pe Ucenic ca o umbră, îl prinse de umeri, îl ridică şi îl trase înapoi.

— Mulţumesc!

— Mai târziu! Să ne grăbim!

La rândul lui, Romaric avea de furcă cu Coralie, care îl trăgea de mână, şi cu Gontrand, care îl îmboldea să înainteze, printre bucăţile de ziduri zdrobite. Un Ork dispăru urlând într-o fisură, la câţiva paşi de ei.

— Pe aici! urlă Qadehar, care deschidea drumul.

Trosnete înspăimântătoare însoţeau căderea clădirii, ca şi cum ceva gigantic se rupea în străfundurile pământului.

— Şi eu sunt cel care a declanşat asta, eu! repeta Guillemot, jurând că, dacă scapă cu viaţă, nu va mai folosi niciodată Grafemele în această Lume cu adevărat incertă.

— Încă un efort, îi încurajă Vrăjitorul, aproape am reuşit!

În faţa lor, un perete distrus lăsa să treacă lumina soarelui; alergară şi mai repede.

Părăsiră Palatul chiar în clipa în care acesta se cufunda cu totul în pământ, sub ochii îngroziţi ai gărzilor şi ai populaţiei adunate în stradă, şi se fofilară discret între

două clădiri.

— După mine, le ordonă Vrăjitorul. Până începe din nou, o să avem tot oraşul pe urmele noastre.

Qadehar îi conduse într-un labirint de străduţe. O puse pe Agathe în braţele lui Romaric şi lui Gontrand şi o luă în fruntea grupului. În spatele lui, Guillemot aştepta reproşurile Maestrului.

— Guillemot, explodă Qadehar. Guillemot!

Mergea repede, şi băiatul, ca şi ceilalţi, de altfel, aproape trebuia să fugă ca să ţină pasul cu el.

— Eşti conştient de ce ai făcut? Să foloseşti un porumbel şi un sigiliu al Guildei în scopuri personale! Să părăseşti Gifdu în felul acesta, ca un hoţ! Apoi să deschizi Poarta Lumii Incerte şi să-i târăşti prin ea şi pe prietenii tăi!

Guillemot era livid. Dar Qadehar se calmă şi chiar i se ivi un zâmbet pe buze.

— Dacă Thomas nu mi-ar fi descris foarte exact vraja de deschidere a Porţilor, sunt convins că mi-aş fi pierdut minţile. Marele Mag încă nu-şi revine.

Guillemot simţi că morala era pe sfârşite.

— Maestre, trebuia s-o fac. Nu ştiu de ce, dar trebuia.

Qadehar nu-l mai ascultă şi încruntă sprâncenele, ca şi cum ceva l-ar fi nemulţumit.

— Ceea ce mă miră, Guillemot, este faptul că vraja a funcţionat normal. Ai uitat totuşi să-l incluzi pe Wunjo în Galdr pe care ai făcut-o.

Guillemot tuşi uşor.

— Ei, exact, Maestre, despre acest subiect…

— O să vorbim mai târziu, fiule, i-o tăie Vrăjitorul. Pentru moment, numai faptul de a vă fi regăsit vii şi sănătoşi contează.

Qadehar se opri în faţa unei porţi joase. Alese o cheie dintr-o cutie pe care o scoase din sacul său şi o strecură în broască.

— Urmăritorii sunt obligaţi să aibă ascunzători aproape peste tot, explică Vrăjitorul micului grup rămas cu gura căscată. Poarta din această Lume este atât de departe de totul!

Pătrunseră într-o sală fără ferestre. Qadehar închise uşa în urma lui şi aprinse o lampă cu ulei.

— Aici suntem în siguranţă pentru un timp.

— Cât timp? întrebă Guillemot.

— Totul depinde de dorinţa pe care o va avea Thunku să ne găsească, răspunse Qadehar pe un ton indiferent. Şi, pentru a te avea, ar plăti cu cerul şi cu pământul!

— Dar de ce? gemu Ucenicul.

— Cineva te vrea, fiule, şi a pus un preţ... Ţi-am mai spus-o: magia este foarte puternică în tine! Şi orice putere declanşează pasiuni. Şi pe cea a unei creaturi cum este Umbra, care stă fără îndoială la originea răpirii tale!

Guillemot nu răspunse. Chiar dacă ştia, pentru că o auzise din gura Marelui Mag, la Gifdu, că Umbra umblă după el, nu era convins că asta era singura explicaţie. Dar Maestrul lui n-o să-i spună nimic mai mult, era sigur de asta. Aşa că-şi păstră gândurile pentru el şi se întoarse spre prietenii lui, fericiţi că erau sănătoşi şi scăpaţi de necazuri. Qadehar, în acest timp, cugeta, şi tensiunea se citea pe faţa lui.

— Aşadar, vere, când te enervezi, te enervezi! îi aruncă Romaric lui Guillemot, dându-i o palmă peste umăr.

— Ştii ce? adăugă Gontrand. În aceste momente ai ceva din bardul galez Assurancetourix!

— Ar trebui s-o iau ca pe un compliment? se nelinişti Guillemot.

— Venind de la un muzician, nu sunt foarte sigur! interveni Romaric.

Mai glumiră puţin în acelaşi registru, toţi trei.

În acest timp, Agathe scăpă treptat de tensiunea acumulată de-a lungul săptămânilor, plângând pe umărul lui Coralie. Ambre uită de antipatia pe care i-o inspira fata asta şi o încurajă cu câteva cuvinte. Apoi, pentru că Agathe se liniştise, epuizată, micul grup se adună în jurul lui Qadehar.

39
Iluminarea

— Este de necrezut! Atunci, asta e, există mai multe Porţi în Lumea Incertă?

— Da, Maestre, confirmă Guillemot. În orice caz, cel puţin cinci: oficial, cea prin care aţi intrat dumneavoastră, în Insulele din Mijloc. Cele de pe Colinele Mişcătoare, unde am ajuns eu şi Ambre. Cea dinspre plutele Poporului Mării, unde a ajuns Coralie. Cea de pe plaja din apropiere de Yenibohor, unde a aterizat Romaric. Şi, în fine, cea de la turnul din Djaghatael, de unde a scăpat Gontrand.

— Foarte interesant, zise Maestrul ca pentru el, înainte de a se întoarce spre cel din urmă. Şi tu spui, Gontrand, că o cameră din turn era plină cu cărţi şi cu instrumente ciudate?

— Da, Maestre Qadehar, aprobă tânărul muzician.

— Foarte interesant, repetă Qadehar. Mai e şi altceva?

— Durerea mea de cap! zise Ambre la rândul ei.

Prietenii râseră de ea.

— Linişte! fu nevoit să strige Vrăjitorul înainte de a putea continua pe un ton ce se voia încurajator; este un fenomen puţin obişnuit, Ambre, dar cu totul explicabil – efectele magiei asupra indivizilor depinde de natura lor. E posibil să fii mai sensibilă decât alţii.

— Maestre Qadehar, întrebă Gontrand cu o seriozitate ce ascundea ceva, când vorbiţi de natură vă referiţi la dimensiunea creierului, nu? Au! Au!

Fu nevoie din nou de toată autoritatea Vrăjitorului pentru a readuce liniştea şi pentru a-l smulge pe Gontrand din ghearele lui Ambre. În acelaşi timp, un zgomot din stradă îi alertă: oamenii lui Thunku răscoleau oraşul.

— Dacă rămânem aici, n-o să ne folosească prea mult, anunţă Qadehar. O să sfârşească mai devreme sau mai târziu prin a da de noi. Singura noastră şansă este să încercăm o ieşire şi să găsim una dintre Porţile prin care

aţi intrat. Cea de la Colinele Mişcătoare pare a fi cea mai apropiată. Este foarte riscant, dar nu avem de ales.

Guillemot ezită o clipă, apoi făcu un pas spre Maestrul său.

— Da, poate mai e şi un alt mijloc. Oamenii Nisipurilor au o ceremonie stranie, începu să explice el. În timpul acestei ceremonii, se ţin de mâini şi se mişcă ondulat, ca un şarpe…

— Toţi împreună? i-o reteză Coralie.

— Da, toţi înşiraţi în spatele şefului lor. Ei numesc asta Ceremonia Lunii Moarte. Ştiţi de ce?

— Bineînţeles că nu, răspunse Romaric ridicând din umeri. De unde ai vrea să ştim?

— Ei bine, urmă Ucenicul, pentru că o practică în nopţile fără lună!

— Şi? îl întrebă Coralie.

— Ce se poate vedea strălucind în mod special în nopţile fără lună?

— Stelele, evident, spuse Qadehar, care începuse să înţeleagă.

— Ceea ce m-a mirat la această ceremonie, se ambală Guillemot, este acel punct în care seamănă cu deschiderea magică a Porţilor. Toată lumea se ţine de mână şi imită Stadha, adică poziţiile Grafemelor; chiar şi felul în care recită un soi de Galdr!

— Ce-i păsărească asta? se miră Romaric.

— Tăcere, îl opri Qadehar, care se întoarse spre Guillemot. Continuă, te rog.

— Atunci am făcut legătura cu legenda care spune că, odată, Oamenii Nisipurilor treceau cum doreau dintr-o Lume în alta…

— Ceea ce ar putea însemna, interveni Qadehar, cu un zâmbet strălucitor, faptul că Omenii Nisipurilor ar stăpâni o foarte veche vrajă care să permită călătoria între Lumi, fără să folosească Porţile! Este formidabil! Trebuie să ajungem de urgenţă în Deşertul Vorace şi…

— Nu e nevoie, Maestre, obiectă Guillemot. Am notat în carnet tot ce era important în legătură cu ceremonia.

Vrăjitorul se grăbi spre el şi îl luă în braţe strângându-l atât de tare, că era să-l sufoce.

— Bravo, Guillemot! Bravo! Sunt mândru de tine.

Apoi Maestrul şi elevul se adânciră, aşezaţi în mijlocul cercului de prieteni atenţi şi liniştiţi, în lectura carnetului cu capete de piele neagră.

— După părerea mea, riscă Guillemot, totul pare a fi în ordine în acest ritual. Dacă este ceva greşit, este în altă parte.

— Ai dreptate, băiete. Priveşte! Nu ţi se pare nimic ciudat în Stadha?

Guillemot studie desenul ce reproducea fidel Grafemele atât de familiare lui.

— Nu, eu…

Se opri în mijlocul frazei. Evidenţa îi sări în ochi ca soarele în mijlocul zilei.

— Înţeleg! Grafemele pe care le cheamă în ceremonia lor sunt cele din Ţara Ys! În Lumea Incertă capătă altă formă, ce corespunde constelaţiilor unui alt cer! Din cauza asta Grafemele pe care le-am invocat atunci când mă aflam în piaţa din Ferghânâ şi în Palatul lui Thunku mi se păreau deformate şi pentru asta nici Isaz, nici Thursaz nu au reacţionat aşa cum mă aşteptam! Ritualul pe care Oamenii Nisipurilor îl săvârşesc în deşert este cel pe care trebuie să-l fi văzut pentru ultima oară când au trecut din Ţara Ys în Lumea Incertă! Pentru a face drumul invers, ar trebui modificat ritualul în funcţie de poziţia diferită a stelelor şi deci să se dea noi forme Grafemelor!

Guillemot se ridică în picioare şi începu să gesticuleze de bucurie, sub privirile uimite, dar pline de dragoste ale prietenilor şi ale Vrăjitorului.

Imediat, s-au apucat amândoi să transcrie vraja după parametrii Lumii Incerte.

În timpul acesta, Ambre şi Coralie se întreceau cu Gontrand şi cu Romaric într-un joc din Ţara Ys, ce consta în a-şi aminti un număr cât mai mare de obiecte pe care le-au avut sub ochi timp de un minut.

Cum se întâmpla adesea, fetele câştigară primele două

manşe. Băieţii începură, ca de obicei, să le acuze că trişează, în timp ce Vrăjitorul şi Ucenicul lui se întoarseră în mijlocul lor.

— Asta este, anunţă Qadehar triumfător, suntem gata!

În acelaşi moment, lovituri puternice răsunară în uşa ascunzătorii lor.

— Grăbiţi-vă! Nu mai e nicio clipă de pierdut!

— Coralie se grăbi s-o trezească pe Agathe, care dormea un somn profund. Apoi, urmând indicaţiile Vrăjitorului, se prinseră de mâini, ca atunci când au trecut prin Poarta dintre cele Două Lumi. Un topor se înfipse în uşă, dar aceasta, datorită farmecelor pe care Qadehar le făcuse, se ţinea bine.

— Agathe este gata? se nelinişti Qadehar.

Fata ridică uşor capul. Recuperase ceva forţă în timpul celor câtorva ore de odihnă şi se simţea mai bine.

— Bine. Procesul e mult mai complex decât cel pe care Guillemot l-a folosit cu voi în Ţara Ys, spuse Qadehar. Nu avem Poartă şi va trebui să creăm una! Pentru asta, fiecare dintre noi, fără să se desprindă de mâinile celorlalţi, trebuie să reproducă corect cu corpul forma Grafemului Trecerii. Eu voi recita vraja în acelaşi timp… Fiţi atenţi, concentraţi-vă şi totul va merge bine. Nu putem face mai multe încercări! Gata?

Aprobară cu teamă.

— De data asta sunteţi sigur că nu vom apărea separaţi şi nu se ştie în ce loc? nu putu să se abţină Coralie.

— Nu te teme, o asigură Romaric. Astăzi avem alături de noi un Vrăjitor adevărat!

Ambre, care spre surpriza tuturor de la un timp îl apăra evident pe Guillemot, îi aruncă o privire furioasă lui Romaric. Qadehar îi sfătui să nu mai piardă timpul. Adoptă rapid opt poziţii succesive, corespunzând cu opt Grafeme din Lumea Incertă. Agathe, Coralie, Ambre, Gontrand, Romaric şi Guillemot îl imitară întocmai. Vrăjitorul cântă un Galdr. După ce pronunţă ultimul cuvânt, auziră, cum se întâmplase şi cu câteva zile înainte, la Ys, zgomotul ciudat al unei porţi ce se deschide. Camera în care se găseau se

întunecă. Din nou, se simţiră atraşi brutal într-un groaznic vârtej şi plonjară într-o gaură neagră.

40
Întoarcerea la Ys

Se pomeniră cu toţii în mijlocul unei lande bine cunoscute. În depărtare, se putea zări marea scânteind.

— Landa Korriganilor! Landa Korriganilor! exclamă Romaric. Ne-am întors acasă. Am reuşit!

Scoaseră strigăte de bucurie. Începură să alerge în toate direcţiile, şi Coralie îl sărută pe Qadehar însuşi pe obraz.

— Ura, ura! strigă Vrăjitorul mai emoţionat decât voia s-o arate. Să nu întârziem, se apropie seara! Korriganii ne-au observat şi fără îndoială se şi gândesc la figurile pe care ni le pot face!

O luară în direcţia Dashtikazar, pălăvrăgind şi râzând aşa cum se face la întoarcerea dintr-o aventură ce ar fi putut să se termine prost.

— Nu ne-aţi spus, Maestre Qadehar, interveni Gontrand, care mergea alături de el împreună cu Romaric şi cu Coralie, cum de aţi ştiut că suntem prizonieri la Thunku?

— Cunoaşteţi un uriaş plin de cicatrice răspunzând la numele de Tofann? Ei bine, după ce am intrat prin Poartă, m-am îndreptat direct spre Ferghânâ, oraşul cel mai apropiat, crezând că şi voi aţi gândit la fel. La Ferghânâ, am aflat că un Omuleţ a ajutat un sclav să fugă. Ştiind că hainele cenuşii au fost furate de la Gifdu şi că nu este în obiceiul oamenilor din Virdu să-şi ajute aproapele, m-am gândit imediat la voi! Dar cercetările m-au dus imediat spre Deşertul Vorace, apoi spre Drumul Pietrelor, unde l-am întâlnit pe Tofann, care m-a pus pe urmele voastre. Asta e. Îndrăznesc să spun, nicio vrăjitorie!

— Maestre Qadehar, întrebă din nou Gontrand, de ce Thunku v-a numit Azhdar Demonul?

— Îi deturnez întotdeauna planurile: pentru Thunku eu sunt un demon! De altfel, ar fi trebuit să ştiu imediat că el era, într-un fel sau altul, amestecat în această afacere de

răpire. În ce priveşte numele Azhdar, este cel pe care îl iau când mă duc în Lumea Incertă. Alte întrebări?

Romaric ignoră tonul ironic al lui Qadehar.

— Da, Maestre Vrăjitor, de ce Guillemot interesează pe atâta lume, Guilda, Umbra şi chiar şi pe dumneavoastră?

— Nu-ţi pot răspunde, fiule, pentru că încă nu ştiu. Sau, mai bine spus, nu pot decât să dau acelaşi răspuns: pentru că magia stârneşte în el un ecou adânc.

— Şi asta stârneşte pasiuni. Dar cum explicaţi dumneavoastră faptul că Guillemot a reuşit să facă, numai după trei luni de studii, ceea ce Vrăjitorii realizează abia după ani de muncă?

— Munca nu este totul, Romaric. Există pentru fiecare muncă indivizi mai dotaţi decât alţi…

Răspunsul nu-l satisfăcu pe băiat, dar, la fel ca vărul lui, îşi păstră dezamăgirea pentru el, promiţându-şi să se pună pe treabă pentru a afla mai multe.

Qadehar schimbă subiectul.

— Ştiaţi, copii, că aţi devenit adevăraţi eroi în Ţara Ys?

— Eroi? Cum aşa? întrebă Coralie.

— Gândiţi-vă. Aţi mers în Lumea Incertă şi v-aţi întors, deşi nu sunteţi Urmăritori. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată! Mai mult, nu v-aţi întors cu mâinile goale; aţi adus-o înapoi la tatăl ei pe Agathe de Balangru, pe care aţi smuls-o din ghearele unui om de temut. Şi aduceţi înapoi pentru Guildă o vrajă extrem de valoroasă, pierdută de secole! Ce-ar fi trebuit să mai faceţi pentru a deveni eroi?

Dezbătură apoi avantajele şi dezavantajele noului lor statut.

În timpul acesta, închizând coloana, Guillemot mergea gânditor. Era încă prea devreme ca să vadă clar: evenimentele se înlănţuiseră rapid în ultimele zile! Totuşi, câteva lucruri nu se potriveau în aventura lor în Lumea Incertă, precum nici în explicaţiile maestrului Qadehar. Era confuz, însă simţea că mergea pe o pistă falsă, dar nu putea spune de ce. Totul era încă în ceaţă.

Repede i se alăturară Ambre şi Agathe. Atmosfera se destinse.

De fapt, Ambre nu suporta s-o vadă pe Agathe aruncând priviri lungi spre prietenul ei.

— Guillemot, întrebă dintr-odată Agathe, aţi riscat cu adevărat atâtea numai ca să veniţi să mă salvaţi pe mine?

— Ei bine… da, îi răspunse, întrebându-se unde vrea să ajungă.

— În ciuda a tot ceea ce ţi-am făcut la şcoală, mi-ai sărit în ajutor? continuă Agathe.

— Nu este acelaşi lucru să pierzi un medalion cu faptul că mături toată viaţa cu lanţuri la picioare! o ironiză băiatul.

Agathe se opri hotărâtă în mijlocul drumului.

— Guillemot, am ceva important să-ţi spun.

— A, nici nu se pune problema! explodă Ambre înaintând spre ea, cu pumnii strânşi.

— Calm, Ambre, calm, interveni Guillemot. Poţi vorbi în faţa ei, Agathe, nu am nimic de ascuns prietenilor mei.

— Nu, ceea ce am de spus vreau să-ţi spun numai ţie.

Ambre întoarse spre Guillemot o privire ameninţătoare şi în acelaşi timp rugătoare. Elevul Maestrului Qadehar suspină şi sfârşi prin a-i cere prietenei lui, a cărei purtare, de când s-au întors, n-o prea înţelegea:

— Ambre, du-te la ceilalţi o clipă. Te rog.

Aceasta o săgetă pentru ultima dată pe Agathe cu privirea şi se îndepărtă bombănind. Guillemot se întoarse spre Agathe.

— Ce vrei să-mi spui atât de important?

— La început, m-am gândit să păstrez asta pentru mine… Dar mi-am spus că ai dreptul s-o ştii. Chiar dacă este o informaţie foarte vagă şi pentru care nu trebuie să te ambalezi.

— Ei bine, suspină Guillemot, te ascult.

— Uite. Într-o seară, am surprins o conversaţie între Thunku şi Consilierul lui. Acest fost preot este mai rău decât şeful lui, crede-mă! Mă rog, vorbeau cu voce joasă despre Seniorul Sha.

— Sha? Am mai auzit acest nume…

— Seniorul Sha trăieşte undeva lângă Oceanul Imens. Se

ştiu puţine lucruri despre el. Se zice că are puteri uriaşe. Nu este iubit, dar nici detestat. De fapt, oamenilor le este frică de el. Sunt convinsă că Thunku este singurul lui prieten. Mă rog, dacă poţi numi prieten o asemenea creatură!

— Bine, se impacientă Guillemot, dă-i drumu'!

— Se întrebau dacă Sha îşi va regăsi cândva fiul, care i-a fost furat la naştere şi pe care nu l-a cunoscut niciodată. Un băiat care astăzi ar avea doisprezece ani. Atunci, cum ştiam că cineva vrea cu orice preţ să te răpească şi cum Seniorul Sha este mână-n mână cu Thunku, mi-am zis că…

Nu îşi termină fraza. Guillemot o privi pe Agathe drept în ochi. Era perfect calm, dar inima îi bătea de să-i spargă pieptul.

— Mulţumesc, Agathe, reuşi să spună în cele din urmă cu o voce uşor tremurată. Chiar dacă încă nu ştiu ce ar trebui să fac acum cu această descoperire.

Rămase o clipă aşa, nemişcat şi tăcut. În cele din urmă, Agathe reluă timid.

— Cred că suntem aşteptaţi.

Guillemot părea trezit dintr-un vis. Ceva mai încolo, aşezată pe o piatră, Ambre îl privea cu braţele încrucişate.

— Ai dreptate. Să mergem. Pe drum, Guillemot adăugă: Juri că n-ai să spui nimic nimănui?

— Îţi promit.

Se alăturară lui Ambre, apoi, toţi trei începură să alerge pentru a-şi prinde prietenii din urmă.

Pe cer, la ora la care apusul pune pe jar norii, primele stele scânteiau uşor.

Puțini sînt cei care știu despre existența Țării Ys, o lume paralelă, aflată undeva între real și fantastic. Chiar dacă se bucură de „cuceririle" lumii moderne, în acest ținut încă mai poți întîlni Cavaleri în armură și Vrăjitori cu puteri nebănuite.

Guillemot, un băiat din Ys, își descoperă puterile de Magician și, împreună cu Maestrul Vrăjitor Qadehar, care îi devine profesor, aprofundează tainele transmise de *Cartea Stelelor*, furată cu secole în urmă.

Pornit în căutarea adevărului și a colegei sale, Agathe, răpită de forțele răului, Guillemot va pătrunde în Lumea Incertă, alături de cei mai buni prieteni ai săi.

Cartea stelelor

I. Vrăjitorul Qadehar
II. Seniorul Sha
III. Chipul Umbrei

ISBN (10) 973-103-004-2
ISBN (13) 978-973-103-004-3

rao international publishing company

9 789731 030043
www.rao.ro
www.raobooks.com